

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.

Titel | Title:

Adam Homo : et Digt

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1842-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

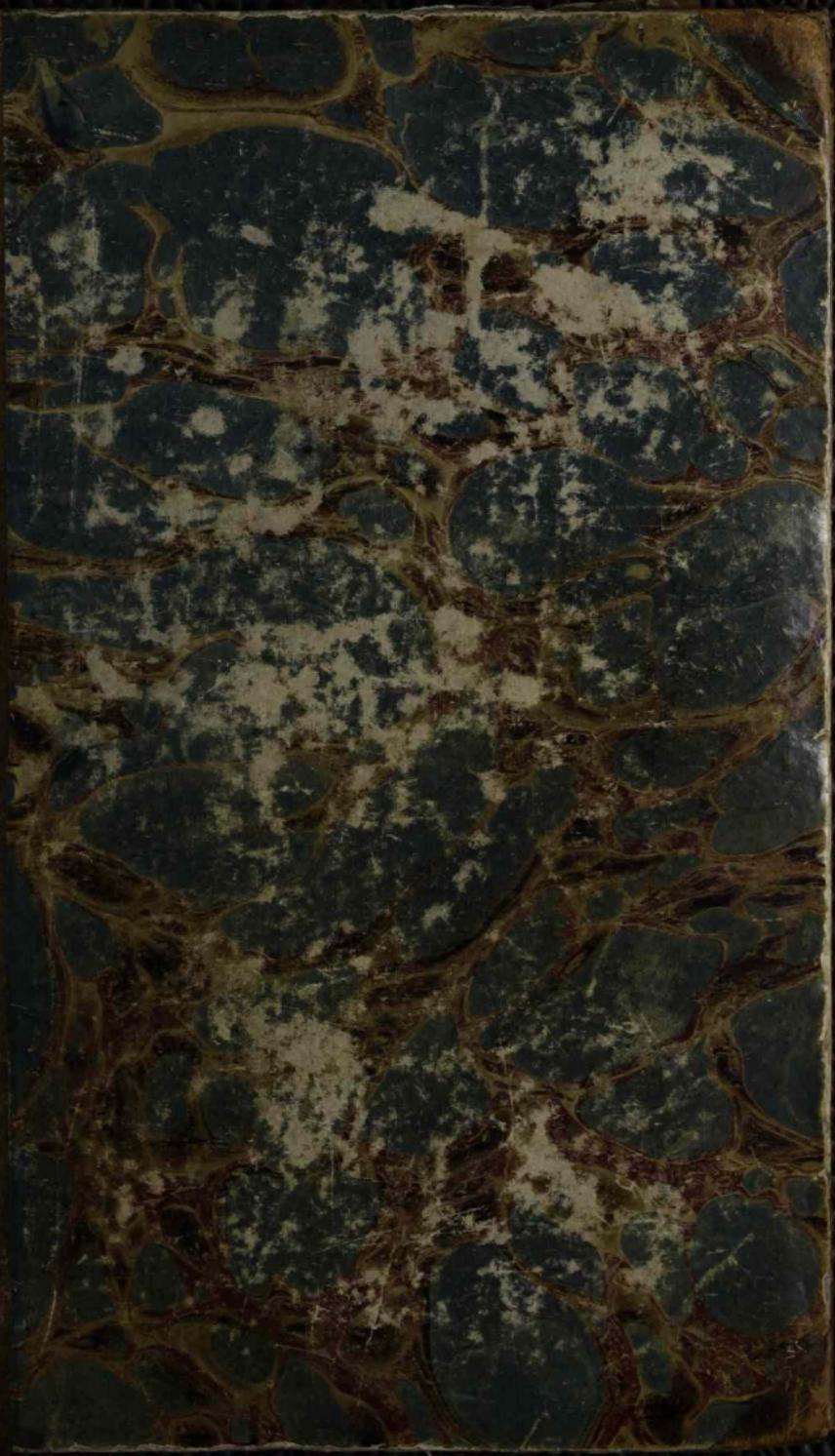
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53,-386.

EKS 1

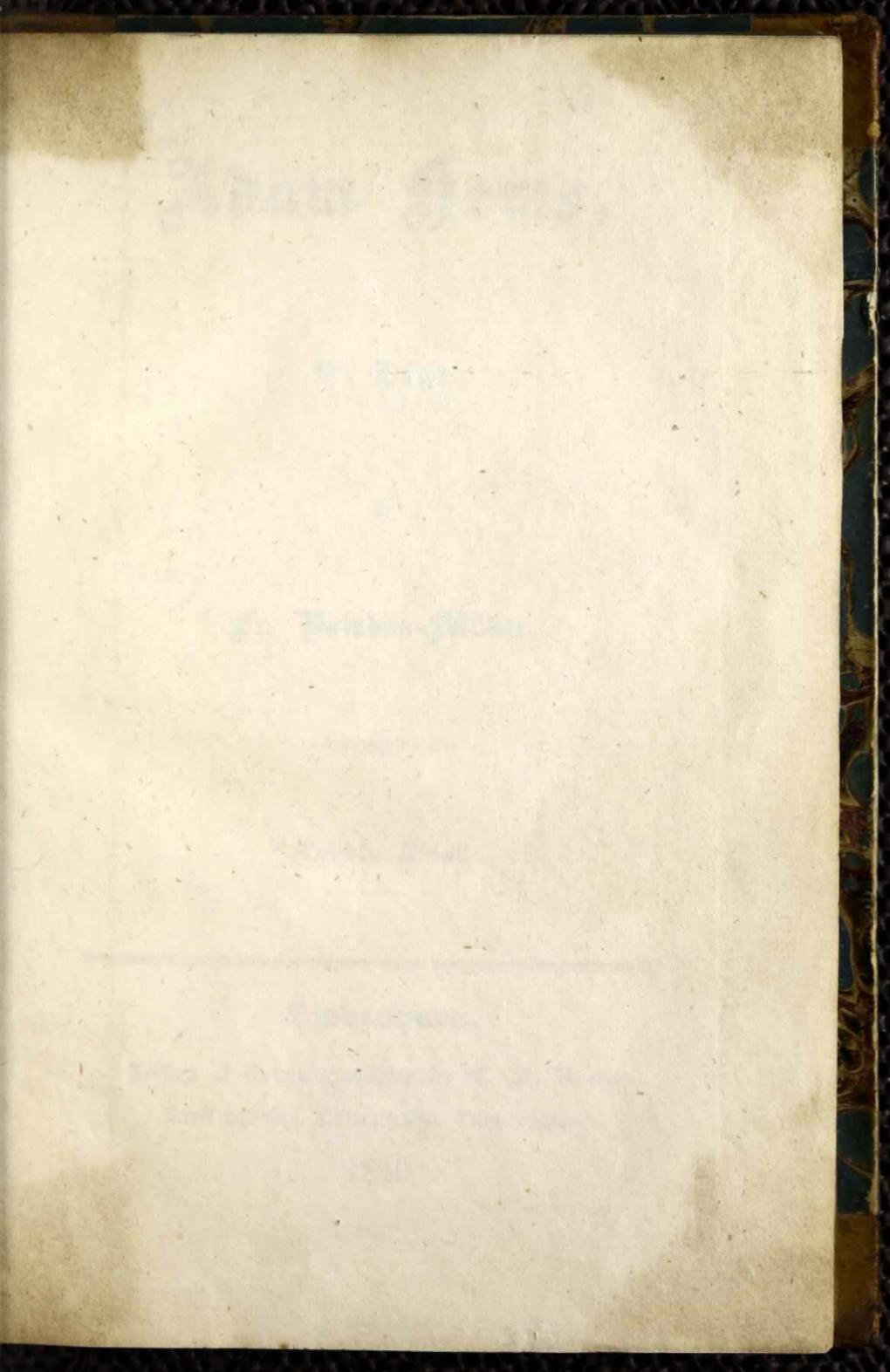
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

115308080162

+ Rex

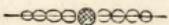

Adam Homo,

E t Digt

af

Fr. Paludan-Müller.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Høsbogtrykker Bianco Luno.

1849.

omnibus menses

anno 1710

annually - monthly - weekly

- weekly - monthly -

annually - monthly -

annually - monthly -

British & Foreign Museum in London
and Society of Antiquaries of London

Inndhold.

	Side
Tiende Sang.....	3.
Ellevte Sang.....	111.
Tolvte Sang	205.
Annærfning	236.

280

200	200
200	200
200	200
200	200
200	200

Adam Homo.

Tredie Deel.

am o & m a & M

am o & m a & M

Tiende Sang.

Man tager sit Parti — hvad vil det sige?
Juſt hvad det siger! Man gi'er Aſkald paa
Totaliteten (som man fun kan naae
Bud sig at høeve til Ideens Rige)
For med det Ringere sig at forlige
Og Livets Genhed sig af Tanker flaae;
For anden Bei mod andet Maal at vandre,
Med bedre Kjendskab til sig selv og Andre.

Man tager sit Parti — man havde ventet
At blive hvad man kalder Jordens Salt;
Man havde fast i Hovedet sig prentet,
At tidlig man til noget Stort var kældt;
Konſt, Poesi og Videnskab forrented
Man som ſin Capital i Haabet alt,
Ja faae sig hædret blandt Ideens Prester:
Man tager sit Parti — man bli'er Borgmester.

Priis for Borgmesteren! han blev dog Mester;
 Men hvad blev han, som ei tog sit Parti?
 Som styred snart i Øster, snart i Vester,
 Mod Videnskab og Konst og Poesi;
 Som uafbrudt sit Blik paa Maaler fæster,
 Mens han bestandig skyder det forbi;
 Som, Katten lig, saa lund om Grøden lusker:
 Han — svag i Aand, men stærk i Tro — blev Fuster.

Man tager sit Parti — man havde lovet
 Sig selv en Dag, hvis Sol gik aldrig ned;
 Man havde sat saa fast sig i sit Hoved,
 At Livets Maal var fuld Lyksalighed;
 Man Alt at haabe driftig havde vovet;
 Da man saa brændende sin Altraa veed;
 Men snart af Haabets Ild man har kun Asken:
 Man tager sit Parti — slaaer sig til Flasken.

Man om om Hjertet var — man havde knyttet
 Sig fast til Mennesker af al sin Magt;
 Man til Draklet i dem havde lyttet,
 Og Roes og Virak dem til Offer bragt;
 Man imod Hjertet Hjertet havde byttet
 Og, høit paa Flugt, dem evig Tro tilsgagt;
 Men skuffet i sin Tillid ned man daler:
 Man tager sit Parti — man bli'er Bagtaler.

Man havde seet i Ungdomsperspektivet
 Bevidsthed staae som Get med Renommee;
 Man havde troet, naar ret man vandred Livet,
 Man og sin Ret i Dommen vilde skee,
 Thi Virkning var med Varsag dog vel givet.
 Hvor feil man tog, blandt Folk man faaer at see;
 Man hører sig belyve, ja nedrakke:
 Man tager sit Parti — man la'er dem snakke.

Men skjøndt det Godt som Ondt kan med sig føre,
 Naar man fra Grunden af ta'er sit Parti,
 Og skjøndt man tidt i Livets Kamp og Øvre
 Kun derved sig af Noden kan befrie:
 Bestandig dog et Aflag maa man gjøre
 I det, som Haab og Tanke leved i,
 Da ei Totaliteten la'er sig dele,
 Og et Parti dog aldrig bli'er det Hele.

Bor Helt tog sit Parti — thi paa Ideen,
 Der hidtil i hans Hjerne havde spegt,
 Og af hvis Brokker tidt han havde søgt
 At faae en Genhed ud, for at besee'en,
 Gav for sit Liv han Afskald, og tog Skeen
 I anden Haand med mere Verdenskløgt:
 Midt i sit Manddomsliv han rask omsa'led,
 Og pludselig han opgav Idealet.

Hvorfor saa pludselig? Det ellers pleier
 Jo ganske langsomt, gjennem Aar at skee.
 Ja vist! Man hos en aandelig Plebeier
 Afkølingen fra Dag til Dag kan see;
 Men hos en Aand, der noget Mere veier,
 Skeer sligt et Omslag hurtig: een, to, tre.
 Han hidtil kun var steget — nu han daled,
 Slog om medeet, og opgav Idelet.

Det havde slaffet ham saamegen Moie,
 Saamegen Sorg, Bekymring, Bryderi —
 Ja, mens det gyldne Aag han smægted i,
 Saameget Ondt han havde maattet doie,
 At naar han kaldte frem nu for sit Die
 Den lange Levetid, der var forbi,
 Traf han i Nækken knap en halv Snees Dage,
 Der kunde siges ganske frie for Plage.

Men for han Idelet reent blev qvit
 Ved en Beslutning, som hver Vallen ender,
 Faaer af sin Tanke (Villiens rappe Tjener)
 Saa gode Grunde han for dette Skridt,
 At han sig undrer, han først nu erkjender,
 At Valget her aldeles ei var frit.
 Lod Idelet sig realisere,
 Saa var jo intet Ideal det mere.

Det altsaa var bestemt til ei at naaes,
 Thi selv i Konsten stod det som en Stjerne,
 Hvis rene Lys kun i et Prismfaaes;
 For Livet derimod i fjernehed Fjerne
 Det maatte holdes som en Ting, der gjerne
 Begjoredes, men aldrig kunde faaes.
 Det som et Lys paa Himlen burde blinke,
 Og huldt bedragende bestandig vinke.

Nestfaerdiggjort af Tanken derfor rolig
 Han Lyset blinke lod, mens frank og fri
 En munter Sommermorgen i sin Bolig
 Han tog — hvad alt var taget — sit Parti.
 Knap var det skeet, for lettet saa utrolig
 Han Roser strax seer spire paa sin Sti;
 For rundt om sig han baade seer og lugter
 Realitetens saftig-friske Frugter.

Fra nu af kun han vil hvad han formaaer;
 Fra dette Dieblik han overveier,
 At nok af Midler gudstelov han eier,
 Til ret at nyde Livets Efteraar;
 Fra dette Dieblik ei meer sig speger
 For ham paa Livets Vandring Skjæbnens Blaar;
 Fra dette Dieblik saavel den fine
 Som glade Mand staarer preget i hans Mine.

Men da et Liv, hvori man seer det skorte
 Paa hver en Stræben, der er Landens Pant,
 Paa Hjertets Piano, Lidenskabens Forte,
 For Andre kun er lidt interessant:
 Saa vil Fortællingen vi her forkorte,
 Og lange Tider, som minutviis randt,
 Og som i Aar udgjorde meer end tyve,
 Vil her cursorisk let vi gjennemflyve.

Vor Helt, som sagt, nu havde gode Dage;
 Om Sommeren han mest paa Landet laa,
 Men hver en Vinter kom han dog tilbage,
 For Deel i Byens muntre Liv at faae.
 Man saae ham snart at ride, snart at age,
 Og tidt i Selskab og til Hove gaae;
 Man saae ham give Mode alle Steder,
 Og være med ved alle Leiligheder.

Man saae ham tidt i fornemt Compagni
 I flere Tungemaal sin Tunge røre;
 Man saae ham, i sin Holdning let og fri,
 Conversationen snart alene føre,
 Snart snakke med, og snart kun til at høre,
 Til han erhverved hün présence d'esprit,
 Hvis Savn sit Taleruheld han tilregned,
 Men som han mesterlig sig nu tilegned.

Ta, var end denne Konst ham for en Gaade,
 Falldt end at øve den ham for saa svært,
 Saa sik dog Konsten nu saa godt han lært,
 At aldrig meer han tabte Tankens Traade
 Med samt Conceptorne selv ved en Snert;
 At altid han paa en og anden Maade
 Forstod at klare for sig ved et Svar,
 Der baade Biens Braad og Honning har.

Men ei ved dette Fremskridt stod han stille,
 Thi ved en kongelig Confirmation
 Fil snildt han overført paa sin Person
 Da ei der meer var Udsigt til, at Mille
 Med smaa Baroner ham begave vilde
 Den længst forønskede Titel af Baron,
 Saa han fra den Tid paa Visithilletter
 Baron og Kammerherre Homo sætter.

Bed samme Tidspunkt havde han den Glæde,
 At føre frem i Atlask, hvidt som Sne,
 De twende hulde Døtre, og at see
 Dem kjælt og smilende for Altret træde:
 Bettine med en svensk Grev Magnus Gjede,
 Og Julle med en norsk Particulier;
 Hvorved han havde gjort hvad han formaaede
 For fast at knytte Skandinaviens Traade.

Men — hører Læseren jeg her udtryde —
 Men hvad bestilte han den lange Tid?
 Han virked! (saa maa Svaret her jo lyde)
 Han virked uafsladelig! Hans Tid
 Bar ikke blot Fornoielser at nyde,
 Men og at gavne Verden ved sin Flid.
 Hvor Noget fremmes skal, hvor Actier tegnes,
 Paa ham, hans Navn, hans Pung der kunde regnes.

Men det hvormed sin Virksomhed han kroner
 Og adler sin private Tidsfordriv,
 Er dog især hans offentlige Liv.
 Som Medlem af de tusind Commisioner
 Han taler med de tusinde Personer,
 Og holder tusind Gange Nakken stiv;
 Han brækker, læser, skriver tusind Breve,
 Af hvilke faa dog Døgnet overleve.

Mens under flig en Virken, fuld af Mydelse,
 Ham Dagene som Dieblikke svandt,
 Gik Tiden fort, og hele Åar henrandt
 Foruden nogen egentlig Afsbrydelse
 Af Heltens vante Liv, der fort galant
 Kun tiltog i Betydning og Indflydelse.
 Syv og Halvtreds han fyldte knap af Åar,
 For paa sit Bryst han Storkors-Stjernen faaer.

Paa hver en Dragt et Gremplar han hester,
 At ret den lyse kan paa Livets Sti;
 Men dermed var hans Stigen ei forbi,
 Thi neppe fire fulde Aar derefter
 Et loenge gaaet Nygte sig bekræfter,
 Da Brevet med Geheimraadstittlen i,
 Med Udschrift: Baron Homo, Excellence,
 Ham ikke meer lod Kammerherren ændse. —

Dg her vi standse vil et Dieblik,
 Ved Excellencen vil vi her staae stille,
 For at erfare, hvordan med Fru Mille
 I al den Tid det gaaet var og gik;
 Om hun var faret vel, hvad eller ilde,
 Med den Mission, som hun i Verden sik;
 Om hendes Frihedsværk et Nul var blevet;
 Kort, hvad hun havde virket og bedrevet.

Hun var sig bleven lig — og hvad til Priis
 For en Heltinde kan der siges Mere?
 I hver en Retning og paa hver en Vis
 Hun havde stræbt sig at emancipere.
 Hun af Noveller havde skrevet flere,
 Hun havde gjort en Reise til Paris,
 Og hjembragt Frihedstegnet midt paa Brystet,
 En rød Cocarde, som hvert Blik forlysted.

Unsporet ved den Øpsigt, som hun vakte,
 Hik snart hun en Forening bragt i stand
 Af Damer, paa hvis Molle just var Vand
 De Skikke, hun deraußenfra dem bragte,
 Og dette Forbund snart sig vidt udstrakte.
 Alt blive Medlem negted hun sin Mand,
 Men lille Jensen hun tildeelte Rollen
 Af Forbundssecretair ved Protocollen.

I hendes store Sal om Formiddagen
 Til fælleds Virken Klubben sammen kom,
 Og laved Silkesflejels-Cocader, som,
 Da Stedanbringelsen afhæng af Smagen,
 Hik Plads paa Hatten, Skulden, Brystet, Bagen,
 Og fort Tid baarne fun blev' bytted' om
 Med andre, som af andet Stof man fletter,
 Og pryder som med Perler med Paisletter.

Da gif, som man kan tænke, rigtig Snakken,
 I hvilken Husets Frue sidst blev Beet;
 Da blev for Speilet kneiset hoit med Nakken,
 Og Stadsen ret beundret og beseet,
 Mens Chocoladen bragtes om paa Balken;
 Da blev der raabt og skreget, sniist og leet,
 Naar Jensen med Bonbon og Protocollen
 Sprang ind af Døren, som af Flasken Tollen.

Knap tog han Sæde, saa begyndte Verket:
 Den litterære Skrædershenning, som,
 Ifolge hvad Fru Mille tidt bemærked,
 Man bedst tilende med i Selskab kom.
 Man satte sig om Bordet og, forstørket
 Ved Jensens Pen og fine Smag og Dom,
 Skrev Scener til Noveller, hvoraf siden
 Der hele Bøger kom ifstand med Tiden.

I hver Fortælling fandtes en Heltinde,
 Saa rosenrød og dog saa hvid som Sne,
 I hvis Bedrifter Læseren filf see
 Den stolte, fri, emancipeerte Vinde.
 Paa denne Maade haabed man at vinde
 Det store Publicum for en Idee,
 Der sterk og kraftig aarlig sig anmelder
 Med hele to, ja tidt med tre Noveller.

Men virked man paa denne Viis for Sagen,
 Saa følte man sig selv og høist tilfreds,
 Naar saa, med Munden aaben, Pennen spids,
 Man sad tilbords som Dronninger for Smagen,
 Mens hver især fra sin Bekjendtskabskreds
 Drog Forhold og Personer frem for Dagen,
 Som alle Dameneser først besnusede,
 Før til Novellens Brug man dem tilstudsede.

Lig Kær paa Græs, der rundt i Kreds afgnave
 Hvert Planteskud til Toiret siger stop,
 Og sparende kun Pletten, hvor de have
 Til Jorden offret af den fulde Mave,
 Ei skaane selv den fine Blomstertop:
 Saaledes brugte disse Damer op
 Familie, Slægt og Venner: aabenbarende
 De Andres Fata — deres egne sparende. —

Saa leved, virked, handlede vor Frue.
 Tilende med saa mangt et Værk hun kom,
 Paa samme Tid som kjæk hun sværmed om
 I Verden, hvor sit Vid hun var tilskue,
 Imedens den forladte Dagligstue
 Blev meer og meer for Livets Blomster tom;
 Thi hvem vel skulde Hjemmets Planter pleie,
 Da hun og Homo hver gik sine Veie?

De saaes kun sjeldan — blot i Selskab næsten,
 Og naar til Middagsbordet de kom ned;
 Thi hver i Sit jo leved, og forresten
 Var af at vevle Tanker længst man kjed,
 Da hendes gik i Østen, hans i Vesten.
 Dog tog ei Sligt paa Damens Munterhed,
 Hvis Toner Tiden høiere kun stemte;
 Men — Nemesis ei derfor hende glemte.

Hun hidtil Nar for Nar var bleven federe,
 Som Følge af den stærke Appetit
 Hvormed hun Livet nød og stedse hedere
 Om Glæden klamred sig ved hvert et Skridt;
 Men nu hun stonned under Fedmen — bredere
 End nogen Stuedør, hun tilstod tidt:
 At om end daglig hendes Sind blev lettere,
 Blev hendes Krop dog tungere og trætttere.

I Landen fri — paa Kroppen lagt i Lænke,
 Emancipeert — og dog med Slaget paa:
 En stor Modsigelse! som man kan tænke
 Ved Doctorraad hun søgte hævet faae.
 Men Raadet var: i Rullestol at sænke
 Det Corpus, som ei længer vilde gaae;
 Og virkelig, fra den Tid om i Stuen
 Med Larm og Latter rulled lyftigt Fruen.

I Rullestol hun drinker og hun spiser,
 I Rullestol hun mod Visiter ta'er,
 I Rullestol hun sig i Klubben viser,
 Som da en Genius paa Nuller har;
 I Rullestol hun Livet selv forliser,
 Thi ned i Døden rulled hun saagar,
 For at betale hvad hun Støvet skyldte,
 Just da Halvtreds og Sex af Nar hun fyldte.

Hun sad i Stolen ved sit Frokostbord
 Blandt Gratulanter, og sig netop bukked
 Ned efter Kringlen, der just faldt til Jord,
 Da ganske purpurød medeet hun sukked:
 Medeet paa Gab hun Dinene oplukked,
 Medeet hun halv tilveirs i Stolen foer,
 Der gled tilbage, mens med Læber sorte
 Hun ralled — ralled — ralled — og var borte.

Apoplexi! hver Gratulant da skreg,
 Men dermed var fra Døden ei hun friet;
 For hende var tilende Livets Leg,
 Og snart som Gravens Brud hun blev indviet.
 Knap var hun jordet, før til Baroniet
 Vor Helt som Enkemand drog sort og bleg,
 For der at ordne Boets tusind Sager,
 Imens han Condolancen sig unddrager. — —

— Et Aar var svundet efters dette Pust,
 Endnu som Enkemand han eensom leved,
 Da blev fra Kjøbenhavn der ham tilskrevet,
 At Alt var gaaet som han ønsked just,
 Da han Theaterdirecteur var blevet,
 At regne fra den tyvende August.
 Man skrev den tolvtte nu; han dersor spændte
 For Vognen strax, og Jylland Nyggen vendte.

Theaterdirecteur — og det den første!
 Ved dette Spring vi lidt dog dvæle maa,
 Thi det i Heltens Liv vist er det største,
 Og i sin Vogn han grunder selv derpaa.
 Hvorledes mon i ham vel ud det saae,
 At efter sliig en Post han kunde torste?
 Han, godt i tyve Aar en Realist,
 Og nu Ideens Directeur til sidst!

I stedetfor at søge fjerne Grunde,
 Hvorved hans Adfærd sig forklare lod,
 Som f. Ex. at Theatret funde
 Paa Enkemandens Sorg jo raade Bod,
 Samt at en Directeurpost ingenlunde
 Hans ørekjære Stræben var imod:
 Saa nævnes som den Grund, hvori vi havne,
 Hans Drift til ved sin Virksomhed at gavne.

Den Drift bestandig ham i Panden spøgte,
 Den overleved hvert et Nederlag,
 Og her han gavnede Fædrelandets Sag,
 Ved Konsten og dens Tempelhal at røgte.
 Kun dersor han Theaterposten søgte,
 Og det er Dagen før den store Dag,
 Fra hvilken han skal Bræderne tilhøre,
 At frem igjen paa Scenen vi ham føre.

Det i hans Bolig er i Kjøbenhavn,
 I Salen med de Damaskes Gardiner,
 Hvor nu ved Gjensyn af hans Trek og Miner
 Den kjære Læser stille skal sit Savn.
 See, Døren aabnes — Excellencen triner,
 Fulgt af sin Tjener med det franske Navn,
 I Floiels Slaabrok ind fra Cabinettet,
 For her at ende Morgentoilettet.

En nobel Skikkelse! Hvem skulde troe,
 Han To og Treds paa Bagen kunde have?
 Thi vel han mistet har sin lille Mave,
 Og vel de hvide Haar lidt sparsomt groe,
 Men Blik og Dine spille nok saa brave,
 Og mørk paa Pandens Sneee staarer Brynets Bro;
 Hans Kind er frisk, hans Læbe fuld og saftig,
 Figuren rank, og Gang og Holdning kraftig.

Fast med en Ynglings Lethed han for Rammen
 Af Speilet paa Consolen træder hen.
 Jean-Jaques, han siger: Ræk mig Nedekammen!
 Og med et Buk Jean-Jaques ham rækker den.
 De hvide, bløde Haar han redet sammen,
 Og binder saa sin Halsklud om igjen.
 Jean-Jaques! Min Ring og Brystnaal, Uhr og Kjøde!
 Knap Onsket sagt, før opfyldt allerede. —

Jean-Jaques gaaer ud for Kaffen at tillave,
 Og Homo sig ved Bordet sætter ned
 I stoppet Lænestol, saa blod som bred,
 For Morgenbladene at gjennemstave.
 Da hører Hødder udenfor han trave,
 Hen over Dørens Laas en Haand der gled,
 Og neppe sit Kom ind han sagde, førend
 Den vimse Doctor Flink stod midt i Døren.

God Morgen! Tør man overskride Grændsen?
 Udbrød den lille Mand, som let sprang frem:
 Igaar jeg hørte af Statsraad Jensen
 At Hr. Geheimraaden var kommen hjem,
 Og jeg dog hilse maa paa Excellencen.
 Naa gudskelov at vel jeg træffer Dem!
 De seer forynget ud. Ja paa min Gre,
 Jeg aldrig friskere saae Farven være.

Saa kom og sæt Dem! svared med en vis
 Nedladenhed vor Helt, der frem sig gynged
 Mens rask han Venet over Knæet slynged:
 Kom! Prob om De med Pulsen er tilfreds.
 De veed, jeg gaaer nu i de Tre og Treds,
 En farlig Alder — skjøndt den ikke tynged
 Min Bedstefader, som blev Fjærindstyve,
 Og hvem jeg ligne skal, hvis Folk ei lyve.

Hvis han blev Fiirs, jeg her Halvsem's Dem spaer,
 Gjensvared Doctoren, der ikke nolte
 Med Homo's Arm at ta'e. Han Pulsen folte,
 Og udbredt: Ganske ypperligt den slaer!
 Den sidste Sorg fortræslig Blodet kolte,
 Den Puls Dem lover mange glade Aar;
 Ja i Fortrolighed jeg her vil skrifte Dem,
 At, hvis De selv har Lyst, kan trygt De gifte Dem.

Nei, nei, min Kjære! sukked uvilkaarlig
 Vor Enkemand: nei, ingen Lyst jeg har.
 Og hvorfor ikke? spurgte Flink alvorlig,
 Troer Excellence at min Spøg det var?
 Nei, hvis det var en Spøg, var det en daarlig,
 Og Giftermælet jeg for Alvor ta'er;
 Thi trist og eenlig bag ved disse Mure
 Kan De dog ikke ville kuelure?

Nei ikke juist saa eenlig som en Fisk,
 Med Smil vor Helt gjensvared. Ja forstaae mig,
 Min kjære Doctor! De er jo polist.
 Et Fruentimmer tænker jeg at faae mig,
 Som her i Huset kan tilhaande gaae mig,
 Et Menneske paa Sjæl og Legem frisl.
 Huusholdersker man slige Bæsner falder,
 Og ypperligt de passe for min Alder.

Man har mig anbefalet en saadan En,
 Som jeg endnu i Formiddag skal fæste.
 Hun være skal perfect og paa det Bedste
 Forstaae sin Kogekonst i hver en Green.
 Da vil vi leve hon, jeg og min Næste,
 Maar hun faaer Bordet sat paa faste Been,
 Og Kjøkken faaer med Kjelder omkalsfatret,
 Thi selv jeg fun vil tænke paa Theatret.

Theatret! gjentog Flink: Ah, det er sandt!
 Det Vigtigste jeg husker ikke mere.
 Maa Hr. Geheimraaden jeg gratulere,
 Skjøndt gratulere os var meer galant.
 Nu tænker jeg Theatret skal florere,
 Nu blæser Binden fra en anden Kant:
 Spectacula, og ikke meer Spectakler!
 I Publicum man lover sig Mirakler.

Miraklers Tid, Hr. Doctor, er forbi.
 Men see, der kommer jo Jean-Jaques med Kaffen!
 Vil De en Kop? Min Tjener strax skal slaffen —
 Tak, stammed Flink: men Klokkens alt er Ni;
 Jeg lidt maa see mig om i Kjøbenhaffen,
 Som Manden sagde, da vort Politi
 Trak op med ham ad Gaden. Tiden render,
 Og derfor — Hr. Geheimraad, ydmyg Tjener!

Han gik — og til Jean-Jaques sig Homo vendte
 Med disse Ord: Hvorledes gik det til,
 At uanmeldt herind du Doctren sendte?
 Skeer det igjen, vil ei du see mig mild.
 Du melder selv de næeste Bekjendte,
 Og hvergang Audiens jeg give vil,
 Fra Forgemarket først du Folk indfører,
 Naar her du Klangen af min Klokke hører.

Jean-Jaques, som var en Lur, sit Hoved heldte,
 Og uden at forsøge mindste Svar,
 Han lidt forknyt en Dømfru Frisk anmeldte,
 Som udenfor i Forgemarket var.
 Ha, smilte Homo: netop hende gjeldte
 For nylig min og Doctorens Passiar.
 Lad hende komme! — Faa Secunder ester
 Sit Blik paa Damen provende han hester.

Med Hat og Shawl og ternet Silkekjole,
 Med mørke Haar og med saa frisk en Kind,
 At næsten den med Friskhed syntes bole,
 Hun neiende af Døren traadte ind,
 Mens fra to Dine, syrige som Sole,
 Hun sendte til vor Helt saa sterk et Skin,
 At strax han seer, at Kjolen fast omklemmer
 Den fulde Barm, de droie, føre Lemmer.

Sæt Dem, min Gode! hvilket Excellence,
 Idet en Stol han høflig hende bød:
 Af Deres Komme kjender jeg Tendensen,
 Jeg veed at De Dem ønsker i mit Brød,
 Og anbefalet af Statsraad Jensen,
 Jeg tænker ei at Tinget skal ha' Nød;
 Men Forord bryder ingen Trætte — børe
 De bør iforveien, hvad De faaer at gjøre.

Her Pligtregisteret han gjennemgaaer,
 Huusholdersken fra Tomfren han skiller,
 Og medens hin i Kjokkenet han stiller,
 Han op for Theerbandsbordet denne faaer.
 Til sidst han spørger, om paa Middagsgilder
 Og franske Sauser hun sig ret forstaaer,
 Paa hvilket Spørgsmaal Tomfren Frist alene
 Ham gi'er til Svar: Ja det jeg skulde mene!

Bien! smilte Homo, kastende tilbage
 Sig i de bløde Puders Region:
 Saa vil vi Afsked nu med Huset tage,
 For at gaae videre, til min Person.
 Men her, min Gode, Tinget har en Hage,
 Jeg er en meget vanskelig Patron,
 Som f. Ex. med mit fine Linned —
 Min Vast (hun afbrød) altid sneehvid skinned.

Bien! gjentog han, men det om Mere gjelder,
 Om Pleie, Omhu, Blidhed og Forstand;
 Thi skjøndt just ei jeg er en gammel Mand,
 Saa er en Yngling jeg dog ikke heller.
 Jeg mangengang naar Aftenen sig melder
 Et let Piquet-Parti mig ønske kan;
 Men hvor en Makkre finde, som med Rolighed
 Vil spille her med mig i al Fortrolighed?

Hvad siger De, min gode Jomfru Frisk,
 Hvad siger De til Mollen af en Makkre? —
 Ja, svared hun, idet hun lo polist,
 For Excellencens Tilbud jeg jo takker,
 Skjøndt riktig nok jeg hen i Veiret snakker,
 Ifald jeg siger, jeg paa Spil er gridse.
 Jeg knap forstaer i Haanden Kort at bære,
 Men hvad jeg ei forstaer, jeg kan jo lære.

See det var godt sagt! Saadan skal man tale!
 Udbrod vor Helt, der frem sin Pung nu træk,
 For med et Smiil en Guldmont op at hale,
 Som Jomfru Frisk han let i Haanden stak,
 Idet han sagde: Lad mig her betale
 Dem Deres Fæstepenge! — Spar hver Tak,
 Til Deres Løn jeg eengang faaer forhøjet,
 Hvis — vi To med hinanden bli'er fornøjet.

Han reiste sig, og Tomfruen beruset
 Af hans Nedladenhed sig reiste med,
 Hvorpaas han muntret spogende blev ved:
 Gaa nu fun ned og see Dem om i Huset,
 Tag Maal af Pigen, Vandens, Potten, Kruset,
 Og lad Dem vise om paa hvert et Sted;
 Men glem ei, naar De kommer hjem, min Bedste,
 At her De til October lod Dem sæste.

Nei, svared hun, mens ganske rod hun bliver:
 Nei Excellencen rolig være kan,
 Jeg aldrig holdt for Nar en fornem Mand.
 Men nu jeg med Forlov mig ned begiver,
 Og Pigen de Coutumer foreskriver,
 Som bruges nu i Kjøkkener af Stand.
 Her skred hun baglæns bort, idet hun neied,
 Og først i Døren hun omkring sig dreied.

De luktte Dere Homo stirred paa,
 Og udbrød saa i denne Enetale,
 Mens langsomt op og ned han monne gaae:
 Figuren som man Juno's vilde male!
 Blit, Buste, Taille, Former ei saa gale,
 Og skjondt lidt simpel, derfor ikke raa.
 Naar lidt tilrette hende først man snakker,
 Hun blive kan en hoist fortræflig Makler.

Han smilte godt — men Minen strax han glatter,
 Thi hurtig træder ind hans Kammersvend
 Og melder, at Theaterbudet efter
 Med den Besked er kommet hjem igjen:
 At hver Acteur, Uctrice og Forsfatter,
 Til hvem imorges han var skikket hen,
 Ham havde lovet, Klokk'en Tolv præcise
 Imorgen i Foye'en sig at vise.

Det Bud en Steen fra Homo's Hjerte letter,
 Og høist tilfreds han af Jean-Jaques modta'er
 Nu hele tre Invitationsbilletter,
 Hvoraf de to til Morgen Middag var.
 I Randen af sit Speil han ind dem sætter,
 Idet han siger: Jeg min Nød jo har!
 Man slaaes om mig! Idag jeg ogsaa svirer.
 Men — hvad er det for smudsig Papirer?

Jean-Jaques, til hvem han talte, her et Brev,
 Uhyre tykt, med disse Ord ham rakte:
 Paa Trappen staer den Kjælling, som det bragte;
 Hun siger, at hvad hun af Hjertet skrev,
 Vil Herren i sin Godhed ei foragte.
 Vor Helt Oblaten rask af Brevet rev,
 Det gule Sand af Skriften bort han blæste,
 Gil hen til vinduet, og forundret læste:

Græbdigst Promemorie! Betagen
 Af Underdanighed og Grefrygt,
 Saa stor, at aldrig før jeg følte Magen,
 Jeg Excellencen her mig nærmer trygt.
 To Gange før jeg forebragte Sagen
 For Deres Portner; men saa plumpt og stygt
 Han tog imod mig, at jeg uden Endsen
 Af Portneren gaaer nu til Excellencen.

Al, Deres Excellence! Mon mit Minde
 Af Deres Hjerte reent er slettet ud?
 Ifald saa er, saa nødes jeg ved Gud
 Til selv at frisk'et op for dennesinde,
 Og paa Beskedenheden gjøre Brud,
 Thi anden Udvei er der ei at finde;
 Men sikkert Deres Barm vil hvulme vort,
 Naar først De min Historie har hørt.

Mit Navn er Lotte Sørensen, den Samme,
 Der i sin Ungdomsvaar var Dem bekjendt,
 Da Deres Excellence som Student
 Logerede hos Skräder Franks Madame.
 Hos hende lærte jeg at sye i Ramme,
 At kante Halsbind, som hun havde vendt,
 At spinde, strikke, naadle, og aparte
 Madamens tre Logerende opparte.

Søndagene var da mig som de søgne,
 Thi strix Madamen var i alle Ting;
 Dog var jeg den uskyldige Forfloine,
 Thi Blodet løb mig let og raskt omkring.
 Da fandt jeg Maade selv for Deres Dine,
 Og derved sik mit Liv et andet Sving:
 Min Lilie knak — men Elskovs Rosenrigé
 For mine Dineaabned sig tillige.

Af, vi er alle Mennesker, desværre!
 Og Qvindens Hjerte som bekjendt er ømt,
 Og kan for Følelser ei Døren sperre,
 Naar Mandens Kjærlighed er ei paa Skromt.
 Men aldrig havde dog jeg dengang drømt,
 De skulde blevet slig en fornem Herre;
 Nei, uden Egennytte til en Ven
 Mig selv i al min Uskyld gav jeg hen.

Ta dette Hjerte til De — gid jeg maatte
 Min Tunge misse, hvis det ei er sandt!
 Men Elskovs sorte Paradiis forsvandt,
 Og Livets Torne monne Rosen spotte.
 En sjældnig Skjæbne mig imøde traadte,
 Da paa en fjerde Bagsal jeg mig fandt;
 Og endnu mere grusom blev Omskiftelsen,
 Da kort derefter jeg kom ind paa Stiftelsen.

Mit Barn, den Engel, døde — selv jeg leved
 En kort Tid paa det Offentliges Pung,
 Saa stodtes atter jeg forladt og ung
 Ud i en Verden, som sit Offer kræved.
 En Stund imellem Dyd og Nød jeg svæved,
 Indtil mig denne Stilling blev for tung:
 Jeg faldt, da jeg mig nærmest troede Dyden,
 Og styrted voldsomt ned i Sandefryden.

Da vendte sig min Skytsaand bort med Smerte,
 Og i sit lislöhvide Klædebon
 Farvel han vinked mig, mens Glædens Hjerte
 Jeg svang som en Beruset i min Haand.
 Bestandig dybere sank ned mit Hjerte,
 Men stedse mere voxede min Aand;
 Thi Sandhed er det: Ei blot Hjertets Bylder,
 Men al min Dannelse jeg hün Tid skylder.

Hver Formiddag jeg sad foran Skatollet,
 Eller laa henstrakt paa mit Leie plat
 Med Leiebibliothekets rige Skat,
 Og læste med en Lyft som var jeg fjollet.
 Johannes Wildt og Paul de Rock og Smollet,
 Men Spiesz især mig klared Hjertets Mat,
 Saa førend Aar og Dag var fuldt tilende,
 Jeg Menneskeheden havde lært at kjende.

Nu saae jeg ned i Videnskabens Krater,
 Og skued dybt i Hjertets Gaader ind;
 Thi stedse holdt jeg sammen i mit Sind
 Det ydre Liv og Bogernes Citater.
 Studenter og Matroser og Soldater
 Gi meer med Smigerord mig gjorde blind;
 Jeg gennemskued Menneskets Uerlighed,
 Og fandt paa Bunden af hver Sjæl Begjaerlighed.

Her standsed Excellencen og udbrød:
 Hun er forrykt og Fanden hende rider!
 Det dumme Toi ei meer jeg læse gider,
 Med disse Kragetær man har sin Nod.
 Han oversprang to tætbemalte Sider,
 Og op det sidste Blad for Diet skod,
 For dog at kjende Slutningen af Brevet,
 Og læste Folgende, som der stod skrevet:

Af, det var Galgenfrist, jeg nok det veed,
 Hvergang jeg Flasken greb, jeg godt det vidste;
 Men, Herregud, det var jo dog den sidste,
 Den allersidste Trost, der smilte ned.
 Fra Dag til Dag jeg lod mig galgenfriste,
 Fra Aar til Aar jeg Frist'ren bedre led;
 Men hvad et dannet Hjerte maatte lide
 Ved slig en Fristers Selskab, kan De vide.

Med Skammen snart forenede sig Skaden;
 Thi skjøndt jeg hverken sjal ei heller løi,
 Dog næsten hver en Flyttedag paa Gaden
 Mig Verten kasted med min Smule Toi.
 Gik uden Huusly saa jeg om i Staden,
 Og gjorde blot om Aftnen mindste Stwei,
 For ved mit Nodraab Noden at bortsjerne,
 Da trued Bægtræns blanke Morgenstjerne.

Dog lad mig tie! Længst Johannes Wildt
 Har lært mig kjende Qvindens Lod paa Jorden,
 Og her, som Fattiglem paa Ladegaarden,
 Tilsmiler Livet mig ei heller mildt.
 Alt hvad man her os yder er kun Orden,
 Men fra hver Nydelse man har os fällt,
 Og tidi min Stilling gruelig mig klemmer
 Iblandt de mange gruelige Lemmer.

Et Væsen kun har her jeg truffet paa,
 Som kom med Sympathi min Sjæl imøde:
 Den smukke Line kaldtes hun, den Søde,
 Skjondt hendes Skjønhed bagved hende laa.
 Af hvad hun mig fortalte før hun døde,
 Jeg ved at lægge sammen slutte maa,
 At ogsaa hun engang har havt den Acre,
 Af Deres Excellence kjendt at være.

Paa hendes friske Grav min Krands er lagt,
 Paa Nøser og paa Lilier blev ei sparet,
 Og fra sin Himmel skuer hun forklaret
 Et Minde om en trofast Venstabspagt.
 Den Dag jeg bandt den, første Gang erfared
 Jeg Deres Excellences Glands og Magt,
 Net som om Skjæbnen, vort af min Forsatning,
 Strax for mit Tab bestemte mig Erfatning.

Ja Skjæbnen er det, som til Dem mig leder.
 O vær min Redningsmand! Vær min Patron!
 Smil naadig til mig, mens jeg ydmyg beder
 Dem om en lille, farvelig Pension.
 Tag under Armen en forladt Person,
 Og mens den Trætte Hvile De bereder,
 Skenk hende Glæder, som hun kjendte før:
 Lidt Kaffe, lidt Tobak og lidt Liqueur.

O, Deres Excellence! Hør omvinder
 Jeg Deres Knæ som qvindligt Fattiglem:
 Hvis en Pension De skjenker mig, De binder
 For evig dette Hjerte fast til Dem.
 Op fra vor Ungdom alle dyre Minder
 Som mine Talsmænd nu jeg maner frem,
 Da tegner mig (o gud det hjælpe maatte!)
 Som Deres Excellences gamle Lotte.

Her endte Skrivelsen, som strax i sykler
 Med dette Udraab Excellence rev:
 Saa gid da ramme tusinde Ulykker
 Den Uforslammende for hvad hun skrev!
 Sin Brede han dog hurtig undertrykker.
 Giv Konen et Par Mark for hendes Brev,
 Han til sin Tjener siger — Stop! Du vente!
 Min Portefeuille jeg dog frem vil hente.

Nast, men alvorlig han til Pulten gaaer,
 Og nu Jean-Jaques han 5 Rigsdaler giver
 Med disse Ord: Siig Konen, at hun faaer
 Dem paa det Vilkaar, at hun borte bliver,
 Og aldrig meer en Linie mig tilscriver;
 Thi hvis hun tiere sig understaaer
 At leve mig paa Doren, har du Ordre,
 Til hende ned af Trappen at befordre.

Hans Tjener gif, og Homo hoist forstent
 Blev med sit sonderrevne Brev tilbage.
 Han, nys saa lykkelig, var nu beklemt,
 Og Veiret kun saa tungt han mægted drage.
 Den gamle Ungdomsynd, der reent var glemt,
 Fornyede Samvittighedens Klage,
 Og med et rynket Bryn og scenket Blit
 Han alle Klagens Puncter gjennemgik.

Om hurtig Hjælp i denne Nød det gjeldte,
 Thi alt han drog det femte dybe Suk;
 Men nær var Hjælpen, thi just nu man meldte
 Hans Sjælesøger: Pastor, Doctor Buck.
 Den høie Mand treen ind — hans Hoved heldte,
 Smykt med en sort Kalot, saa glat og smuk,
 Imens en simpel Frak omvandt beskeden
 Det tynde Liv af Høierværdigheden.

Han venlig nærmest sig, som Fredens Bud,
 Og Homo, melankolst, bestedt i Vaanden,
 Lidt mørk Hans Høierværdighed gav Haanden,
 Mens denne, ham betragtende, brød ud:
 Jeg kommer til en Mand, beknyt i Vanden,
 En Mand, i Strid med Verden eller Gud,
 Ja — skjønt om Sorgens Grund jeg ikke spørger —
 Jeg seer det klarlig, Excellencen sørger.

Sæt Dem, Hr. Pastor — Doctor vil jeg sige!
 Gav med et Skuldertræk vor Helt til Svar:
 De kommer virkelig som kaldt De var;
 Jeg tænkte netop paa, hvor lykkelige
 De Catholiker er i Pavens Rige,
 Der Skjold og Skjerm for Alt i Kirken har.
 Hvis de har Synder — Kirkens Bud borttvætter dem,
 Hvis de har Sorger — Skriftestolen letter dem.

Vi Protestantter, udbred Doctor Buck,
 Opgive Skriftemaalet ingenlunde;
 Til os de Sørgende sig nærme kunde,
 Og vi har ogsaa Trost for Syndres Suk.
 Hvis derfor ikke De har bedre Grunde,
 For Catholikens Held kun Diet luk,
 Og — skjøndt Dem ingen Skriftefa'er udspørger —
 Betro Dem trygt til Deres Sjælesørger.

Belan da, hvisked Homo: lad saa være!
 De kjende skal det hemmelige Ntag,
 Der reent formørker mig den smukke Dag.
 Og nu med mange Omsvøb, som den fjære,
 Livskloge Læser vist sig selv kan lære,
 Fortæller Præsten han den helse Sag
 Om Lottes Fald og Faldets slemme Folger,
 Hvorhos han Brevets Indhold ei fordølger.

Bed Skriftemaalet Buck sad Luther Øre,
 Men hæved nu sit Die med de Ord:
 Ja viðnok er den Synd en meget stor,
 Den uersarne Ungdom at forsøre,
 Og inderlig det glæder mig at høre,
 At Excellencen selv det Samme troer;
 Hvor let end denne Synd for Verden falder,
 Jeg den et Mord — et Sjælemord dog falder.

Hvad dersor Kirkens Tjener først forlanger,
 For slige Synder han forlade tor,
 Er en oprigtig, en bøfærdig Anger,
 Hvorom frimodig her jeg minde bor,
 Skjondt Sukket, som mit Øre nu opfanger,
 Det ganske sikkert overslodigt gjor.
 Foruden Angeren der ogsaa kræves,
 Alt Syndens Følger saavidt muligt hæves.

Førstaa mig rigtig! Høilg jeg Dem priser,
 Fordi De Konens Brev ei har besvart.
 De 5 Rigsdaaler selv De kunde spart;
 Thi Gaven vel et ædelt Hjerte viser,
 Men at hun op den drifker er vel klart,
 Og derved den sit hele Bærdforliser.
 Alt hjælpe saa naturligt er, saa fristeligt,
 Men alt Naturligt dersor ei er christeligt.

Synd er hver Hjælp til sligt et Individ,
 Som redningsløst desverre vi maae falde;
 Men er end hun fortapt, er ei det Alle,
 Der paa en flibrig Baue kom paa Glid.
 Der gives Bæsner, som, naar dybt de falde,
 Kan reises op ved Hjælp i rette Tid;
 Og Bon om slig en Hjælp var just Tendensea
 Med mit Besøg idag hos Excellenceen.

En Magdalene-Stiftelse jeg tænker
 At stille mig i Spidsen for, og den,
 Der hjælper mig at bryde Lastens Lænker,
 Jeg falde vil for Dydens sande Ven.
 Hans Synd mod Individet jeg ham skjenker,
 Hvis han mod Arten gør den god igjen,
 Og ved sin Bistand redder de Forlorne,
 Der kom paa Bildspor mellem Livets Torn.

Her frem af Barmen et Papir han træk,
 Hvoraf en Subskriptionsplan ud han tager,
 Som med de Ord: Ifald det Dem behager?
 Vor Helt han tillidsfuld i Haanden stak.
 Til Stiftelsen jeg gjerne Mit bidrager,
 Gjensvared Homo med bødfærdigt Af,
 Hvorpaa han snapped Pennen uvilkaarlig,
 Og tegned sig for hundred Daler aarlig.

I Sandhed, Deres Høimod kan ei tingel!
 Udbryder Buck, idet han Summen seer:
 Men et personligt Offer er dog Meer,
 Thi det formaaer kun Angeren at bringe.
 Hvad siger De, ifald jeg her Dem be'er,
 Som Stiftelsens Patron Dem at forringe,
 Og, hvad nu allermest mig var tilpas,
 I Directionen selv at tage Plads?

Hvordan, i Magdalene-Directionen!
 Forskrekket Homo raabte: Nei min Ven,
 Send mig i Stiftelsen dog ikke hen,
 Hvad gjelder Magdalenerne Personen?
 Hvad skulde jeg blandt dem? — Forbedre Tonen!
 Gav Buck alvorlig ham til Svar igjen:
 Opreise dem, der faldt omkuld i Svimlen,
 Og høste Tak af dem og Løn af Himlen.

Af Ordet Løn sig Homo lod forsøre,
 Han loved Alt, da han i Klemme var,
 Og rørt hans Lovste Doctor Buck modta'er,
 For Synderen med denne Trost at røre:
 De gjort har, ødle Ven, hvad De kan gjøre,
 For Fortids Synd Tilgivelse De har,
 De ei blot haabe tør hvad er forjettet,
 De bør nu troe, at Skylden er udslettet.

Ta, hvad end Trivlen hvisker til Forstanden,
 Jeg som en Pligt Dem hyder det at troe,
 Saa Deres Sind De ganske slaaer til No.
 Her fra sin Stol sig langsomt reiste Manden,
 Og — glattende med Haanden Brynets Bro —
 Stod der forvandlet til en ganske Anden.
 Af Theologen var ei Spor der meer,
 Ikkun den fine Verdensmand man seer.

Autoritet og Myndighed besparende,
 Ved Excellencens Side op og ned
 Gil smidig han, om Dit og Dat passiarende:
 Udkrammende det Bynyt, som han veed,
 Og med en sand Tilsfredshed selv erfarende,
 Hvad ei han aned, at paa samme Sted
 De spise skal idag til Middag sammen,
 Hvoraf han ret sig lover Fryd og Gammen.

Han bød Farvel — og Homo blev alene,
 Med Panden skyfri og det Hjerte let,
 Der nylig var betynget som af Stene.
 Thi burde han sig selv da skyldig mene,
 Naar Theologen ei det holdt for ret?
 Og kunde han da troe, at nogen Pleit
 Endnu tilbage stod paa Regnebrættet,
 Naar Presten selv saa reent det havde twættet?

Af Kniben ud paa denne Maade kommen,
 Han muntert stemt i Middagssekskab gif,
 Forfrisked sine Sandser, pleied Bommen,
 Og sig en Lhombre efter Bordet sik.
 Saa hurtig klares Alting for et Blik,
 Naar først det skærpel er ved Alderdommen,
 Der løse kan som Sloifer i en Hast
 Den Knude, der er Ungdommen for fast.

Dog staer det fast — om end den Sætning gjelder:
 Viisdom og Ungdom følges ikke ad,
 Alt Alderdom og Viisdom ikke heller
 Juist altid sebe af det samme Fad.
 Men hvad betyder da den lange Nad
 Af Aar og Dage, som et Liv optæller,
 Naar ei til sidst udkommer som Product
 En — om end nok saa lille — Viisdoms-Frukt?

Naar kommer Hyldens Tid og Høstens Dage?
 Som Regl, jeg tænker, med de tred've Aar;
 Hvad ikke da man har, man ikke faaer,
 Om end man havde hundred Aar tilbage.
 Af den Tids Forraad kan kun frem man tage,
 Alt mens paa Vandringen man fremad gaaer,
 Og hvad der ei til den Tid er en Stikling,
 I Livet kommer aldrig til Udvikling.

Og kan end Reglen ved Mirakler rystes,
 Vi om Naturens Gang jo tale her,
 Da selv i Mennesket der saaes og høstes,
 Og Maal og Tid jo gjelde for Enhver.
 Det Spil, hvoraf vi saares og forlystes
 I Aaret Verel, er os selv saa nær;
 Thi hvad er Livets Aldere vel Andet,
 End juist Naturens Liv, i os omdamnet?

Derfor har Hjertet og sin Vaar, sin Sommer,
 Sin Høst, sit savnopsfyldte Efteraar,
 Sin Winter, som det isnende paakommer,
 Naar Døds-Metamorphosen forestaaer.
 I sig Naturens hele Liv det rummer,
 Der kun igjennem det til Landen naaer,
 For hvem Naturens Væsen er en Gaade,
 Som kun ad Hjertets Wei den mægter raade.

Thi Landen selv voer i en tropisk Sphære,
 Hvor Vaar og Sommer gaaer i Get med Høst,
 Hvor Væxterne bestandig Lovet være,
 Hvor ingen Winter dækker Land og Kyst;
 Den maa Omskiftelsen af Hjertet lære,
 Savn, Sorg og Haab og Uro af det Bryst,
 Der kjender Dødens Braad og Lidenskabens Wildhed,
 Thi selv den throner i en evig Stilhed.

Men — som der nys blev sagt — har Hjertet slaaet
 I tred've Aar og ikke fundet Wei
 Ved al den Livserfaring, det har faaet,
 Til Landens Liv, saa finder det den ei;
 Og har ei Landen sin Natur forstaet
 I samme lange Tid, saa tænker jeg,
 At Noget (f. Ex. Villiens Neenhed)
 Er ver til Hinder for en virksom Genhed.

Da kommer heller aldrig Wiisdoms Frugt,
 Hvis Sjeldenhed man hører Folk beklage,
 Thi kun af denne Genhed kan man tage,
 Hvad der er Sjælenes Central-Product;
 Og da sin egen Bei vil Hjertet drage,
 Til Sensationer med dets Kraft saaer Bugt,
 Mens i sin Stilhed Nanden eensom throner,
 Og taber sig i tomme Abstractioner.

Men hurtig bort fra disse Reflexioner,
 Der sikkert ei vor Helt er til Behag,
 Og ned i Hverdagsslivets Regioner
 Til ham, som fremme vil Ideens Sag
 Ved Hjælp af Lampestin og Pyntekoner!
 For Homo kommen er den store Dag,
 Der paa Theaterbanen er hans første,
 Og i hans Liv ved Folgerne den største.

Der staer han netop selv med oprømt Aand,
 Med blaau Habit og Stjerne, medens Besten
 Bedækkes af det hvide Ordensbaand;
 Med sorte, stramme Pantalon og næsten
 Ukjendelige Sporer, og forresten
 Med gule Handsker og med Hat i Haand.
 Han stiger op af Trinet i Karreten,
 Og ruller bort, saa hurtig som Cometen.

Præcise Klokk'en 12 er endt hans Kjøren;
 Midt i Theaterporten blev der vendt,
 Hvor han modtoges varmt af Regisseur'en
 Og Regisseurens bulkende Betjent.
 Han steg af Vognen — gjorde sig bekjendt
 Med Husets Ydre — lastede Couleuren,
 Som reent uværdig Konstens ødle Krop,
 Og lod sig vise Bei til Scenen op.

Her med en Sang ham hilsté hoit Capellet,
 Som i Orkestrets Dyb forsamlet var,
 Hvorfra den rige Tonestrøm opvælded,
 Der Velkomsthilsnen brusende frembar.
 Han tog mod Sangen til Coulissen heldet,
 Og yttred derpaa i et venligt Svar,
 At kjøre som ham var Musikens Toner,
 Var og ham kjøre Konstnernes Personer.

God save the king til Tak Orkestret spilled,
 Og under Spillet blev i broget Fløk
 Af Regisseur nu ham forestillet:
 Maskinfolk, Controleurer, Portner, Kok,
 Lampist, Friseur, Barber, samt Storheds Billed,
 Choristers og Statisters faste Stok.
 Vor Helt dem Pligterne paa Hjertet lagde,
 Og snart med naadigt Nik Farvel dem sagde.

Fra dem begav han sig med Regisseuren
 Omkring at visitere hver en Braa:
 Først steg han ned i Hullet til Suffleuren,
 Hvem høflig, men bestemt, han gav forstaae,
 At Loger og Parquet og havde Øren;
 Hvorhos han yttred, at han gjerne saae,
 At Folk, der sjuked og ei ret var hjemme
 I deres Roller, dygtig kom i Klemme.

Fra dette Hul sin Gang han hurtig retter
 Til Cassen og Cassererhullet, hvor
 Han Forbud gør i faa men strenge Ord
 Mod al Tilbageholden af Billetter,
 Hvorved en Næse Publicum man sætter.
 At hver Billet ved Salget kom paa Bord,
 Det kunde Publicum som Kjøber fordre,
 Og dertil gav som Directeur han Ordre.

Knap havde denne Ordre han indprentet,
 Før han til Klædekamret Beien tog,
 Hvor længst Theaterskæderen ham vented
 Med Garderobeskattens Catalog.
 Paa Homo's Bud Costumer frem han hented,
 Men knap paa dem vor Helt sit Øie slog,
 Før Haand paa et Par Ridderbeen han lagde,
 Idet alvorlig han til Skræd'ren sagde:

Tricot som hele Been jeg taaler ikke!
 Det er en Ustik, der afflaffes maa.
 De gode Herrer Venene kan stikke
 I Buxer, som til Knaeene dem naae,
 Og som sig for anständigt Selskab skikke;
 Men disse Underkroppe, hvor vi faae
 Den nogene Form at see, tor Ingen bære:
 Jeg dem forbyder — glem det ei, min Kjære!

Han gif — og kom nu til de smaa Gemakker,
 Hvor i Theatrets Damer klædes om,
 Og hvor ham Pyntekonen nok saa vacker
 Med sine Terner strax imøde kom.
 Om Toilettet han med Konen snakker,
 Beser hvert Speilbord og hvert enkelt Rum,
 Ja prøver Sminken paa en Ternes Kinder,
 Men sy for Pokker! han for grov den finder.

Til Afsked siger han til Pyntekonen:
 Lad mig nu see, min Gode, at ei blot,
 Naar Klædningen Hun passer paa Personen,
 Hun sørger for at Stadsen sidder godt;
 Thi husk, Blusærdighed er Qvindekronen.
 Det Sømmelige pas i Stort og Smaat!
 Actricen strengt i Alve hold foroven,
 Forneden Dandserinden — det er Loven.

Men hun paa Skuldrer trækker — bendes Øie
 Tilkjendegiver Trivl om Lovens Magt.
 Nu, hvis man den behandler med Foragt,
 Hvis ei de stolte Nakler vil sig beie,
 Saa sig, at det er Mig, som har det sagt,
 Og Damerne nok falde skal tilsovie.
 Han hilste Konen med et venligt Nis,
 Hvorpaa tilbage han til Scenen gik.

Theatrets Maler her ham oppebied,
 Og givende med ham sig strax ifærd,
 Gaaer ind han paa Theatermaleriet,
 Paa Perspectiver, Gader, Huse, Træer.
 Ja, for tilgavns at vorde selv indviet
 I Konsten, som man aldrig kommer nær,
 La'er flere Baggrundstæpper ned han hisse
 Af en Maskinkarl ved den store Tridse.

Paa Klatterne som Kjender stirrer han,
 Men fort Tid kun paa Stedet tør han tøve,
 Da fremfor Alt det er hans Pligt at prøve,
 Hvorvidt Maskineriet virke kan.
 Han bød — og frem der kom en vældig Løve,
 Der kryb paa Fire, næsten som en Mand;
 Han bød — og under Torden Huset zittred,
 Det regned, Stormen sused, Lynet knittred.

Han vinked — og man Skyen saa neddale,
Mens Klippen reiste sig som halv confus;
Han vinked atter — gyldne Kongesale
Forvandled sig til Eremitens Huus,
Hvorover gynged Palmer, høie, svale,
Mens Eremiten selv laa næsegruuus.
Han Manden lod staae op, og roste Proven,
Tilsfreds med Alt, kun ikke ret med Loven.

Her Regisseur'en kom og lod ham vide,
At i Foye'en længst man samlet var,
Saa at det uden Twirl nu var paa Tide,
At Excellencen selv sig gjorde klar.
Eligt Frisprog funde Homo ikke lide;
Lad dem kun vente! gi'er han kort til Svar,
Hvorpaa igjen han lader Torden rulle,
Som for at vise, hvem der hyde skulde.

Mens denne Torden Regisseur'en strækker,
Begi'er vor Deus sig til Foye'en hen,
Hvor vidt paa Gab en Tjener Døren smækker,
Saa ret i Mag han træder ind af den.
Der staaer han paa det Sted, der Tanker vækker,
I Konstens Helligdom en Fremmed end;
Men Synet, som vist harde blendet Andre,
Et blendet ham, der Blikket rundt lod vandre.

Af Konstens Lys var fuld den store Sal:
 Tilvenstre for ham Skuespillerinderne,
 I Fløiel klædt, med hulde Smil om Kinderne,
 Og Blik, der gjengav Scenens Ideal,
 Og sidst i Nækken Solodandserinderne
 Med deres Flora-Skjort og Zephyr-Shawl.
 Som paa Commando hele Nækken neied,
 Da med et artigt Blik han om sig dreied.

Han vendte sig tilhoire, bort fra dem,
 Og modtog Hylding nu af Skuespillerne,
 Af Sangerne, som her dog spared Trillerne,
 Af Dandserne, som hilste med hvert Lem.
 Han hilste tredie Gang, men ligefrem;
 Og fjernt i Salens Ende Digterpillerne,
 Der støtte, ja der bære vort Parnas,
 Gjenhilste ydmigt ham fra deres Plads.

Han talte — men hans Tales Poesi
 Maa ei man troe var forud sammenflasket;
 Den var den gyldne Frugt af Dieblikket,
 Som her han frembar, i sin Holdning fri.
 Men at til slig en Daad hans Aland var skillet,
 Det skyldtes ene hans présence d'esprit,
 Som her ei blot stod Prøve, men som lagde
 Sig glimrende for Dagen, da han sagde:

Hvisterede! Jeg hid har ladt Dem falde,
 For ved min Side Dem idag at see,
 Idag, da i min Lod det skulde falde,
 Som Directeur at gjøre min Entrée.
 Med megen Glæde hilser jeg Dem Alle,
 Med sand Tilfredshed seer i vor Foyer
 Jeg her Theatrets Stjerner og Cometer
 Belyse Landets ypperste Poeter.

Men paa et Sted, hvor Lige søger Lige,
 Hvad vil, hvad gjør, hvad søger da vel jeg?
 Quid Saul inter prophetas? vil De sige —
 Og virkelig, jeg Dem fortænker ei,
 Ifald De mener, at til Konstens Rige
 Der ikke gives nogen alfar Bei.
 Dog førend dette Spørgsmaal jeg besvarer,
 Tillad mig, at en anden Sag jeg klarer.

En anden Sag — Theatrets egen Sag!
 Theatrets Formaal! som til vor Bestemmelse,
 Men sikkert ikke Himlen til Behag,
 Er altfor ofte kommet i Forglemmelse.
 Og hvilken er da Brædernes Bestemmelse?
 Hvad er Theatrets Maal den Dag i Dag? —
 At pleie, fostre, stille frem Ideen,
 Saa klart, at Galleriet selv kan see'en!

Ideen — dette høie Væsen, som
 Gi blot er til i Philosophens Vandt,
 Men som fra Himmel ned til Jorden kom
 I Formen af det Skjonne, Gode, Sande;
 Som gjennem alle Tider, alle Lande,
 Har vandret, virket, kæmpet og holdt Dom;
 Som har sit eget Væsen os afmalet,
 Ja givet os sig selv i Idealet —

Ideen, mine Herrer, mine Damer!
 Ideen gaaer i Verden om forknyt;
 Den gjennemføres ei i Livets Dramer,
 Den af det gode Selskab er forstodt;
 I Kirkens og i Statens Panoramer
 Har som en Krøbling jeg dens Billed mødt,
 Og Synet har den faste Tro mig givet,
 At Idealet passer ei for Livet.

Og passer det da for vort eget Jeg? —
 Ne, mine Herrer! Ingen af os mægter
 Til Idealets Top at finde Vei;
 Thi skjondt vort Ord bestandig for det segter,
 Vor Handlemaade stadig det fornegter,
 Og Kraften til at naae det har vi ei.
 Vi med et Suk vel nødes til at sige:
 Det er for høit for svage Dødelige.

Men hvor kan det da bruges? — Der alene,
 Hvor Livet og dets Kamp kun er et Spil:
 I Konstens Sphære, paa Theatrets Scene,
 Hvor Kampen man kan ende naar man vil;
 Hvor man kan dyb Besindighed forene
 Med Hjertets Nag og Lidenskabens Ild,
 Hvor alle Fristelser kun er indbildte,
 Og alle Saarer paa en Maade spildte.

Ta der — og med mit der jeg mener her —
 Ja her sit rette Hjem har Idelet,
 Her hvor paa Lærredet det staer afmalet
 I Paradiser uden Kundskabstræer,
 Her hvor i Konstens Sprog det bli'er udtalet,
 Her hvor os Scenens Folk det bringer nær,
 Naar med sin Pathos han os illustrerer
 Dets Omrids i de store Characterer! —

Men, mine Damer! mine Herrer! men,
 Hvis i det Sagte jeg nu ikke seiler;
 Hvis hver af Dem til Konstnerkramden beiler
 Som Idealets virkelige Ven;
 Hvis virkelig Theaterflibet seiler
 Paa Tidens Strom imod Ideen hen,
 Ved Klang af Digterchorets stemte Lyre:
 Hvad vil da jeg paa Skibet? — Cursen styre!

Maaskee mig Nogen vilde her indvende:
 Til hvilken Nytte? Altting gaaer jo godt.
 Men gaaer det godt? Maae ikke vi erkjende,
 At Skibet undertiden ei er slot?
 Ja, naar med Skinnet ei vi vil os blende,
 For paa en sikker Fart vi stole blot,
 Maar af og til der Nødskud høres fyre? —
 See derfor er det, jeg vil Cursen styre!

Med hvilken Ret? — Jeg er jo ikke Digter,
 Jeg er jo ikke Konstner. Meget sandt!
 Men dog en lang Erfaring ei mig svigter.
 Jeg har Ideen søgt paa hver en Kant,
 Og skjøndt mig Sandhed til det Ord forpligter,
 At i dens Heelhed jeg den ikke fandt,
 Saa staae desklarere for mine Blikke
 De tusind Steder, hvor den findes ikke.

Paa denne Maade jeg Seiladsen skjerner;
 Thi staaende ved Roret raaber jeg,
 Hvergang et saadant Sted sig Skibet nærmer,
 Hvergang for vidt en enkelt Konstner sværmer:
 Tag Der iagt! her er Ideen ei.
 Og naar hvert Skjær vi undgaae paa vor Bei,
 Og ei forresten seile reent iblinde,
 Maae vi den rette Curs til sidst dog finde.

Ja, mine Herrer! Haabet er vort Anker.

Ja, mine Damer! Stig De ganske trygt

Op paa Theaterskibets lette Planker:

Om end de gynge, hav ei mindste Frygt!

Forbi misundelige Konstnertanker,

Forbi Chicaner, Mid, som flæder sygt,

Forbi vort Publicums de lave Vande

Vi lade Eursen mod Ideen stande!

Og for at jeg i Billdedet skal blive,

Der virkelig indtaget har mit Sind,

Saa vil jeg Digterne nu foreskrive,

At de os sende skal en gunstig Wind.

Lad Lyrens Toner rask os fremad drive,

Saa Folks Begeistrings-Sø slaaer vældig ind

Og med det hvide Skum os Dæklet dölger,

Mens Skibet dukker dybt i Konstens Bolger.

Ieg staarer ved Moret, af hver Kuling svalet,

Og fuldt beskæftiget paa langs og tværs

Er hele Skuespillerpersonalet

Bed Seil og Doug, i Banter og i Mørs;

Og medens Sangerne om Idealet

For Dybets Nander synge deres Vers,

Silveirs Ballettens Trop sig hurtig skynder

Med Flag og Wimpel, som vor Fart forkynder.

Saa gaaer det frem ved Illusionens Lygte,

I Phantasiens klare Bølgespor,

Det gyldne Skind at søger, som alt spøgte

I Hovedet paa Jasons Heltechor.

Og naar vi da har fundet hvad vi sogte,

Naar Idealet først er vel ombord:

Det Ideal, som passer ingensteder,

Skjøndt om et Hjem det allevegne leder —

Da, naar det hviler trygt i Konstens Skjod,

Da, mine Herrer, kan om det man sige,

Hvad tidt der siges om den unge Pige,

Der ved Forældres Død kom dybt i Nød,

Der gik omkring, forskudt af sine Lige,

Der næsten maatte betle for sit Brod:

See, Staklens Skjæbne reent er omkalfatret,

Hun er forsørget — hun er gaaet til Theatret!

Her standsed Homo — frem han havde strakt

Den venstre Haand med Hatten, og paa Barmen,

Paa Stjernen, han den høire havde lagt.

Hans Blit, hans hele Holdning, Benet, Armen,

Af Talens Ild end meer forhøied Barmen,

Og knap de sidste Ord han havde sagt,

Før rundt omkring der lød en Bisaldsmumlen,

Hvor i gik tabt en enkelt Digtters Skumlen.

Vor Helt forlod sin Plads og frem nu stilled
 For Damerne sin zürlige Figur,
 Hvorpaa som Hofmand han galant gav Cour.
 Hver fil et Ord, hvortil et Smil der spilled,
 Men kun med nogle Faa, som han udpilled,
 Gil dybt han ind paa Konst og paa Natur.
 Han loved Hovedrollen dein i Dramerne,
 Og med et artigt Bok forlod han Damerne.

Han dreied sig paa Hælen mod Acteurerne;
 Fra Kongerne og Heltene han gik
 Til Hyrderne, til Elskerne, Forførerne,
 Sig yttrende om Spil, og om Mimik.
 Han bad dem Alle stive holde Ørerne,
 Og lidt kun agte Bladenes Critik,
 Der meget ofte stred mod Konstnerpligterne,
 Og derpaa gik fra dem han hen til Digerne.

Ei Par af disse han i Haanden trykker,
 Til Tak for Værkerne, de havde sendt,
 Hvorpaa han gjer den store Plan bekjendt,
 Paa hvilken han sit Haab for Scenen bygger.
 Hans Plan er den: Ved lutter Mestersykker
 At faae det bedre Publicum ombvndt,
 Og ved det bedres Hjælp det slette lede,
 Saa ei ved noget Godt det ter sig kjede.

Dg derfor, mine Herrer, (saa han endte)
 Haanden paa Baerket! det er Deres Pligt.
 Langt større Baerd har et Theaterdigt,
 End selv den bedste Bog, De lader prente.
 Taenk paa den store Lon, De har ivente —
 Gi Honorar jeg mener, eller Sligt;
 Men Lønnen i et Publicums Taknemmelighed,
 En Lon, der knap for Dem er nogen Hemmelighed.

Just som han talte, Dørene sloi op,
 Og see! med Borde, Bakker, Servietter,
 Indtræder der en zirklig Tjenertrop,
 I Homo's Liberi, som let man gjetter.
 I Salens Midte den sin Byrde sætter,
 Og snart ved Knaldet af Champagnens Prop
 Kom der for Lyset Østers-fyldte Fade,
 Viin, Iis, Confect, Posteier, Chocolade.

Med lette Skridt gik Homo hen til Bordet,
 Og der, placeret midt i Konstens Ring,
 Seer ridderlig-galant han sig omkring,
 Idet paa denne Viis han tager Ordet:
 Naar Dagens Pligt og Gjerning vel er jordet,
 Saa er Forfriskninger en herlig Ting,
 Naar man af Directurens Post er trættet,
 Man soler sig ved Vertens Rosle lettet.

Som deres Vert jeg her mig selv anmelder,
 Betragt mig blot som Gentleman, jeg be'er!
 Saaledes som i Dem jeg ikke heller
 Nu længer Konstnere, men Gjæster seer.
 Gi blot til Lyft for Scenen vistnok gjelder,
 Men i Foye'en gjelder det ei meer;
 Her blot til Lyft man klinke tør og snakke,
 Og dersor — tør jeg be'e Dem: Tag tiltakke!

Til Svar det rundtom lød med Hvisken, Fnisen:
 En herlig Mand! Til slig en Directeur
 Theatret aldrig Mage kjendte før! —
 For Herrerne bar Østersbordet Prisen,
 Men Damerne forsamled sig om Isen,
 Og Alle kom i ypperligt Humeur;
 Der blev en Munterhed, en Converseren,
 Der ved Champagnen steg til Jubileren.

Bor Helt udbragte Skaalen for de Skjonne,
 Ved hvilken Lejlighed den sidste Sky
 Af Directeurens Alvor maatte flye
 For Smilet, hvormed Damerne ham lønne.
 Hans Verdighed forvandled sig til Ynde,
 Hans fuldendt fine Smag og Tact paany
 I Væsen og i Tale sig udtrykker
 Saa høist charmant, at Alle han henrykker.

Det hver en Ven af Scenen høilig hoved,
 At see forenet her i Harmoni
 Konst, Administration og Poesi,
 Hvoraf man sig en gylden Fremtid loved.
 Man mangen Spøg og mangt et Indsald voved,
 Men da en Comiker blev altfor fri,
 Og reent Respecten brød i sin Fortrolighed,
 Saae Homo paa sit Uhr med lidt Urolighed.

For ei ved Indsald af en tactlos Gjæst
 Nedladenheden bittert at fortryde,
 Det forekom ham sikkrest at afbryde
 Den muntre Leg, mens Legen den var bedst.
 Thi hørtes pludselig Farvel han byde;
 Han paasked en nødvendig Tour tilhest,
 Og ilste ned hvor Gadelusten svaled,
 Til Porten fulgt af hele Personale.

Her vented Rideknægten med hans Heste,
 Der væligt som to Pegasusser sprang,
 Da hurtig op paa Ryggen af den bedste
 Sig med en Ynglings Lethed Homo svang.
 Den steiled, som den Himlen vilde gjæste,
 Men Homo mesterligt dens Bildhed twang,
 Og hilsende med Haanden de Beundrende,
 Ned ned ad Torvet nu i Trav han dundrende.

Til Skridtgang bragte Dyret han tilbage,
 Idet han holdt det stramt i Tømmens Baand,
 Og klapped det og lod det Pidskens smage.
 See saadan — sukked dybt han i sin Aand —
 Saadan skal disse Konstnere man tage,
 Dem slaae og klappe med den samme Haand.
 Her red han til, med Tommen strakt i Længden,
 Fulgt af Jockeyen og begloet af Mængden.

Man gjorde lange Halse, thi man vilde
 Saa gjerne dog see Baandet paa hans Best;
 Og du, min Læser! staa du ogsaa stille,
 For her at see ham paa hans høie Hest,
 Ham, som du kjendt har siden han var lille,
 Og som maaskee som ung dig hued bedst;
 Thi om endog til Siden slemt han skeied,
 Saamegen Følelse han dengang eied.

Du vented Meget af ham, og især
 Da som forlovet han kom paa det Torre;
 Du twivled siden, men din Twivl saa nær
 Stod Haabet, til af Aar han havde Fyrre.
 Betragt ham nu! Han bliver ikke større;
 Men er han da saa grumme lille her?
 See dog hvor dybt for ham man krummer Nyggen,
 Mens selv han tager fun til Hatteskylgen!

Har han dig skuffet? Nei, ter nok jeg svare
 Paa dine Begne, har du hvide Haar;
 Thi da sikt ganske vist du at erfare,
 Hvordan med Folk, som Folk er flest, det gaaer;
 Og er endnu du Yngling, vent da bare,
 Til du lidt mere Skeg paa Hagen faaer,
 Og see hvad der af dine Venner bliver,
 Hvem Hoved dog og Hjerte du tilskriver.

Ta, for at gaae dig nærmere paa Klingen
 Og her dig nøde til at sryge Seil,
 Saa see dig, Læser, i dit eget Speil!
 Besee dig ret, som naar du sees af Ingen,
 Paa langs og twærs, og hold — thi det er Tingens —
 Fortid mod Nutid, Fortrin imod Heil;
 Og siig mig saa, om det for dig sig sommer,
 At her din Broder Adam du fordømmer?

Nei, opset Dommen og skrid ned ad Gaden,
 Hvor han med Anstand rider Fod for Fod,
 Og bvi saa ind med ham i Esplanaden,
 Hvor rask han muntrer ved en Trav sit Blod;
 Ja følg ad Østerport ham ud af Staden,
 Strandveiens rige Herlighed imod,
 Hvor han ombistes mildt af Sommerlufsten,
 Og af det slagne Græs indsuger Dufsten.

Den støvfrei Kjørevei, som nys er vandet,
 La'er reent ham glemme han er Støvets Søn;
 Han føler sig saa fri, saa frisk opmandet,
 Og hvor han seer, er Verden ham saa skjøn.
 Hjæl plantes, bygges, torres Seil paa Landet,
 Her malkes Kør paa Klovermarken grøn;
 Hjæl rumler Omnibusjen med de Kjørende,
 Og her en Fugl i Busken synger rorende.

Hvor Alting paa en gylden Fremtid tyder,
 Tilbærelsen en dobbelt Skjønhed faaer,
 Og uvilkaarlig for hans Øre lyder
 Hans Doctors Spaadom om de mange Aar.
 Sit lange Fremtidsliv han forud nyder,
 Theaterbanen heelt han gjennemgaaer,
 Han seer sig styre, hjelpe frem Ideen
 Paa Scenen, bag Coulissen, i Høye'en.

Hans Blik udvider sig — og Hesten stønned
 Ved Slaget af hans Schenklér samme Stund —
 Han seer sig understøttet og paaskjønnet
 Af Folket, som blev vækket af sit Blund;
 Han seer sig med sin Konges Bisald lønnet,
 Han seer et blaat Baand med en vatret Bund;
 Han seer i veiret, og til begge Sider —
 Nei denne Udsigt, hvor han godt den sider!

Hvor herfra dog man seer Landskrona tydeligt!
 Hvor her sig hæver frem den svenske Kyst!
 Og dette Landsted, hvor det ligger nydeligt,
 Med en Veranda imod Vest og Øst!
 Her boe og bygge kunde være frysdeligt;
 At kjøbe Stedet kunde han ha'e Lyst,
 For her om Somren, naar Saisonen ender,
 Hver Søndagmiddag at see gode Venner.

Han seer — thi kraftig var hans Phantasi —
 Sig alt at sidde med de gode Venner
 Derudensfor, nu Taslet er forbi,
 Passiarende, med Kaffekop i Hænder.
 Han seer hvordan Cigarerne man tænder
 Og muntert skuer om sig i det Fri,
 Mens nedensfor paa Beien Folkets Rækker
 Tilvogns og -fods og -hest mod Skoven trækker.

Han seer de gode Venner tage bort,
 Og sig hos Jomfru Frisk tilbage blive,
 Der bringer Tøfler, Slaabrok, Lys og Kort,
 For Aftenstunden huldt ham at fordrike.
 Han seer sig selv i Slaabrok Kort at give,
 Og Jomfruen i Spillet stride haardt,
 Ja længe kæmpe med en stor Urolighed,
 Til Spillet ender med en dyb Fortrolighed.

Alt det og Mere seer vor Helt paa Jorden,
 Men just paa Grund af Synerne maaſkee
 Forglemte han til Himlen op at ſee,
 Hvor det medeet var trukket op til Torden.
 Den før ſaa klare Lust var mørk nu vorden,
 Kulsorte Skyer drog frem ſom en Armee;
 Der store Draaber faldt — og for hans Dre
 Lod af og til ſig ſtærke Windſtød høre.

Hvad var at gjøre? — denne Ridetur,
 Som havde lokket ham ſaa langt fra Staden,
 For Appetit at faae til Middagsmaden,
 Ham truer med et Vandbads folde Cuur.
 Skal han ved Bellevue tæ'e ind i Laden
 Og oppebie Beiret bag et Skuur?
 Men ſaa gaaer Glip han af ſit Middagsgilde,
 Og derfor hjemad, før det bli'er forſilde!

Med Kjolen knappet rask ſin Hest han dreied,
 Men neppe var det ſteet, ſaa brod det løs:
 Ned flyrte Regnens Strom ſom af en Pos,
 Og Stormen med ſin Kost ſaa vældigt feied,
 At alle Weiens Træer med Toppen neied,
 Mens i hans Ryg og Nakke koldt det gøs.
 Han klemte Hatten fast, ſom af vil ryge,
 Sin Hest han spored og lod til det ſtryge.

Charlottenlund han naaede vaad til Skindet;
 Men hvortil hjalp det nu at sege Ly?
 Mens Tordnen rulled og ham Lynet blinded,
 Han uden Ophold foer afsted paany.
 Ved Bibenshuus drev Bandet af hans Linned,
 Ved Østerport hans Hoveds Paraply,
 Hans Hat, var kun en Klat, som ham geneerte,
 Da Bagten for hans Stjerne præsenteerte.

At, hvor forandret dog fra han drog ud
 Ned her han etter op igjennem Byen!
 Det drypped fra hans Klædning som fra Skyen,
 Og i sin Holdning ligned han en Klud.
 En Nyboerskjælling, skjult af Paraphyen,
 Tilraabte ham: Du stakkels Skumpelklud!
 Og han sin Bolig i en Tilstand naaede,
 Som de kun fatte, der blev selv saa vaade.

Og havde nu han Linned skiftet bare!
 Men der en Karl fra Baroniet slod
 Med Brev, hvorpaa han strax jo maatte svare,
 Da her Forvalteren ham vide lod,
 At meiede hans Havremarker vare,
 At Aug- og Byghøst var iaar saa god,
 Især paa hele Stryget ud mod Heden,
 At vist der vilde manglende Huus til Hveden.

Han dersor kasted bort kun Overtoiet,
 Og vaad og gjennemblødet som han var,
 Gil han, med Høstens Udsald heist fornøiet,
 Til Pulten hen, og skrev blandt Meer til Svar:
 Da Kornets Mængde staer mig klart for Diet,
 Og Forraad nu til flere Åar jeg har,
 Saa for at faae det Hele paa det Torre,
 Maa strax De bygge Sideladen større.

Med dette Brev aafsted han Karlen sendte,
 Og nu først skifted han fra Top til Taa,
 Hvorester han, til Dagens Fest klædt paa,
 I Selskab foer, for ei at la'e dem vente.
 Ved Bordet dog han baade frøs og brændte,
 Den bedste Mad ham tungt i Maven laa,
 Den bedste Viin hans Uro ikke stilled,
 Og tidlig tog han hjem fra Middagsgildet.

Han lagde sig tilsgens, men halv confus
 Han vaagned af sin Sovn ved Midnatstide;
 Thi Blodet i hans Arær holdt et Huus,
 Som om det gjaldt en Fjende at bestride.
 Han folte Stikken i sin venstre Side,
 Hans Hjerne var bespændt som i en Nuus,
 Og ængstlig saaes han Morgenstunden vente,
 Som neppe kom, før Lægen han lod hente.

Den flinke Doctor Flink sprang ind af Døren
 Og raabte, hilsende med sin Kabuds:
 Hvordan! der ligger jo som Lazarus
 Vor rige Mand, Theaterdirecteuren!
 Hvem spilled Excellencen dette Puds?
 Her folte Pulsen han og mumled, førend
 Vor Helt endnu ham skildret til sin Felelse:
 En simpel Rheumatismus! En Forkolelse!

Hvad, smilte Homo: er det ikke Andet?
 Jeg kan forsikre Dem, at angst jeg blev.
 Og nu sin Tilstand han ham ret beskrev,
 Og talte meget om den Tour paa Landet,
 Hvorved hans Krop igaar blev gjennemvandet.
 For denne Tour ham Doctoren nedrev,
 Men foied munter til: Vær blot forsiktig,
 Drif dygtig Hyldethee, og sved saa rigtig!

Han gik, og Homo sveded hele Dagen,
 Ja folte sig, skjøndt mat, saa glad og let.
 Da heelt han havde gjennemsvedt sit Lagen;
 Men Matten kom — og han blev atter slet.
 Ved Sindets Uro sig fordobled Plagen,
 Han tumled sig, men laa dog aldrig ret,
 Og som en Frelser han sin Doctor priiste,
 Der næste Morgen sig ved Leiet viste.

Men hvad kan det dog være? mumled Flink,
 Idet paa Pulsen han sin Finger stilled:
 Ja rigtig! der er Feber med i Spillet,
 Dog den vi faae paa Døren med et Blink.
 Til Trost for Homo — Modløshedens Billed —
 Han skrev nu en Recept, og med et Blink
 Af Diet spurgte listig han som Slangen:
 Hvorledes gaaer det vel med Stolegangen?

Kun maadesligt! hans Excellence svarer.
 Ja det jeg tænkte! skreg den lille Mand:
 Da liegt der Hund begraben! det forklarer,
 Fra hvad Kort vi skal gribte Hjenden an,
 Og her jeg sandelig ham ikke sparer.
 Han efter Olie sendte Bud paastand;
 En god Portion i sin Patjent han tyldte,
 Hvem Drikken strax med Haabets Nectar fyldte.

Beroliget sin Doctors Haand han ta'er,
 Idet han siger: Lad mig see, min Gode,
 At De nu hurtig hjælper mig paafode,
 Thi til at være svg jeg Tid ei har.
 Saisonens staer for Deren. I mit Ho'de
 Der mylre Planer — var blot Hjert'en klar!
 Men Deres tillidsfulde Blik mig trøster,
 En Doctors Smil den Syge ret forlyster.

Jeg sætter Dem mit Agresord i Pant,
 Gjensvared Flink, at inden Ugens Ende
 De op paa Bræderne saa let skal rende,
 Som jeg her ud af Doren. Han forsvandt,
 Og hele Dagen Homo saaes anvende
 Til en Laxeren, hvori Trost han fandt;
 Men Natten ham den gamle Feber bringer
 Med voldsom Smerte, som i Siden stinger.

Om Morgenens stod Flink igjen ved Leiet
 Og sagde: Naa, er vor Forretning endt?
 Har Hr. Geheimraad dygtig fra Dem sejet
 Og hjem ad Winterveien Fjenden sendt?
 Ne, kjære Doctor, sukkes hans Patjent:
 Nu er min Sygdom ud til Siden skeiet,
 Nu er det reent forkeert! Han Alt beskrev,
 Og Doctoren medeet alvorlig blev.

Han følte med sin Haand paa Homo's Side,
 Idet han spurgte: Sidder Smerten der?
 „Nei ikke der“ — Saa sidder den vel her?
 „Ja netop her“ — Naa det jeg kunde vide!
 Men rask tilverks! Vi maae det ta'e itide,
 For Sygdomsstoffet kommer Lungen nær,
 Og om end Excellencen Euren hader,
 Jeg sieblikkelig her Dem aarelader.

Mig aarelader? Nei paa ingen Maade!
 Udbrod vor Helt, som Dynen til sig trak:
 Mig skille ved mit Blod? Nei mange Tak!
 Det i min Tilstand vilde slet mig baade.
 Men, svared Flink: men her maa Lægen raade,
 Inflammation cureres ei med Snak.
 Inflammation! skreg Homo: Gud bevare's!
 Men husk da paa, det maa af Dem forsvarer.

Med Glæde! svared Flink, som med Lancetten
 Slog ned i sin Patjent, hvis Hjerte klang,
 Da heit tilveirs, tolv Tommer eller tretten,
 Saa let og lysteligt nu Blodet sprang.
 Sex Kopper fyldte var med Bøddel-Retten,
 Da Lægen hvisked: Nok for denne Gang!
 Skjondt naar jeg demme skal af denne Probe,
 Vi en Portion endnu vist vil behøve.

Han gik, da vel den Syge var forbunden
 Og talt tilrette med en myndig Røst,
 Og Homo laa en halv Dag uden Trøst.
 Han syntes at han værre var i Grunden;
 Han dosed, gyste, blev saa tor i Munden,
 Og bitre Twivl der opsteg i hans Bryst.
 Hans Twivl sik Overhaand — becengstet sendte
 Han Bud til gamle Stink, og lod ham hente.

Den gamle Doctor kom, som høist alvorlig
 Patientens Haand og Skriftemaal modtog,
 Og gav ham Characteren: Meget daarlig.
 Mod Cuur-Methoden sterkt tilselts han drog,
 Han fandt en Mareladning reent vilkaarlig,
 Ja, da paa Bordet just sit Blik han slog,
 Udraabte han forbauset: Raser Manden?
 Sex Kopper Blod! Formeget var halvanden.

Det Udraab slog vor Helt som Lynets Blink,
 Især da huin blev ved: I Deres Alder
 Jeg Fremgangsmaaden uforsvarlig falder,
 Det er jo som man Døden gav et Vink.
 Ved disse Ord indtraadte netop Flink,
 Hvem høist forbittret Homo strax anfalder
 Med denne Tale: Skammelige Mand,
 Hvad har De gjort! Forsvar det om De kan.

Forskrækket nærmed Flink sig Grellencen
 Og spurgte kjærligt: Er De ikke vel?
 Bort! raabte denne: De mig slaaer ihjel
 Med Deres Tappen, Sveden og Udrænsen!
 Nei, tænkte Flink: nu gaaer det over Grændsen,
 Men nok jeg seer, til hvem jeg er i Gjeld.
 Han traadte hen til Stink, idet han sagde:
 Med min Patient De sikert ud mig lagde?

Og om jeg gjorde, koldt den Anden svared:

Saa min Critik jeg gjerne vedgaae skal;

Inflammatorisk har De her forklaret

En Feber, der et Hæmorrhoidal-

Tilfælde mig har aabenbaret.

Den Mening, smilte Flink: er dog nok gal;

Ta, jeg mig vilde ansee for en Daare,

Hvis Sligt jeg kaldte for den gyldne Ware.

Og er min Mening gal, nu Svaret lod:

Saa skal den gale Mening dog De here,

Den mulig Dem paa Sagen klog vil gjøre.

Det var en Grundfejl, at De Blod udged,

Og Feilen Dem tilbogs vil Verden føre,

Hvis Excellencen deraf ta'er sin Død.

Tys! hvisted Flink: skjondt Deres Mening gal er,

Tor ei den Syge høre hvad De taler.

Men altfor sildig dog kom dette Bud,

Thi Homo spændt opmærksom lytted ester,

Skjondt hvad han hørte, noksom ham bekræfter,

At det med Hjælpen her seer misligt ud.

Nei, tænkte han: ved Jer mit Haab ei hefter!

Jeg vil ei være jeres Proveljud.

Sog kun et Offer for jert sorte Nige,

Jeg søger Tilflugt hos det Offentlige.

Han ringed, og da Djeneren kom ind,
 Han hrisked ham en lang Besked i Øret,
 Saa svagt at ei de Andre kunde hør'et,
 Hvorpaa sig huu bortfjerned som en vind.
 Imens var Spliden i de Andres Sind
 Forligt og dækket med Collega-Sløret,
 Og beggeto som Brødre nu igjen
 Til Homo's Sygeleie traadte hen.

Vi confereret har, begyndte Stink:
 Og nu da ret Symptomerne jeg kjender,
 Jeg trygt betroer Dem i en Læges Hender,
 Som agter paa Naturens mindste vind.
 Ja, faldt i Talen ind den lille Flink:
 Vi nu en anden Hest for Vognen spænder,
 Vi nu et andet Middel prover paa,
 Jasten i et lunkent Bad De maa!

Godt, mine Herrer! Høiligt Dem forbunden!
 Gjensvared Homo med et Sideblik;
 Hvorpaa med et Farvel til Morgenstunden
 De twende Læger fra Patienten gik,
 Der, forend Dagens Sol var heelt nedrunden,
 Det Trostens Budskab af sin Djener fil,
 At Portehaisen, grøn som Haabet malet,
 Ham vented udenfor fra Hospitalet.

Saa bragtes da vor Helt til Hospitalet,
Til Dødens Førgaard — han som nylig jo
Steg op paa Brøderne til Idelet,
Og udad mod sin gyldne Fremtid so.
Saa dybt var fra sin stolte Flugt han dalet,
At pakket ind i Dynner, uden Skoe,
Han blot i Skjorte lod afsted sig føre;
Extremerne sig som bekjendt berøre.

Og her, min Læser! stands et Dieblik
Bud Hospitalets Gitter, ved det sorte,
Igjennem hvilket man med Homo gik,
Der hyst i Gangen bli'er for Diet borte.
Betragt engang opmærksom disse Porte,
Der rigtignok en anden Indskrift sør,
End den beromte: Haabet her lad ude!
Thi læses kan: Her lappes Folk som Klude.

Betænk, du staer for Legemernes Tempel,
Der, trist og labt, er uden Glands og Jør,
Forskjelligt ogsaa ved det ydre Stempel
Fra det, som Sjælen med sin Bon indvier,
Og over hvilket, Aanden til Erempele,
Mod Himlen hæver sig det ranke Spør;
Thi her fornemmes ei Inspirationer,
Men Lamenteren fun og Klagetoner.

Her kjender man af Alting mindst til Freden,
 Her føler Modet reent sig utilpas;
 Men har for denne Dyd man her ei Plads,
 Saa har desmeer man for Taalmodigheden.
 Her i sin Fordring bliver man besleden,
 En Smule Byggrynsgød, af Melk et Glas,
 See dertil sigter Onsket, Bonnen, Haabet,
 Og dog er her man fyldt, og rig i Haabet.

Thi Haabet lever altid i et Billed,
 Og hvilket Billed er en Sjæl saa nær,
 Som det, hvori den selv just er fremstillet:
 Det Legeime, der stille ligger her?
 Den Form, der skjondt afkraeftet og aspillet
 Endnu dog Uetryk for sit Indhold er;
 Det levende Symbol, der Bished giver
 For det, hvad Sjælen er og evig bliver.

Men her hvor Formen stift man stirrer paa,
 Man for sit Haab den burde heelt afflore;
 Thi kunde man dens Sandhed oversøre
 I Troen, og i Hjertet ind den gaae,
 Da skulde Verden ei den Tale høre,
 At reent tilgrunde Legemerne gaae;
 Da skulde man ved Livet ei sig flamre,
 Og skjondt forpiunt ei høit dets Tab bejamre.

Da vilde man i Troen oversette
 Det Sprog, der lostes af Symbolets Baand,
 Og selv paa Sottesengen ei forgjette:
 At denne nu saa krafteslose Haand,
 Der i sin Afmagt Intet kan udrette,
 Er Pantet paa en evig virksom Aand;
 Er Pantet paa, at hvad man greb herneden,
 Skal holdes fast igjennem Evigheden.

Da vilde man den Fods Betydning vide,
 Der til et Skridt er ikke meer istand,
 Og see mod Maaleet frem sig evig skride
 Paa en Naturgrund, der ei svigte kan.
 Da vilde Læber, som med Doden stride,
 Som ikke laedskes meer af Jordens Band,
 Man ta'e for Loftet paa det Nectarbæger,
 Hvormed en salig Aand sig vederqvæger.

Da vilde man, begeistret af sin Tro,
 De twende skilte Verdener forbinde,
 Ved over Dødens Svælg at slaae en Bro;
 Og hist ei blot den Skikkelse gjenfinde,
 Hvis Hylster man nu daglig seer hensvinde,
 Men Varmen i det Bryst, der kom til No,
 Men Diet, opladt for et Lys, der troster,
 Men Dret, aabent for bekjendte Røster.

Da vilde man sig prente fast i Tanker,
 At Formen har i Sjælen evig Grund,
 Og ei til Kjød og Blod sig holde kun,
 Som til Silberessens det sidste Anker,
 Som til de sidste skrobelige Planker,
 Hvorpaa man bjerger sig en foie Stund,
 Idet man sukler: Hvad jeg har, det veed jeg;
 Men hvad jeg saaer, derom sik ei Besked jeg.

Thi man Besked jo sik, saa reen, saa tydelig,
 At ei man twible kan, naar ei man vil;
 Man en Erklæring sik, saa klar og lydelig,
 At der kun fordres, at man lytter til;
 Man en Forsikring sik, saa vis, ubrydelig,
 At for at see, at ei den er et Spil,
 Der kun behøves — hvad jo altid kræves
 Ved et Symbol — at Dækket for det hæves.

Bor Helt, som her nu kommer frem igjen,
 Paa Hospitalen hæved ikke Dækket,
 Skjondt han en Uge havde ligget hen
 I Feber, som i Styrke var usvækket.
 Hans Mod paa Livet var endnu ei knæklet,
 Det bedste Haab hans Doctor næred end,
 Og Bulletiner daglig blev udstedte,
 Hvorved sig Byen og hans Venner glædte.

Han arrangered sig. Hver Morgen, forend
Hans Læge kom og Bogtersken gik bort,
Han gjennemsaae den store Bunke Kort
Fra Folk, som havde spurgt til ham ved Døren;
Hver Middag kom Theaterregisseuren
Og bragte ham fra Konstens Hjem Rapport;
Hver Aften infandt sig Etatsraad Jensen,
Og glæded med sit Bynyt Excelvencen.

Paa denne Biis var fjorten Dage gaaet;
Den Syge holdt endnu sig ganske brav,
Inflammationen Udvei havde faaet,
Men da paa eengang tog hans Kræfter af.
Hans Puls ei før saa hurtig havde slaaet,
Sin Læge nok at tænke paa han gav,
Og Læseren jeg be'er at gaae paa Taaen,
Nu da vi gjørste ham i Sygevraaen. —

Hvor dunkelt og hvor triist det hoie Kammer!
Mens udenfor den friske Morgen stroer
Sit Purpur ud i Solens gyldne Flammer,
Herindenfor den lyse Straale dør
Bag gronne Jalousiers tette Rammer,
Og langt nedrullede Gardiners Stør;
I Krogen Sengen staaer, hvor Homo ligger,
Og hest den Stol, hvor Vaagekonen nikker.

Patjenten sover dybt, som træt af Striden;
 Paa Bordet nærvæd sees hans Medicin,
 Hans Gulduhr, i hvis Slag han teller Tiden,
 Hans Segtring med Devisen paa Latin:
 Esse, non videri — hans paa Siden
 Med Sølv indlagte sorte Ordensskrin,
 Hvor i hans Stjerner, diamantbesatte,
 Forvares med hans andre sjeldne Skatte.

Paa Stolen, Sengen, ja paa Gulvet med,
 En Mængde tæbeskrevne Hester ligge.
 Hvad skal Papirerne paa dette Sted?
 Hvad er det? thi Recepter er det ikke.
 Al, fjære Læser! hold dog dine Bliske
 Fra det, som kun Theatret kommer ved;
 Du seer en halv Snees indleveerte Stykker,
 Hvorpaa som Directeur han Drov nu tygger.

Forfatterne jo vente paa Besked,
 Saa inderligt de attræae at erfare,
 Om deres Stykker op skal eller ned,
 Og deres Uro kan han sig forklare.
 I al sin Afmagt vil han ei sig spare —
 O, Mønster paa en Embedsvirksemhed!
 Hvert Dieblik, hvori ham blot Naturen
 La'er fri for Krav, han offer til Censuren.

Men dog Forfatterne kan længe vente!
Til dem at gjennempletie han ei duer;
Thi Hvile, Hvile kræver hans Natur,
Og hører fra skal en syg Mand Styrke hente
Til Daad, der selv en frisk Mand falder suur?
Vil ei han Hvilens Pligt sig selv indprente,
Saa staar den klar dog for hans Doctors Sind,
Der netop her af Døren træder ind.

Idet han kom, just Vaagelonen gif,
Og Doctoren sig nærmest til den Syge,
Der aabned som forstyrret sine Blik,
For atter i Papirerne at ryge.
Dog ned af Sengen Lægen saaes dem stryge,
For rigtig sat i dem vor Censor sik,
Hvorpaa han sagde: Lad det Tri dog ligge!
For Excellencens Tilstand duer det ikke.

Her folte Pulsen han og probed Lungen,
Idet han bad Patienten tale heit,
Og saae til sidst betenklig paa Tungen,
For hvis Lakering han ei gav en Doit.
Paa Homo's Spørgsmaal svarte han lidt twungen:
Med eet Skridt fremad maa man være noi't;
Men ved sig selv han tænkte: Febren værre,
Det gjør mig Ondt sgu for den høie Herre!

Han loved ny Mixtur, og Homo hvisked:
 Na rul Gardinet halvt iweiret blot,
 Og aabn en vindvesrude! Det forfrisked
 Paa Sjæl og Legem mig igaar saa godt;
 Jeg er saa mat, som var jeg gjennempidset.
 Hvad Excellencen he'er om, er fun Smaat,
 Gjensvared Lægen. Onsket strax opfyldtes,
 Og smukt af Solskin Bærelset forgyltedes.

Har Hr. Geheimraad Undet at befale? —
 Kun Get endnu, den Syge gav til Svar,
 Kun Get, hvorom igaar jeg vilde tale:
 Længst af min Baagekone kjed jeg var,
 De andre To var viistnok ogsaa gale,
 Men ret mit Kors med denne her jeg har.
 Hvad? raabte Lægen i forbauset Tone:
 Det er jo nu den trede Baagekone!

Men ei den rette, svared hans Patjent:
 Hvergang jeg vaagner, seer jeg at hun nikker;
 Hvergang et Grinde jeg hende skikker,
 Et Sludderet paa Gangen aldrig endt,
 Thi godt en Time da jeg eensom ligger.
 Igaar hun gav mig Havresuppen brændt,
 Og næsten altid hun forglemmer Tiden
 Til min Mixtur — desuden er hun skiden.

Ib sy for Pøller! Doctoren udbrød;
 Men — blev han ved — da stedse kjed De bliver
 Af mine Koner, veed jeg i min Nød
 Gi bedre Raad, end at jeg ud Dem river
 Af deres Kloer og Dem min Jomfru giver.
 Hvem er den Jomfru? Homo's Spørgsmaal lod.
 Aa, sì til Svar han: en fortræflig Pige,
 Om hvem dog meget lidt jeg kan Dem sige.

Jeg ved min Kone blev med hende kjendt.
 Hun er tilaars og fattig, skjondt ei Tigger;
 Men i at passe Syge hun er sikker,
 Og naar vi har en mærkelig Patient,
 Der just imellem Fem og Ell've ligger,
 Bliver gjerne hun og hendes Hjælp anbendt,
 Thi da for Sygepleien er jeg rolig.
 Jeg strax vil skikke Bud til hendes Bolig.

Han gif, og lod Geheimraaden tilbage,
 Der med sit matte Blik, sin blege Kind,
 Sig saae omkring i Morgensolens Skin,
 Og ret med Bellyst syntes at inddrage,
 Og med de tørre Læber at modtage
 Den Lust, der gjennem Nuden strømmmed ind;
 Han gjentog for sig selv med hævet Øie:
 Med eet Skridt fremad maa man la'e sig nøie!

Hvorlænge saa han eensom havde ligget,

Han vidste neppe selv, dengang medeet

Der let og stille blev paa Døren pikket.

Kom ind! han hvisked — og med sagte Skridt

En Drinde traadte ind, og Dieblikket

Derefter Lægen, som var opholdt lidt.

Her, Deres Excellence, sagde denne:

Her er den Jomfru, jeg Dem vilde sende.

Den lille Jomfru — thi hun heller lille

End stor maa kaldes — traadte halvt nu frem,

Men stod paa eengang dog ærbedig stille,

Før ei i Talen at forstyrre dem;

Tvi af sin Doctor netop Homo vilde

Hæ'e ret Besked om Sygdomsstoffets Hjem;

Og medens begge paa Materien agte,

Vil vi, min Læser, Jomfruen betragte.

Der staer hun, i en sort og ulden Dragt,

Hvis Folder omkring Livet falde knappe,

Paa Hovedet en lille snehvid Kappe,

Et simpelt Torklaed' omkring Halsen lagt;

Der staer hun, lidt tilveirs paa Livets Trappe,

Med værdig Holdning, som der nys blev sagt,

Med fine Treck, med Kinder lilehyde,

Med melankoliske Dine, blaae og blide.

Det lyse Haar er graanet og paa Siden
 Af Kappen dæk't, der Kinden tæt omsnoer;
 Den klare Pande mørket er af Tiden,
 Og tegnet let med Tænsomhedens Spor;
 Nakken er rank, og Haanden fin og lid'en,
 Men Farven siger meer end alle Ord,
 At man sin Gjerning gjøre maa herneden —
 Saa staær hun: samlet, rolig og beskeden.

De twende Herrer just har Snakken endt,
 Og om til hende Doctoren sig vender,
 Idet han siger: Her jeg min Patjent,
 Geheimraad Homo, gi'er i Deres Hænder;
 Med hans Tilladelse blev Bud Dem sendt,
 Hans Excellence Deres Omhu kjender ...
 Men hvad gaaer af Dem, Tomfro? Ondt De faaer;
 Dem stærkt til Hovedet jo Blodet gaaer.

Og virkelig, vor Tomfro's blege Kinder
 Iførte sig paa eengang Purpurdragt;
 Hun efter Stolen greb, som nær hun finder,
 Og satte pludselig sig ned med Magt.
 Af Doctoren blev koldt Vand hende rakt,
 Og ved en Slurk sin Fatning hun gjenvinder;
 Med sænket Blik og neppe hørligt Åk
 Hun rækker Glasset ham med mange Tak.

Bor Helt i Sengen Intet havde seet,
 Hans egen Tilstand var ham Hovedsagen,
 Og træt af Alt, hvad der idag var skeet,
 Laa mat han hen, af Feberdos betagen.
 Lægen gik bort, da Jomfruen var bed't,
 Alt følge hans Instrux for hele Dagen,
 Og bag et Skjermbræt, tæt ved Sengens Fod,
 Hun eensom nu i Stolen sig nedlod.

Der sad hun lydlos i det dybe Stille,
 Der hersked rundtom i den Syges Hjem,
 Og vifkede bort de Saarer, som nedtrille,
 Og qvalte sine Suk, for de brød frem.
 Den valte Smerte, som hun kue vilde,
 Ustandset dog steg op fra Mindets Gjem;
 At det var ham, til hvem hun hid var hentet,
 Det havde mindst af Allting dog hun ventet.

Saa sad nu Alma — thi af hvad Grund længer
 Fordølge, hvad min Læser aner alt?
 Men Alma i saa fattig en Gestalt —
 Hvorledes mon vel dette sammen hænger?
 Den Underretning, hvortil her man trænger,
 Er hurtig given og er snart fortalt;
 Imens hun selv i Stilhed Saarer felder,
 I Korthed hendes Skjæbne jeg fortæller.

Fra sidst hun traadte frem, en halv Snees Nar
 Endnu hun med sin gamle Fader leved,
 Da blev saa brat det stille Samliv hævet,
 Og Gartneren gik ind til evig Baar.
 Voet blev opgjort — da betalt var blevet
 Hvad skyldtes hort, kun lidt igjen hun faaer:
 Et Huus paa to Tag, ved den anden Ende
 Af Gartnerhaven, Arven var til hende.

Hun flytted ind, endnu saa nær ved Mindet
 Af hendes Ungdomsliv, der var forbi;
 Thi end hun faae den Have solbeskinnet,
 Hvor alt som lille Barn hun leged i.
 Hun kunde fra sit Bindve, rort i Sindet,
 Forfolge Sporet af sit Drommeri
 Igjennem hver en Gang, til hver en Grotte,
 Men Haven selv hun aldrig meer betraadte.

Hun maatte søge Brødet at fortjene,
 Og friste Livet under Husets Ly;
 Thi paa den hele Jord hun stod alene,
 Foruden Slæg, til hvem hun kunde tye.
 Snart med sig selv var her hun paa det Nene:
 Hun for Betaling gab sig til at sye,
 Hun Noder skrev, hun Landkort coloreerte,
 Og altid dygtigt Arbeid hun præsteerte.

Men skjøndt hun Maal og Pen og Pensel forte,
 Var det ei Haandens Værk, hun leved i;
 Med Maalen let sig Tanketraaden rørte,
 Med Farven blomstred hendes Phantasi;
 Ved Nodesskrivning tidt en Klang hun hørte,
 Som af en halvglemt, lislig Melodi,
 Som af et eensomt Suk, hvormed et Hjerte
 Paany nedænked dybt den vakte Smerte.

Paa denne Biis gik hen en Nad af Dage,
 Hun langt var rykket frem i Tid og Aar,
 Da blev de før saa stærke Dine svage,
 Saa Maal at bruge hun ei godt formaaer;
 I det Sted maa hun fin Bask sig paatage,
 Som hjem til sig hun fra Familier faaer,
 Og anbefalt af dem det maatte hænde,
 At hun en Doctors Frue lærte kjende.

En Typhus denne sik, og ved sit Leie
 Hun ønsked Alma, der nu vandred om
 Den Syge Dag og Nat paa Dodens Beie,
 Saa trofast at, ifolge Doct'rens Dom,
 Hun var som slakt til syge Folk at pleie.
 Da fort Tid efter han som Læge kom
 Til Hospitalet og til Bistand trængte,
 Han paa sin Kones Baagekone tænkte.

Hans Forstag modtog hun, og bort hun flytted
 Den Bolig, der endnu var Hjertet kær,
 Idet til Toldbodveien ud hun flytted,
 Hvorved hun Hospitalen jo kom nær.

Her til saamangt et Smertensuk hun lytted,
 Her saae hun Dødens hele Rødselsførde,
 Her læste Livets Afmagt hun at kjende,
 Og op en anden Verden gik for hende. —

Med denne forte Underretning maa
 Til næste Sang min Læser la'e sig noie;
 Kun vor jeg den Omstændighed tilfoie,
 At aldrig Alma havde truffet paa
 Sin fordums Elsker, for med sorgfuldt Øie
 Hun her ham efter lange Tider saae.
 Hun vidste vel omtrent hvad der var skeet ham,
 Hun havde hørt om ham, men aldrig seet ham.

Deraf Bevaegelsen sig la'er forklare,
 Hvormed til Sengen hen hun sagte gaaer,
 Hvormed hun for den Slumrende nu staaer,
 For dog at see, hvorvidt hans Træk vel svare
 Til dem, hun mindes fra sin Ungdomskaar.
 Knap i sit Bryst kan Sukket hun bevare:
 Profilen, fornem hold, fast indgød Skræk;
 Hvor var hans blode, varme, milde Træk?

Frygt for Gjenkjendelse med overflodig
 Beemod og Uro hendes Sjæl betog;
 Men denne Frygt var her dog reent unødig.
 Egensformig trist forbi jo Dagen drog,
 Patienten laa og døsed, mat og modig,
 Og af og til et Blik i veiret slog.
 Han sagde Hun til hende, naar han talte,
 Thi for hans Syn kun hendes Dragt sig malte.

Hvor skulde hen hun med sit varme Hjerte?
 Hvor var en Lindring? Kun hans Livs Forliis
 Hun skued i hans Blik, saa holdt som Jis,
 Og i hans Ord kun gjenled Mindets Smerte.
 Tre Døgn hun gik om ham paa denne Biis;
 Da fjerde Morgen fremsteg Dagens Kerte,
 Kom trende Læger i en lang Visit,
 Og Tallet ei den Syge trosted lidt.

Med denne Trost laa han om Aftnen vaagen;
 Ved Hovedgjerdet raendt alt Lampen stod,
 Og sine Draaber alt han tog imod
 Af Almas Haand, da kom igjen der Nogen.
 Det Jensen var — og Alma taus i Krogen
 Sig trak tilbage, mens sig huun nedlod
 Ved Siden af Patienten, som gav Haanden
 Til Vennen, der var synlig rørt i Aanden.

Den rakte Haand med Varme Bennen klemte,
 Idet han sendte til vor Helt et Blik,
 Der virkelig til Hjertet denne gif;
 Dog da hans Haand at slippe Jensen glemte,
 Da meer høitidelig sig Minen stemte,
 Sin Vens det spændte Udtryk selv han fik.
 Hvad er dig hændt? han spurgte. Er der Noget
 Passeeert i Byen? — Tal dog! Ud med Sproget!

Jeg har en Underretning dig at give,
 Gav Bennen lidt betænkelig til Svar:
 Men maaskee bedre dog jeg lod det blive;
 Du til at høre den knap Styrke har,
 Dig Tingen vist formeget vil oprive —
 Hvad er det? spurgte Homo: Dig forklar!
 Jeg godt er styrket af de sidste Draaber.
 Theatret er dog ikke brændt, jeg haaber.

Nei, hvisled huun: nei du kan være rolig!
 Men — her han etter greb og trykked haardt
 Den Bennehaand, der nys var trukken bort —
 Men tag dig sammen! thi mig selv utrolig
 Var Tingen lenge ... Du maa skifte Bolig,
 Dit Ophold i den gamle bli'er kun fort.
 Saa er min Gaard da brændt! Patjenten stammer:
 Ja du har Ret, det Slag lidt haardt mig rammer.

Af du mig misforstaaer, vedblev vor Jensen;
 Det gamle Ord du kjender: Kjed er Ho,
 Saavel for Stodderen som Excellencen
 Den samme Lov jo gjelder — de skal doe!
 Og hvad med denne Snak er vel Tendensen?
 Nu Homo spurgte. At din egen So
 Desværre du maa seile, svared Bennen:
 Dit Liv er ude — du er nær ved Enden.

Du spøger! men du spøger grovt, gjensvared
 Vor Helt med Hestighed: Det værste Pust
 Har gudskelov jeg overstaet just,
 Og maerkelig mit Hoved har sig klaret.
 Men af din Læge har jeg det erfaret,
 Blev Jensen ved: den gamle Doctor Must
 Som dig imorges saae, og hvem jeg gjæstet
 Idag til Middag, har mig det stadceslet.

Tro ei, jeg vil dig gjelke: altfor vigtig
 Og altfor sorgelig er Tingene mig;
 Men dine Sager maa du ordne rigtig,
 Da paa det Sidste man forglemmer sig.
 At melde dig din Død var vel jeg pligtig,
 Den Benskabstjeneste jeg skyldte dig —
 Den Benskabstjeneste var kun en daarlig,
 Afbrød ham Homo, bitter og alvorlig.

Knap var det sagt, før han saa heftigt dreied
 Sig om mod Bæggen, at der blev en Rist
 Imellem ham og Vennen midt paa Leiet.
 Det var, som Jensen havde rakt ham Gift;
 Hans Tankers Traade pludselig sig speged,
 Hans Hjerte sank, hans Øie stirred stivt,
 Hans Puls stod stille, for sit Øre tude
 Han som i Stormen hørte: det er ude!

Han sulked dybt — men snart han etter vendte
 Sig om mod Vennen, der sad halv forknyt,
 Betragtende de lange Straaler Spyt,
 Som tankedes han ud i Verden sendte:
 Min Ven, han hvisked, godt jeg dig jo kjendte,
 Hvorfor da vredes vel og blive stødt,
 Fordi dig selv du ligner til det Sidste?
 Nei, lad vort Venskab ei med Døden brioste!

Aa, svared Jensen: vær du ganske rolig!
 Som executor testamenti jeg
 Skal efter Døden selv dig tjene trolig;
 Og for at gaae til Maaleet forteest Bei,
 Saa siig, hvad du bestemmer med din Bolig,
 Thi den jo Baroniet følger ei.
 Obligationerne vi og maae klare;
 Lad mig dig spørge, du kun har at svare.

Her hented frem han Blyant og Papir,
 Og gab sig strax ifærd med at opsette
 Et Slags Concept, idet han mumled: Dette
 Mit Testament min sidste Willie bli'er.
 Og nu begyndte Spørgsmaal han at rette
 Til Homo, som et dybt Suk fra sig gi'er
 Ved hver Bestemmelse, der tages skulde
 For den Tid, naar han selv er under Mulde.

Da Jensen, færdig med de rede Venge,
 Obligationer, Gjeld, et cætera,
 Ham spurgte: skal Legater tages fra?
 Betoenkte først vor syge Helt sig længe,
 Og hviskede derpaa: Haardt jeg monne trænge
 I min Studentertid, og derfor ... ja,
 Skriv et Legat paa tusind Daler Renter
 Til aarlig Deling mellem ti Studenter.

Du paa Legatets Form dig maa besinde,
 Jeg Consistorium gjør til Patron;
 Og det er sandt! for det mig gaaer af Minde,
 Husk paa, at der udsættes en Pension
 Paa hundred Daler for en vis Person,
 Som dig min Ejener hjælpe vil at finde.
 Personens Navn er Lotte Fattiglem,
 Og Ladegaarden sidst var hendes Hjem.

Godt! mumled Jensen. Homo sank tilbage
 Paa Puden, trættet af den lange Snak;
 Dog Vennen frem nu Ordenskrinet trak,
 For med det Spørgsmaal ham paany at plage:
 Men hvem skal Diamanterne modtage,
 Og for Juvelerne dig sige Tak? —
 Dem, sulked han: du mine Døtre give,
 Hvem du i mit Navn kjærligt maa tilskrive.

Og dette Gulduhr? blev den Anden ved.
 Det — lød nu Svaret — ved dit Bryst du fæste,
 Til Minde om det Wenskab, der fandt Sted
 Imellem os — desuden mine Heste
 Og mine Vogne jeg dig skjenker med,
 Men pas mig Ridehoppen paa det Bedste.
 Aa, udbrød Jensen: Du er altfor god!
 Men Hoppen jeg gjengjelder det imod.

Her vender han Papiret og vedbliver:
 Hvem har din Marmorbusste du bestemt?
 Den — hvisked Homo — jeg Theatret giver,
 Jeg vilde nedig der dog være glemt.
 Godt! svared Vennen: Onsket har jeg gjemt,
 Og stol paa, jeg til dine Døtre skriver,
 Og dine Folk Douceurerne skal faae,
 Saa i din Grav du rolig nu kan gaae.

Han reiste sig, men idetsamme Ningen,
 Som før paa Sygebordet seet vi har,
 Paa Homo's Pegefinger blev han vaer,
 Og nu han siger: Du vel veed, at ingen
 Klenodier man i Kisten med sig ta'er?
 Det er forbudt ved Loven. Dum er Tingen,
 Men dog bli'er det nok bedst, at du mig si'er,
 Til hvem af Dine du din Segtring gi'er.

Hidtil vor Helt taalmelig paa ham horte,
 Men nu han syntes dog det gik forvidt.
 Han irriteret sig paa Leiet rølte
 Og svared hastig: Du faaer vente lidt,
 Endnu man ikke bort med Kisten fjorte.
 Her saae paa Ningen han sorgmodig-blidt,
 Mens for sig selv han sukked: Dette sidste
 Grindringstegn skal med mig i min Kiste!

Hvis troer du vel at Stenen været har?
 Medeet han spurgte, mens han om sig vendte
 Til Bennen — hvorpaa selv han gav til Svar:
 Min fordums Kjærestes, hvem du jo kjendte!
 Hun dette A og H har ladet prente,
 Og efter hendes Tegning Krandsen var.
 Jeg Stenen siden lod i Guld indsatte,
 Og allersidst Devisen til jeg satte.

Bestandig paa min Haand jeg med den gif,
 Mens næsten reent jeg glemte Giverinden;
 Men o, hvor selgomt! nu ved Livets Svinden
 Staer hun af Alle klarest for mit Blik:
 Saa levende jeg mindes Rosenkinden,
 Og Diet, der Violens Farve sif.
 Bring hende Budskab, hvis hun er at finde,
 At jeg i Graven med tog hendes Minde.

Det — svared Jensen — jeg besørger gjerne!
 At tjene dig, er al min Drift og Hu.
 Jeg mindes godt den lille Alma Stjerne,
 Skjøndt det er sandt, tilaars hun er jo nu;
 Men findes skal hun selv i videst Fjerne.
 Farvel, min Ven! Imorgen Middag du
 Mig atter med Papirene kan vente,
 Jeg kommer da, din Underskrift at hente. •

Han vilde gaae, men Homo's Vink ham standsed.
 Endnu Get! hrisked denne dybt beklemt:
 Tit Ord fra for jeg ikke rigtig sandsed,
 Var Lægens Dom om mig da fast bestemt?
 Var ei med mindste Haab da Skaalen krandset,
 Hvor i den bittere Dødens Drif er gjemt? —
 Med intet! svared Jensen ret bedrøvet:
 Den dumme Flink dig Liv med Blod har røvet.

Saa — vedblev Homo — lad mig ~~Af~~sked ... Nei,
 Nei! afbrød Jensen: ~~Af~~sked ei jeg tager.
 Til dig imorgen Middag kommer jeg;
 Da tale vi, isald det dig behager,
 Om din Begravelse og flige Sager,
 Og da som Brødre gaae vi hver sin Bei.
 Til samme Tid du og maa la'e mig vide,
 Om geistlig Trost du ønsker ved din Side.

Han gik — og for vor Helt i Drommetaagen,
 Kun faa Minuter efter, bortsvandt Alt;
 Thi hidtil kun hans Spænding holdt ham baagen,
 Og nu med Magt hans Dine sammen faldt.
 Han slumred fast, da Alma frem af Krogen,
 Hvor Alt hun havde hørt, medeet blev kaldt;
 Thi pludselig fra Leiet hende naaede
 Et dæmpt Skrig, som gjaldt det Hjælp i Baade.

Hun satte sig hvor Sædet tomt var blevet,
 Foran den Syge, der saa dybt sig gav,
 Mens Drommens Nædsel, som hans Sjæl opleved,
 I Angstens ydre Træk sig malede af:
 Hans Hænder knytted sig, hans Læber bæved,
 Hans Bryst sig hæved voldsomt, lig et Hav,
 Og Svedens Perler Kind og Vandet dugged,
 Da skjælvende sit Die han oplukked.

Om Almas Haand, som ud mod ham hun strakte,
 Han greb med al sin Kraft og sukked: Aa,
 Aa hold mig, frels mig, lad mig ei forgaae!
 Sit frygtelige Gab mod mig den rakte.
 Her lidt i Orden Tankerne han bragte,
 Han rundt om sig med store Dine saae,
 Han sig besinded — hvor han var han sandsed;
 Og pludselig hans Blik ved Alma standsed.

Hvorledes? dybt forbausest nu han stammed:
 Har mig en anden Drøm da lagt i Vaand?
 Gaaer Stjernen op, som for min Ungdom flammed?
 Tilhøre disse Træk en salig Land?
 Er det det Blik ei, som jeg tidt annammed?
 Og denne Haand — er det ei Almas Haand?
 Hvis det er dig, lad mig dit Ord fornemme,
 Hvis du er Alma, tal med Almas Stemme!

Men Alma mægted ei at give Stemme
 Den Følelse, hvorfor hun Ord ei fandt:
 Den Smerte, hvori Mindet havde hjemme,
 Den Glæde, hvori Haabet strax forsvandt.
 Kun ved hans Haand til Gjensvar fast at klemme,
 Kun ved en Taare, der saa mild nedrandt,
 Kun ved sit Øie rørt paa ham at heste,
 Formaaede hun hans Gisning at bekræfte.

Saa du er kommen hid til mig i Moden?
 Foer med bevaeget Rest paany han fort:
 Men reed du, at kun flygtig bli'er vor Moden?
 Nu du er kommen, gaaer jeg selv just bort.
 Her, lige for dit Die, sidder Døden,
 En Time har jeg end, saa fort, saa fort!
 Vil du dit Klagemaal mod mig begynde,
 Saa hæv din Stemme nu! Du maa dig skynde.

Tal ikke saa! hun sukked — ei du tage
 Den Trost igjen, som af dit Blik jeg faaer.
 Hvad over dig har da vel jeg at klage?
 Min Glæde var du i saamange Aar.
 Mod hvad der strandt vend ei dit Blik tilbage,
 Tænk paa det Store, som dig forestaaer!
 For mig hver Smerte ved det Haab forsodes,
 At snart bag Gravens Rand paany vi modes.

Bag Graven, gjentog Homo, hvem i Minde
 Den frygtelige Drøm medeet nu kom:
 Bag Graven, Alma! hvad er der at finde?
 Kun Skræk og Angst, Forfærdelse eg Dom.
 Hvis i dens Dyb du havde siddet inde,
 Og i dens morke Afgrund seet dig om,
 Og havde følt dit Haab, din Kraft besvime:
 Du vilde skjæve for den sidste Time!

Da hvis med Phantasiens Blik man skued,
 Gjensvared Alma: hvor fandt da man No?
 Da var man hjælpeløs og eensom jo,
 Mens for det Ubekjedte Hjertet grued.
 Men glem hvert Rædselssyn, som nys dig trued,
 Sku mod de fjerne Hyster med din Tro!
 Der Livets stærke Magter alt sig nærme:
 De, naar du synker, vil for Fald dig skjeme.

Og hvilke Magter? spurgte Homo sukkende,
 Idet som før han rundt sig saae omkring;
 (Thi stærkt hans Tanke kommen var i Sving
 Ved Drommens Billed, stedse nyt opdulkende)
 Hvor er den Magt, som hersker udelukkende?
 Som styrer Mennesket og alle Ting?
 Naar her tilbage mod mit Liv jeg stirrer,
 Sig Altting for min Tanke kun forvirrer.

Der seer jeg Skæbnen paa min Bei staae Bagt,
 Og drive grumt mig frem mod Afgrundshredden;
 Der lurer Hændelsens den lumske Magt,
 Til i dens Net jeg villieløs er gleden;
 Der holder kold og streng Nødvendigheden
 Mig fast i Lænken, den om mig har lagt —
 Hvem er den Største? Hvem skal jeg paakalde?
 Mit Liv er deres — de har havt mig Alle!

Seer du ei andre Mcgter da end hine? *af dem sidst*
 Bevæget Alma spurgte, mens hun tog *med* *grindning*
 Hans Haand og holdt den fast imellem sine: *mid* *ret* *et*
 Seer du et Forsyn ei, der ei bedrog? *af* *mid* *et* *mid*
 Af, gav til Svar han med sorgmodig Mine: *mid* *mid*
 Jeg seer det, da det Haanden af mig slog; *af dem* *mid*
 Jeg seer det langt tilbage, fjernt i Tiden,
 Men det er nu saa længe, længe siden.

Her som i dybe Tanker sank han hen; *med* *mid* *et*
 Men Alma, for hans sunkne Mod at hæve, *af* *mid* *mid*
 Begyndte med sin varme Rosst igjen: *ænd* *mid* *id*
 Saa maa du Bistand af din Frihed kræve! *mid* *mid*
 Den blev dog hos dig som din sidste Ven, *mid* *mid*
 Og tryg ved den, behover ei du væve;
 Dit Her og Hisset jo i den forener du —
 Min Frihed, afbrød Homo: ja, hvad mener du? *af* *gi*

Din Frihed — Billien i det eget Bryst, *af* *gi* *mi* *et*
 Giver hun til Svar, og Rosens Skær sig maler *mid* *et*
 Paa hendes blege Kind idet hun taler. *mid* *mid* *et*
 Har du ei tidt fornunnet Billiens Lyst? *mid* *mid* *et*
 Selv midt i Mørket, naar hver Stjerne Daler, *mid* *mid*
 Er der i den som Lysets egen Trost. *mid* *mid* *gi*
 Dybt i din Billie maa du Hjælpen finde, *mid* *mid* *mid*
 Thi der din Fremtid sikret sluttes inde.

Er der ei Noget, som ret fast du vil?
 En Altraa, hvori hvert et Haab sig delger,
 Et Maal, du fastholdt under Livets Spil?
 Naar denne Willen i dig selv du folger,
 Trekfuglen lig henover Dybets Bolger
 Den Epighedens Kyst dig bærer til.
 Hvorhen med al din Willies Kraft du stunder,
 Der maa du komme, skal der end skee Under.

Af, stammed Homo: er det sandt, du siger?
 Jeg vil jo — men det staer ei klart for mig —
 Jeg har Saameget villet ... Alting sviger,
 Selv mine Onsker nu forsikke sig.
 Af, Alma! Jeg fra Jorden vort ei higer,
 Jeg allerhelt forblev nu her hos dig;
 Du i min Afmagt har mig ikke sveget.
 Men troer du, Willien da formaer saameget?

Ta, gav hun rørt til Svar: saa viist jeg troer,
 At der en Skaberkraft med den er blandet;
 Thi Willien i vort Bryst hvad er den Andet,
 End Roden, hvoraf ud vort Væsen groer?
 Troer du, den mindste Blomst og Urt blev dannet,
 Hvis ei af Willie var i den et Spor?
 Alt Liv er Willen — Willien er det Første
 I hver en Sjæl, den mindste som den største.

Ja, sukked Homo: hvis jeg bare vidste —
 Men naar jeg seer tilbage paa min Wei,
 Seer alle Planer jeg som Bobler briste,
 Og hvad jeg vilde for, ei meer vil jeg.
 Saa saml din Tanke her nu paa det Sidste,
 Afsbrod ham Alma: og forsag blot ei!
 Lad for din Frelse beggeto os bede;
 Den, Bennen gjelder, er jo her tilstede.

Ja du har Ret, han hvissed: det er sandt,
 Ja lad os bede, for det bliver forfilde;
 Men tor og udtomt er mit Hjertes Kilde,
 Og til det Sidste mine Kræfter svandt.
 Lad mig et Dieblik blot ligge stille
 Og vende Tanken i den rette Kant;
 Hvis ind jeg sover og min Styrke glipper,
 Saa lov mig fun, at ei min Haand du slipper.

Knap var det sagt, før ned han sank paa Puden
 I dybest Slummer, og i Søvnens Baand
 Laae bundne baade Legeme og Aland
 Til Morgensolen skinnede paa Nuden;
 Da aabned Diet han, men ikke uden
 For at faae Bisched om, at Almas Haand
 Endnu beskjermende hans Haand omfatter,
 Da det han havde seet, sov ind han atter.

Fra Leiet vort ei Alma vilde vige,
 Skjondt der af Læger kom et halvt Dusin,
 Som nu holdt Maad paa Dansk og paa Latin,
 Og dømte Homo ned i Dodens Rige.
 Hans Puls beslende de hørtes sige:
 Her hjælper Doctor ei og Medicin;
 Hans Stav er brudt; utdømt er Levekraften;
 Alt er forbi — han væk er inden Aften.

Bed Middag, da sig Jensen indfandt atter,
 Han af sin Slummer vaagned dog igjen,
 Og skjondt af Vennens Snak fun lidt han fatter,
 Kastbolder dog hans Haand den rakte Pen,
 Hvormed sit Navn ulæseligt han kratter
 Paa Documentet, lagt paa Sengen hen.
 Med et Gud hjælpe dig! Hold ud til Enden,
 Saa gaaer det nok! sig trist bortlisted Vennen.

Den Døende var nu med Alma ene,
 Der, holdende beredt en Lædsledrik,
 Ved Leiet sad og med sit faste Blik
 Betragtede hans sunkne Diestene,
 Beredende sig paa den sidste Scene,
 Hvergang en Gysen gjennem ham der gif.
 Den Bon, hvorom ei meer hun minde turde,
 Hun selv i Stilhed for hans Sjæl nu gjorde.

Hidtil paa Dødens Byrde taus han bar;
 Ikkun de Syner, som hans Tanke væved,
 Han af og til med Haanden gjennemførar;
 Men nu med stive Blik han op sig hæved,
 Og som om Alma han til Bidne fræved,
 Han sagde med en Rost, der udslukt var:
 Hvor blev den lange Tid, jeg havde vundet?
 Kun et Minut jeg leved — det er svundet!

Her hendes slupne Haand han vilde tage,
 Men efter Beiret snapped han ihast,
 Hans Haand var som til Puden lønket fast.
 Paa Leiet sank han aandeles tilbage,
 Hans Læber blaaned og hans Dine brast,
 Og tungt det sidste Suk han hørtes drage.
 De stumme Minder om det endte Spil,
 De brusne Dine, trykked Alma til.

En Stund hun stod i taus veemodig Skuen,
 Mens Candidaterne gik til og fra
 For Liget ret i Diesyn at tæ'e,
 Og deres Spøgen herte hun med Gruen.
 Men da Professoren nu kom, og da
 Det lange Bord blev flyttet ind i Stuen,
 Da vidste godt hun hvad der forestod,
 Og med et Suk hun Bærelset forlod.

Bor stakkels Helt nu ret blev maltracteret;
 Han ud af Sengen halet blev med Magt,
 Blev derpaa nogen op paa Bordet lagt,
 Og saa med skarpe Baaben obduceret.
 Alt inden i ham blev for Dagen bragt,
 Og gjennemflengt og krentg og trepaneret,
 Fil han det Skudsmaal af vort Hospital:
 En Mand, i hver Henseende normal!

Den Esterretning glæded Homo's Venner,
 Thi som en Trost i deres Sorg den kom;
 Især blev Jensen glad, der strax erkjender
 Sin egen Mening i den fælles Dom.
 Han løb til hver Bekjendt i Byen om
 Med Bennens Noes, som ham paa Tungen brænder,
 Og skreg: var ikke sleg en Død fatal? —
 Har De det hørt? Han var normal, normal!

Men det det Mindste var, hvad Jensen gjorde:
 Til Homo's Døtre fil han Budskab sendt,
 Fil i Aviser gjort hans Død bekjendt,
 Fil Anstalt truffet til at læ'e ham jorde,
 Fil et Proclama udstedt, som sig burde,
 Fil læst og confirmeert hans Testament,
 Fil Lotte sat, fil udbetalt Procenterne
 Af Arven, og Legatet til Studenterne.

Men ved det Sidste han sig skilte slet;
 Thi dengang han Legatets Form bestemte,
 De gammeldags Forbandelser han glemte
 Mod dem, der brod Testators Ord og Ret.
 Den Feil bag Dret Consistoriet gjemte,
 Og efter nogen Tid det lyktes let
 At faae Legatet omgjort, der nu skjenker
 Huusleiehjælp til ti Professor-Enker.

Dog Jensen havde Andet at bestille,
 End faae Forbandelser paa Andre lagt.
 Begravelsen med Glands og Pomp og Pragt
 Gaaer netop for sig, og vi standse ville
 Ved Homo's Gaard, hvor Liget hen er bragt,
 Og hvor nu Sørgemarchen høres spille;
 Men der os møder Politiets Stok —
 Saa ud paa Gaden da, blandt Problens Fløk!

Der kommer Toget — stil dig her, min Læser,
 Og al din Trængsel over Synet glem! —
 Der kommer Toget ud fra Homo's Hjem:
 En dæmpt Gravchoral Musiken blæser,
 Og med tilhylte Manker, Øren, Næser,
 Sex sorte Heste trække Bognen frem;
 Paa Floielstæppet med den gyldne Liste
 Sig hæver høit den laurbærdækte Kiste.

Seer du med Sorgens dybe Træk om Munden
 De sorte Mænd, med Blikket vendt mod Jord?
 Der kommer Homo's Buste, florombunden,
 Omgiven af Theatrets Sangerchor;
 Og der paa Silkepuden, rød i Bunden,
 Hans Ord'ner bæres, trukne paa en Snor;
 Dem følge Skuespillerne, der sulke
 Ved deres anden Faders Askekruske.

Men hvilken Masse Folk! Det snoer og bolger
 Sig Gaden ned og hele Torvet op!
 Hvad Byen har af Stort og Hærligt dølger
 Sig her i Sørgeskærens lange Trop:
 Paa Præstekjolen Uniformen følger,
 Paa Hatten Fjæren med den røde Top,
 Paa Ridderkorset Stjernen — Poul paa Peter,
 Og bagved de utallige Karreter!

Hvor skulde vel man ende? hvor begynde?
 Og derfor, kjære Læser, pas dit Snit,
 Og her, hvor Folkets Hobe sig fortynde,
 Drei gjennem Gaden ned med snare Skridt!
 Af Kirkedøren ind vi vil os skynde!
 Til Choret op! der kan vi pyste lidt.
 Men hvilken Mængde pyntede Figurer!
 Med Damer syldt er Kirkens Pulpiturer.

Paa Org'let præluderes — Alles Bliske
 Nysgjerrige mod Døren dreies om,
 Og Alle skyndsomt til hinanden niske,
 Thi endelig engang dog Kisten kom.
 At det er Skade, Liget seer man ikke!
 Man maa tiltakke ta'e med Præstens Dom,
 Med Ordet af den vidberomte Taler,
 Der Homo's Værд og Billed klart nu maler.

Han vinker — Sangerchoret falder ind
 Med et Farvel, som man den Døde byder;
 Men da for dig, min Læser, svagt det lyder,
 Saa vend mod Kirkegaarden nu dit Sind!
 Bil du som jeg, vi over Bolden skyder
 Igjennem Porten ud, i Beir og Wind;
 Vi Jordspaaekelsen tor ikke miste,
 Vi Altting maae ha'e med her til det Sidste.

Det var i rette Tid vi kom afsted,
 Thi alt isorveien Bedemanden fører.
 Herfrem ad denne Sti! Til Gravens Bred
 Igjennem Kirkegaarden den os fører.
 Der see vi Kors ved Kors, som Hjertet rører,
 Og her den aabne Grav vi standse ved:
 Hvor dyb og merk! Er Homo forst dernede,
 Kan han om Dagens Sollys lange lede.

Hvortil de Arbeidsfolk, som hijt omringe
 Den store Steen, der ligger endevendt?
 Al, det er Homo's Marmormonument,
 Som Jensen her iforveien ud lod bringe;
 Hans Benslab lod itide Meislen klinge,
 At Vennens Grav ei vorder ubekjendt.
 See, hvilken Steen! Den Mand kan sove rolig,
 Der sligt et Tag faaer over slig en Bolig.

Men tys! Bag Hækken hijt af Berberisser
 Det lange Sørgetog nu skimtes kan.
 Paa Pladsen rundt den vimse Graver visser,
 Og Kisten sættes paa det gule Sand.
 Liigbærerskaren langsomt ned den hisser,
 Mens Præsten stiger op paa Gravens Rand;
 Han blotter sin Kalot, saa sort som Matten,
 Og Alle see med ham — tilbunds i Hatten.

Af Graveren han la'er sig Spaden give,
 Og siger, medeis Jord han faste paa,
 De Ord, der Kistens hule Lyd oplive:
 Af Jorden taget, skal til Jord du blive,
 Og atter skal af Jorden du opstaae! —
 Enhver af Folget op til Graven maa;
 Til Kisten med den Tanke ned man kikker:
 Na gudskelov, at jeg der ikke ligger!

I Hui og Hast man Hullet kaster til,
 Og iisomt hjem til Byen Alle tage,
 Som fra et langtudtrukket Skuespil;
 Kun Jensen med sin Trostlab og sin Klage
 Blandt Folkene ved Stenen blider tilbage,
 Og til den Edle vi os slutte vil.
 Med egen Haand han hjælper dem at lægge
 Paa Bennens Grav det hvide Marmordælle.

O Venstabs sidste, vorende Bedrift!
 O helige Trostlab, som ved Graven sværmer!
 Der ligger Stenen nu, som Homo skjerner
 For Verdens Nød og onde Tungers Gist.
 Hvor smukt, naar man fra denne Kant sig nærmer,
 Imode lyser os med gylden Skrift:
 Her hviler Adam Homo med den blide Aand,
 Baron, Geheimraad, Ridder af det hvide Baand.

Den høje Gudsdia vildes og sværtet godt. Hvor de
 blomstere var de oppe i landet, der aldrig mørkede. Og
 den store og høje præst, der var ved hvert dødebed.
 Da jeg kom til byen med osse i handen, som en fæt.
 Det var en konge, der ikke havde givne godes godes
 hane til at godes hane, da man ved hvert dødebed
 ved hvert dødebed, at man ved hvert dødebed
 ved hvert dødebed, at man ved hvert dødebed
 ved hvert dødebed, at man ved hvert dødebed
Ellevte Sang.

Nu sige Hesten vi Farvel, min Læser,
 Thi denne Verdens Ø han har forladt,
 Hvor Arven af hans Feil og hans Fadaiser
 I Sikkerhed blandt Slegten ud er sat.
 Hans Planer Winden bort som Arver blæser,
 Hans Dyder sluges af den sorte Mat,
 Han selv til tolvte Sang i Graven sover,
 Og derfor nu til Alma gaae vi over.

Hvordan er siden sidst det hende gaert?
 Hvad i den stille Bolig gjer vel hun,
 Som nylig hos den Døende har staet,
 Og luft hans Dine til det lange Blund?
 Mon eensom og bedrevet og nedslaaet
 Hun orkeslos i Hjemmet sidder kun,
 Og lader sine strider flyde,
 For Mindets bittere Sødhed ret at nyde?

Nei! Hvor gjerne hun endog saa vilde
 I Sorgen hvile sig, det gaaer ei an;
 Thi altfor meget har hun at bestille,
 Til at med Haand i Skjod hun sidde kan.
 Fra tidlig Morgen indtil Aften silde
 Hun stæbe maa, for snart at faae istand
 Det Arbeid, som fra Folk er hende skikket,
 Men som har urort nu saalænge ligget.

I mens hun selv paa Hospitalen var,
 Den fine Bask har hobet sig herhjemme,
 Og uden Ophold maa den gjores klar,
 Da Folks Forventning hun vil ei beskæmme;
 Thi Alma er tilaars, man ei maa glemme,
 Hun sine Pligter og Principer har,
 Og har man dem, man i sit Værk vedbliver,
 Indtil af Haanden ud det Døden river.

Bed Skinnet af det første Daglys strax
 Hun derfor og ved Bordet ned sig sætter,
 Behandlende med Maal og Traad og Sav
 De fine Damers Strimler og Manchetter,
 Halskraver, Kapper, Kjoler og Corsetter,
 Med andre Varer af det samme Slags.
 Alting skal estersees og repareres,
 Før det til Baskerballen tor leveres.

Den halve Dag staer over den hun bojet,
Utrættet ved sin Gjerning og sit Slid,
Med hvert et Stykke gjorende sig Flid,
Og vogtende sig for at skade Diet.
Bil sig en Saare trenge frem i Diet,
Staaer til at viske bort den knap hun Tid;
Thi Dieblikket maa i Flugten gribes,
Da der skal stibes, stryges, kruses, vibes.

Saa travl gaaer Dagen, for hvis Bryderi
Ei meer som forдум Natten troster hende;
Thi for, naar Dagens Gjerning var forbi,
Var og med hver Bekymring det tilende;
Da kunde Hvilen hende Tanker sende,
Hvorved hun i sit Nag sig folte fri,
Og neppe var ved Sengen Lampen slukket,
For Sovnen hendes Die havde lukket.

Men anderledes nu. Er Nat det blevet,
Er af sin Moie Legemet først træt,
Da krever dobbelt hendes Sjæl sin Net
Til Mindet, som med Magt kun er fordrevet;
Da træder frem paany hrud hun opleved,
Da staer den hele Nat, af Livet mæt,
Hun i det aabne Bindve — mod den blendende
Septemberhimmels Glands sit Die vendende.

Mens trindt om hende Mørket Jorden gjemmer,
 Og Sønnen dækker Livet med sit Bind;
 Mens Kulden gjennemzitter hendes Lemmer,
 Staaer hun med drommende, beveget Sind,
 Og lytter, som til fjerne Landestemmer,
 Til hver en Susen af den sagte Bind.
 Omgiven rundt af det Uendelige,
 Hun løsnet holder sig fra Stovets Nige.

I Svælget bag den lyse Stjerneslare
 Fordyber speidende sig hendes Blik,
 Om ei det dog var muligt at erfare,
 Hvad Wei de hedenfarne Sjæle gik;
 I disse Kloder, tindrende og klare,
 Hun seer de Boliger, de Døde sif,
 Og ved saamangen Stjerne hun sig spørger,
 Om der han boer nu — han, for hvem hun sørger.

Saa staaer hun Nat for Nat, mens Dag for Dag
 Hun sine Kræfter paa en Gjerning sætter,
 Der vil behandles som en viktig Sag.
 Men gjennemisnet af de kule Nætter,
 Og hvileles om Dagen, let man gjetter,
 At Dag for Dag hun bliver mere svag;
 Ja hende selv det er, som om hun vidste,
 At dette Arbeid her var hendes sidste.

Med desto stærre Tver hun det gjør;
 Men da for endt hun Værket maa erkjende,
 Da Toiet sees med Sneens Glands at blende,
 Og er i alle Dele som det bør:
 Da er med hendes Kræfter det tilende,
 Og dog sin Byrde hun ei lægge tor;
 I Byen rundt maa selv sin Baslk hun bære,
 Skjøndt disse sidste Skridt faldt hende svære.

Knap var i Aftenmørket hjem hun vendt,
 Hør træt, som ved en Gang af mange Mile,
 Hun strax paa Sengen lagde sig til Hvile
 Med Følelsen, at nu var Livet endt.
 I Feberdrom saae Matten hun henile,
 Et mindste Sovn blev hendes Die sendt,
 Og reent af Dødens Matbed overvunden,
 Laa som med Lænker hun til Leiet bunden.

Men ikke lang Tid hun om Frihed ledte,
 Ikun i fire Dage syg hun laa;
 Den femte Dag, da Nabokonen Grethe
 I Morgenstunden ind til hende saae,
 Og med den Lædsledrik, hun tilberedte,
 Og med sin vante Morgenbilsen: Naa,
 Hvor gaaer det, Tomfru? sig mod Sengen dreied,
 Laa hun med foldede Hænder død paa Leiet.

I Stilbed var fra Jorden bort hun dragen;
 Fra Dødens Strid, der varede saa kort,
 Var hun til Fredens Bolig gaaet bort,
 Just efter Homo's Liigfærd Ugedagen.
 Men Nabokonen tog saa nær sig Sagen,
 Det tyktes hende smerteligt og haardt,
 At hun saa brat var adskilt fra den Gode,
 Med hvem hun Dør om Dør saalenge boede.

Hun havde hjulpet Alma til det Sidste,
 Og heller ikke nu hun hende sveg;
 Hun strax gik ud og ful bestilt en Kiste,
 Og det en god forsvarlig en af Eeg.
 Saameget dog var efterladt, bun vidsle,
 Saa heit af Meublerne Beløbet steg,
 At en Begravelse der kan besørges,
 Saa rundt i Nabolaget det skal spørges.

Knap bragte Kisten man, for derfor Grethe,
 Som havde skuret, og gjort Stuen tom,
 Sig til at pynte Liget strax beredte.
 Men her dog i Forlegenhed hun kom;
 Skjondt begge Hylderne blev efterseete,
 Skjondt der blev ledt og segt i hvert et Num,
 To sorte Kjoler kun opdaget Blikket,
 Og klæde Liget sort, sig dog ei stikked.

Med spændt Forventning aabned hun Commoden,
 Men næsten meer end før hun skuffet bli'er;
 Den første Skuffe fuld var af Papir,
 Og med et Suk hun haablos strax forlod'en.
 Hun udtrak nu den anden, nærmest Foden,
 Og i et Glædesraab hun Lust sig gi'er.
 Der laa — men paa sit Syn hun neppe stoler —
 Der laa en Krands af konstige Fioler!

Der laa en heel fuldstændig Baldragt jo!
 Af Mol en Kjole, som lidt guul er bleven,
 Men hvoraf ei den mindste Stump er reven;
 Et Livbaand — et Par hvide Silkeskoe;
 En Perlesnor — af Alunhandsker to;
 Kort sagt, der laa den Dragt, der er beskreven
 Som Almas Baldragt i den femte Sang,
 Da hun med Adam mødtes første Gang.

Hun som et Minde Dragten havde sparet,
 Betragtende den tidt med Belbehag,
 Indtil hun endelig paa Sorgens Dag
 Den under Laas og Lukke dybt forvared.
 Men Grethes Pande synlig sig opklared,
 En saadan Stads var efter hendes Smag;
 Hun samled Alting sammen, og sig skyndte
 Sin kjære Jomfru som til Bal at pynte.

Da dermed hun var færdig og ei Mere
 At ordne var i hver en Kant og Krog,
 Begyndte Noderne hun at polere;
 Men eftersom Arisen til ei slog,
 Maa nu Commodestussen Stof leverer.
 Hun Haandfuld efter Haandfuld deraf tog,
 Hun ødsled med Papir meer end hun burde,—
 Thi Grethe vidste ikke hvad hun gjorde.

I sin Uskyldighed og travle Hast
 Hun drømte ikke om, at Almas Minde,
 Ja hele Tanke-Liv, var sluttet inde
 I denne Skuffe, som hun temte fast;
 At her endnu var Følelser at finde
 Af Hjertet, som i Doden nyslig brast:
 Nei, Grethe Skuffens Indhold aned ikke,
 Thi ellers havde vist hun Alt ladt ligge.

Nu greb med Hænderne hun vildt deri,
 Og Minder fra en Fortid, rig paa Klage,
 Begyndte Breve, der var holdt tilbage,
 Suk, der ved Lyrens Klang var løste frie,
 Betragtninger, som Frugt af ældre Dage,
 Kort: Tanke, Følelse og Phantasi —
 Alt offred Grethe her til Neenheds-Guderne,
 Men deiligt klare bleve ogsaa Noderne.

Dog hvortil hjalp det? Dagen er tilende,
 I største Hast sin Praas hun stikker an,
 For rundt paa Bæggen Lysene at tænde;
 Thi snart fra Nabolabet ventes kan
 De Kvinder, der indbudne var af hende,
 For Alt at see, hvad her er bragt i stand.
 En efter En paa Gangen kom tilstede,
 Og ind i Stuen Grethe bad dem træde.

De stod som slagne — hvilken Glands og Pragt
 For Fattigfolk, hvis Blik i Mørket famler!
 Der — midt paa Gulvet — paa to sorte Skamler,
 Om hvilke Blomsterpotter holde Bagt,
 Staer Kisten, hvorom Sværmens tæt sig famler.
 Bestraalt af Lyset, i sin hvide Dragt,
 Med blaa Violkranzs, der sorgmodig smiler,
 Med Roser i sin Haand den Døde hviler.

Hvor er hun smuk at skue! Neent forsvunden
 Er hver en Fure, hun af Tiden sik;
 I Dodens Bad hvert Sorgens Træk forgik,
 Og etter Ungdomssmilet sees om Mundens
 Den unge Alma er tilbagevundsen!
 Ja, som hun hviler her med luktet Blik,
 Kun lidt til Siden bviende sit Hoved,
 Hun signer fast et Barn, der ind er sovet.

Den hele Kreds bevæget blev derved; *med linjer 102*
 Sig Alles Blik mod dette Nasyn vendte, *med linjer 103*
 Som de Beskuellede et Gjenskin sendte *med linjer 104*
 Af en uendelig og evig Fred. *med linjer 105*
 De syntes at saa godt de hende kjendte, *med linjer 106*
 Hun havde boet blandt dem paa dette Sted, *med linjer 107*
 Og skjont hun leved for sig selv i Stilhed, *med linjer 108*
 Hun dog saatid dem havde hilst med Mildhed. *med linjer 109*

Saa stod om Kisten Nabolavets Kvinder — *med linjer 110*
 Men du, min Læser! du som ensler, at *med linjer 111*
 Du paa den Skuffe kunde nu faae fat, *med linjer 112*
 Der nylig opfyldt var med Almas Minder, *med linjer 113*
 Og hvori sig en Nest endnu besindrer: *med linjer 114*
 Følg du med mig, og modtag denne Skat! *med linjer 115*
 Jeg samled Stykkerne saagodi jeg evned, *med linjer 116*
 Men det er ikke Stort, hvad Grethe levned. *med linjer 117*

I twende Samlinger dig skjenkes her *med linjer 118*
 Hvad der af Almas skrevne Ting blev sparet, *med linjer 119*
 Hvoraf en Deel fra hine Tider er, *med linjer 120*
 Da hun sin Elskers Troloshed erfared, *med linjer 121*
 Mens den Deel, hvori Livet hun sig klared, *med linjer 122*
 I Tid og Alder ligger mere nær. *med linjer 123*
 Det Hele, som fun et Fragment er vorden, *med linjer 124*
 Meddeles her i chronologisk Orden. *med linjer 125*

I.

Am der Vogelwarte Hörnchen
Der Vogel singt und singt nicht mehr
Sich in Freuden und Lust zu schenken
Sein geist ist so rein
So rein ist der Vogel nicht
Auch wenn kein Vogel ihn sieht
Die Vogel sind hier sehr selig und glücklich
Und die Vogel sind sehr selig und glücklich

Am der Vogelwarte Hörnchen
Der Vogel singt und singt nicht mehr
Sich in Freuden und Lust zu schenken
Sein geist ist so rein
So rein ist der Vogel nicht
Auch wenn kein Vogel ihn sieht
Die Vogel sind hier sehr selig und glücklich

Am der Vogelwarte Hörnchen
Der Vogel singt und singt nicht mehr
Sich in Freuden und Lust zu schenken
Sein geist ist so rein
So rein ist der Vogel nicht
Auch wenn kein Vogel ihn sieht
Die Vogel sind hier sehr selig und glücklich

Am der Vogelwarte Hörnchen
Der Vogel singt und singt nicht mehr
Sich in Freuden und Lust zu schenken
Sein geist ist so rein
So rein ist der Vogel nicht
Auch wenn kein Vogel ihn sieht
Die Vogel sind hier sehr selig und glücklich

Du skriver ei — Forventning ei du kjender:
 Den Tilstand, hvori Sjælen har sig knyttet
 Til hvad der i det Fjerne bort er flyttet,
 Til hvad man Dag og Nat sin Tanke sender.

I Feberforst man efter Budskab brænder,
 For Drets Sands har Livet selv man byttet,
 Det er som om man anspændt lytted, lytted,
 Og desto meer, jo mere Haabet ender.

Den Vished, som det sidste Haab udslukker,
 Til hin Ussindighed da fører enten,
 Der ytrer sig som evig grundlös Venten;

Eller den Sjælens indre Dyb oplukker,
 Hvor fra Dagens solbestraalte Rige
 Til natligt Bjergmandsliv man ned maa stige.

Her staaer det — i min Haand jeg holder Brevet,
 Det Allersorgeligste nu jeg veed;
 Paa alle Twivlens Spørgsmaal kom Besked,
 Det er forbi, forbi — her staaer det skreuet!

Fra Tordenskyen Lynet har sig revet,
 Midt i min stolte Bygning slog det ned,
 I Luer op gaaer al min Hærlighed:
 Hvad jeg har drømt og haabet og oplevet.

Men hvor er Armodss bitre Nød, jeg frygted,
 I dette Tilflugtssted, saa fast og trygt,
 Hvorpaa fra Undergangen jeg er flygtet?

Jeg sidder her jo i den brandfri Kjelder,
 Af min Grindrings faste Grundmuur bygt,
 Og mine Skatte jeg endnu jo tæller.

Unyttig Streben! Kraften er forbi!
 Har i en Andens Liv man sit begrundet,
 Har til et Menneske man ret sig bundet,
 Man mægter ikke meer at vorde fri.

Forgjæves kæmper jeg — min Phantasi
 Bestandig former hvad der er forsvundet;
 Men han, i hvem jeg før har Livet fundet,
 Er nu det Dødningstriin, jeg hviler i.

Jeg boer i ham, men frit jeg aander ikke,
 Jeg falder, men man hører ei min Stemme,
 Jeg speider — Alt er Nat for mine Bliske.

Endnu med Livets Følelse begavet,
 Det kolde Hjerte kun jeg kan fornemme,
 Hvor i jeg ligger levende begravet.

Daarende Haab, som nu vugger
 Midt i Fortvibelsen etter mit Hjerte:
 Efter den bittreste Smerte
 Op som en lysende Stjerne du dukker!

Lyset dog trøster mig ikke,
 Aldrig min Glæde tilbage det bringer;
 Mørket, hvis Dyb mig omringer,
 Skuer jeg truende for mig at ligge.

Styrket i Havdybets Bolger,
 Dør man ei strar, skjondt man strider forgjøves:
 To Gange op man jo hæves,
 Før man med Strommen til Afgrunden følger.

Høit i din Salighed sidder
 Gud du histoppe, mens smertebedøvet,
 Knuget og bojet i Støvet,
 Her for dit Blik jeg som Ormen mig vrider.

Mon dig til Velbehag stemmer
 Skabningens Smerte, hvis Træl sig afsløre?
 Mon med en Musikers Dre
 Suklet, det qvalfulde, fun du fornemmer?

Mon det er Konstnersandsen
 Som med min Lidelse her dig forsoner?
 Passer til Himmelens Toner,
 Til dens Accorder, maa ske Dissonansen?

Som naar den skyblevne Ganger,
 Folende Pidken, beroliges atter,
 Da gjennem Slaget den fatter
 Nyttrenens Billie, som Stilhed forlanger:

Saa er, o Gud, det min Lindring,
 At, om end ikke min Bon dig nu rører,
 Du den alligevel hører,
 Du den bevarer i evig Grindring.

Om end saa haardt du nu slaaer mig,
 Du er dog nær! selv dit Slag er mig Borgen;
 Du er dog hos mig i Sorgen,
 Du i min Nod dog tilfulde forstaar mig!

Suk, som hver Tanke bevinger,
 Hvor er den Kraft, som Der holder i Tømme?
 Sorger, som over strømme,
 Hvor er den Magt, som jer Hestighed twinger?

Floden, der bruser og skummer,
 Gjennem Canaler jo flyder saa stille;
 Klare som Perler jo spille
 Mosede Vande, som Springværet rummer.

Konsten til Hjælper jeg kaarer!
 Den skal Naturen, den vildfarne, rette;
 Den skal i Trost mig omsette
 Længselens Klager og Gensomheds Taarer.

Sangfuglen over mig svæved,
 Træet jeg var i dets kraftige Leben;
 Hvor er den Freidighed bleven,
 Hvormed jeg eengang mod Himlen mig hæved?

Glæden er flygtet, og Hvilen
 Skuffer mit Sind og mit søgerende Øie;
 Evig jeg ned maa mig boie,
 Som over Skovdammen Grædepilen.

Livet, der forдум fremstilled
 Klart sig for Synet og Glæde mig skabte,
 Himlen, jeg over mig tabte,
 Søger jeg nu i det omslorte Billed.

Aldrig hans Ord kan jeg glemme!
Aldrig den Lykke, hvorom de fortalte!
Kjærlig ved Navn han mig kaldte,
Da som et Echo først valtes min Stemme.

Her, hvor mig Gensomhed dækker,
Er jeg kun Fjeldet, det lydløse, stille;
Svare som fordum jeg vilde —
Røsten er borte, der Gjenlyden vækker.

Stemmen mig blev til et Minde,
Dybest i Fjeldbrystet sidder den fangen;
Ingen den løser, og Klangen
Evig i Hjertet nu slutter jeg inde.

Landed i Ungdommens Dage
 Vi paa det Øland, hvor Kjærlighed throner,
 Aldrig til Fæstlandets Zoner,
 Hvorfra vi styred, vi vende tilbage.

Selv om vort Haab os beslæmmed,
 Selv om vi Lundene tillukte finde,
 Land maae vi kæmpende vinde,
 Selv har vi Veien os spørret til Hjemmet.

Hjertet fra det vi bortvendte;
 Helten vi ligned, der dreven af Øren,
 Dengang han landsatte Hæren,
 Skibene bag sig paa Kysten opbrændte.

Sange, som lifligt mig flinge!
 Sange, hvis Vinger af Toner jeg stølte!
 Ved I hvor dyrt jeg Ter kjølte,
 Hvad det mig kosted, saa vidt Ter at bringe?

Prisen Ter Fuglen kan lære,
 Den, hvem den selsomme Drift blev indpodet:
 Det er med Hjertebloodet
 At Pelicanen maa Ungerne nære.

Frem af det saarede Hjerte
 Tankerne strømme, mens jeg mig forbløder:
 Det er med dem jeg Ter foder,
 Tonende Børn af den dæmpede Smerte!

Som under Solnedgang Kysten
 Og Feberkulde betager Naturen,
 Engen og Agerfuren
 Dampe, mens Taager opstige fra Kysten:

Saadan fra Glæde til Smerte
 Bævende føle vi Overgangen:
 Sjælen af Frygt holdes fangen,
 Bitren og Uro bespænder vort Hjerte.

Først naar med Gleeden sig fjerner
 Kampen i Sjælen, vi hilses af Freden;
 Først naar Dagsolen under er gleden,
 Stige, mens Taagerne synke, de evige Stjerner.

Trost er ved Moderbrystet!

Barnet, saalænge det fra ikke vænnes,

Hvad der endogsaa det hændes,

Altid og fuldelig der bliver trostet.

Skindtrost som Børne vi bruge,

Arbeide, Nydelsser, selvjorte Pligter:

Trost, der bestandig dog svigter,

Som naar paa Fingeren Børnene suge.

Atter til Børn maae vi blive!

Atter vi til — til en Fader — maae vænnes:

Trosten fra ham maa os sendes,

Næring og Hvile han ene kan give.

Roser, saa farvede, friske,
 Indigt I blomstre fra duftende Hækker!
 Onsker, som Hjertet udklækker,
 Liflige Ord I vort Dre tilhviske!

Lidt dog af Indhold I eie!
 Hundred Pund Roser jo samlés tilhove,
 Kun for en eneste Draabe
 Rosenolie at bringe tilveie.

Af, og hvormange, hvormange
 Onsker maa ikke vort Hjerte opgive,
 Blot for at falde tillive
 Suklet, de himmelske Magter forlange!

Just som de stivfrosne Snoge,
 Længst under Løvfaldet bragte til Stilhed,
 Ved en Octobersols Mildhed
 Atter fremlokkes af Huller og Kroge:

Saa, ved et Smil kun af Lykken,
 Luner, som flygted for Skjæbnen, der trued,
 Feil, som den bitre Nød kued,
 Daarlige Tanker, vi længst vendte Ryggen.

Blendes vi da ved hver Straale?
 Skal vi bestandig da tugtes og tvinges,
 Bøies, ydmyges, forringes,
 For vi den ringeste Glæde kan taale?

Naar man ved Mennesker hænger,
 Potteplanten, den fælne, man bliver;
 Savner man Pleie, man hiver,
 Altid til Røgt og til Hygge man trænger.

Røvet mit Ly og oprevn
 Netop da Blomsten begyndte at skrante,
 Utter til Frilandsplante,
 Udsat for Storm og for Frost, er jeg bleven.

Lod jeg nu deler med Brimlen,
 Beirliget som det kan falde jeg tager,
 Slyen hen over mig drager,
 Solskin og Regn jeg kun venter fra Himlen.

Tidlig vi Mennesker øre,
 Opad som Smaa til Forældre vi skue;
 Siden Beundringens Lue
 Konger og Helte og Konstnere nære.

Verden vor Hylding da kræver,
 Virak vi bringe hvad Storhed bebuder,
 Indtil vi selv vore Guder
 Plyndre, naar Tiden Fortryllelsen hæver.

Hvad vi fra Mennesker tage:
 Tillid, Beundring, Kjærlighed, Ære,
 Vi til det Offerbaal bære,
 Hvormed vi Gud vil alene behage.

Hjemad Soldaterne trække,
 Hoden, den støvede, Steenbroen slider;
 Foran Musiken dog strider,
 Fører med klingende Spil den bølgende Række.

Folkene Spillet opliver,
 Længden af Veien den Enkelte glemmer;
 Styrke til kraftløse Lemmer,
 Glæde til modløse Sjæle det giver.

Billed af Menneskeheden,
 Fort af den evige, styrende Tanke!
 Den, hvoraf Hjerterne sank
 Mod og Begeistring til Vandring herneden.

Du lille Fugl, som hopper om saa let,
 Hvis muntre Qviddren møder nu mit Dre,
 Hvor du forstaer din Gjerning glad at gjøre,
 Skjøndt du er omsnoet af Instinctets Net!

Tro i dit Dagværk, bliver du aldrig træt
 Ved Korn og Straa til Neden hjem at føre;
 Vi Mennesker, som os i Frihed røre,
 En saadan Troskab ei begribe ret.

Fri som en Fugl! ja dette Maal os stilles.
 Hvor gjør dens Liv vor Lydighed tilskamme!
 Hos den fra Budet Lysten aldrig stilles.

Fri som en Fugl! naar fyldt som den af Iver,
 Hvert mindste Bink fra Gud os kan opflamme,
 Og til Instinct os Lydigheden bliver.

O travle Liv med Arbeid og med Moie
 Fra tidlig Morgen indtil Sol gaaer hjem,
 Med Pen og Pensel, Maal og Glatterem,
 Med Vaske og Strygning, som vil passes noie:

I Stovet tidt vil Sjaelen ned du høie,
 Vil standse Tanken, naar den iler frem
 Imod det himmelske Jerusalem,
 Mod Livet og mod Glæden i det Høie!

Min Trost Soldaten er, der kjæl og hørde
 I Lybegraven Tjeneste forretter,
 Arbeidende sig fremad uforfærdet.

Engang han færdig er med Veriens Banen,
 Stormstigen da til Fæstningen han sætter,
 Og trænger ind og svinger Seiersfanen.

Hvor langt dog Haabet i vor Ungdom rækker!
 Saa vidt som Synet og dets Grændse naær;
 Af det sín Fylde hele Livet faaer,
 Der paa dets brede Basis ud sig strekker.

Men meer og meer sig denne Basis trækker
 For Diet sammen, mens man fremad gaaer,
 Og alt som den indknibes Nar for Nar,
 Indskrumper Livet med, som den bedækker.

Tilsidst den til et enkelt Punct er blevens,
 Og med Forundring, naar vort Løb er endt,
 Vi skue Resultatet af vor Leven:

I Haabets Sted, udstrakt mod hver en Side,
 Staær nu for os, som Livets Monument,
 Resignationens faste Pyramide.

Kun Haabets Væld i Sjælen Liv frembringer,
 Naar Alt opgives, vi ei leve kan;
 Resignationen bag sin Klippes Vand
 Det bundne Haab til evig Hvile trænger.

Da standser Livet — Døden os omringer,
 Vor Sjæl forsæmpter i det øde Land,
 Og ingen Moses slaaer af Klippen Vand,
 Og rører Stenen, saa at Kilden springer.

Med eet Slag skeer det ikke meer herneden;
 Men dog Miraklets Hjælp os Gud tilbyder
 I Sjælens sidste Kraft, Taalmodigheden.

Den virker ufortrøden, sjondt saa stille;
 Den haarde Flint den langsomt gjenembryder,
 Og frem i Draaber pibler Livets Kilde.

O Haab, som skuffer naar vi see tilbage,
 Som altid troes, naar fremad gaaer vort Blif,
 Som love, men ei holde har for Stik,
 For hvilken Land, o Haab, skal jeg dig tage?

Saa trøstende kan Løgnen ei bedrage!
 Endskjondt dit Udsagn aldrig holder Stik,
 Du selv maa være sand; i dig vi sit
 En evig Glædes Pant midt i vor Klage.

Ja du, som skuffer mig fra Stund til Stund,
 Dig vil jeg troe! Dit Øfste vil jeg mindes!
 Din Himmel er, skjondt intet Die saae den.

Saa peger en Magnetnaal ogsaa kun
 Hen i den Retning, hvor Magneten findes;
 Uendelig forlengt, den vilde naae den.

Naar Invaliden sig paa Leiet vender,
 Mens i den gamle Skramme det ham stikker,
 Ham Kampens vilde Syner Drommen stikker,
 Og Kugleregnens Lyd paany han kjender.

Igjen det i det trufne Lem ham brænder,
 Igjen han i sit Blod paa Marken ligger;
 Og Smertens bitre Skaal som før han drinker,
 Ved Amputering under Lægens Hænder.

Saa gaaer det mig, naar Alt er paa det Bedste;
 Et Ord, et Vink behøver kun mit Hjerte,
 Og alle gamle Sorger strax det gjæste.

Det Frugten er af Kampen og af Striden!
 Den gamle Bunde la'er sig ei forsmerte,
 Men hvem er modig dog som Invaliden?

Hvor fort en Sommer har vort folde Nord!
 Og dog jo Somrens Navn bestandig høres:
 Til Sommer vore Planer skal udføres!
 Til Sommer reise vi og gaae ombord!

Til næste Sommer! er det fælles Ord,
 Der lyder hvergang Haabets Streng berøres,
 Selv naar af Vintertaagen Solen sløres
 Og Sneen farver hvid den frosne Jord.

Ikkun i Høst ved Somrens Tab vi sukke;
 Men knap om vore Fodder rasler Lovet,
 Før etter Sommerdrømme Hjertet vugge.

Hvi over Vintrens Varighed da klage,
 Naar Haabet holder fast hvad Tiden røved,
 Og Tanken dog har Sommer alle Dage?

Maar rigtig man har leet af Hjertens Grund,
 Et lille Suk fra Brystet høres atter,
 Net som man selv fordemte denne Latter,
 Hvori sig Sjælen frigjør for en Stund.

Det er som man af Skole skulded fun,
 Det saa hestig Glæden man omfatter
 Og Sorgens Folder i en Verden glatter,
 Hvor Korsets Byrde først gjør Sjælen sund.

Men hvil blev Latter Mennesket da givet?
 Hvad gavnner den vel os, der her skal røres
 Til Daarer ved den jordiske Tragedie?

Dens Tid ei kommer, førend endt er Livet,
 For blevet til et Frihedschor den høres
 Som Jubel ved den himmelske Comedie.

O Lordagsaftens Glands, som tidt mig blendte!

Hvor travlt det hele Nabolav nu har:

Rundtom Beredelsen jeg bliver vaer

Til Søndagmorgens Fryd, som er ivente.

Bed Gadeosten Vand nu Alle hente,

Der vaskes Windver og der skures Kar,

Og hver, af Sit optagen, meer ei ta'er

Førargelse af Venner og Bekjendte.

O Lordagsaften, som gjor Alle lige!

Din Færd for Livet og for Alle gjelder,

Der mod en evig Søndagsglede hige.

Og spotter man din Færd, saa agt ei Torten;

Skjondt i din Gjerning du som Øgslet træller,

Du løfter dog dit Hoved høit som Hjorten.

Hvor mange svundne Aar alt bag mig ligge!
 Hvor fjern min Ungdom og dens friske Vaar!
 Idag paany deraabner sig et Aar,
 Og fremad drages atter mine Blikke.

Jeg tænker paa Kamelen, der at driske
 Kun eengang før den lange Vandring faaer:
 Igjennem Sandets Ørkener den gaaer,
 Og dog den styrter ei, forsmægter ikke.

Som den har ogsaa jeg af Kilden drukket,
 Der kan den indre Tørst for lang Tid stille,
 Maar Tørsten eengang er tilfulde slukket.

Igjennem Livets Ørken frem jeg traver,
 Mens bag mig ligger Kjærlighedens Kilde,
 Og for mig Dødens palmesmykte Haver.

II.

Deo gratias dicitur quod deus
deum fecit et deum fecerat
deum fecit et deum fecerat
deum fecit et deum fecerat
Habemus ergo deum.

Vi dyrke Gud, naar i os selv vi ploie
 Naturen ned, saa det Guddommelige,
 Saa Maadens Spire kraftig frem kan stige;
 Men hvormed tjene vi den Evighøie?

Hvad trænger han til os og til vor Møie?
 Han slabte Verden ved sit Bliv at sige;
 Dog kan vi fange Sjæle til hans Rige,
 Og denne Tjeneste har Gud for Die.

Han bruger os, som Jægeren benytter
 Den tamme Elephant og Løkpeduen,
 Hvor ei til Gavn er Snaren eller Buen.

Til denne Tjeneste vor Løn sig knytter,
 Den Løn, hvorefter alle Hjerter torste:
 Tilbedelsen — det Saligste, det Største.

Fuldbragt Forsoningen har Christi Død,
 Og Evigheden frem hans Offer bærer;
 Guds Kjærlighed til os det evig nærer,
 Dog Seglet for Mysteriet Ingen brød.

Men Frelsens Budskab ud i Tiden lød,
 Forløsning end den hele Jord begjærer,
 Og end som Mester, Hjælper, Læge, Lærer,
 Staaer Christus midt i Menneskenes Nød.

Forsoneren, der Verdens Synd kan dolge,
 Der Straffen bære kan i Alles Sted,
 Er ei i stand vi til at efterfølge;

Men Frelseren tor ikke lades ene,
 Han vil at vi skal tage Korset med,
 Og hjælpe ham, lig Simon fra Cyrene.

Førunderligt! Ved Lastens Træk vi blegne,
 Vi for den Falskes Ord slaae Diet ned,
 Og see vi Trostlab, der sin Lon ei veed,
 Fornemme Fred vi paa en Andens Begne.

Kan fremmed Skyld og Værd vi os tilregne?
 Og gives der maaskee bag Gravens Bred
 En sælles, stor Almeeen-Sambittighed,
 Hvis Virken spores alt i Stovets Egne?

Dens Stemme spirer skjult i hvert et Bryst,
 Skjondt sjeldent her, hvor hver har nok at gjøre
 Med sin Sambittighed, vi klart den høre.

Men naar den høres, lærer os dens Røst:
 At med hverandre vi maae staae og falde,
 At Palmen rækkes Ingen eller Alle!

Kan Væsner, som er skabte, modstaae Gud,
 Og hvilken Udgang faaer til sidst da Striden? —
 Den Onde har sin Frihed, han har Tiden,
 Og Seirens Tid for Gud han trækker ud.

Men Gud, som ikke hjælper Tidens Trang,
 I Evighedens Dyb sig ind begiver,
 Og ved den Tomhed, der tilbage bliver,
 Gør netop Synderen han Tiden lang.

Hvad nytter dennes Trods? Hvad hjælper Breden?
 Ham med hans eget Vaaben rammer Gud;
 Og trak end Tiden han bestandig ud,
 Hans Modstands Grændse dog er Evigheden.

Hvorfor Daemoner Mennesker besætte? —
 Mon ei fordi de, fjerne fra Gud,
 Og viste bort fra ham i Mørket ud,
 Selv vilde Salighedens Tab oprette?
 Den Aandens Friskhed, Frodighed og Kraft,
 De før i Hærligheden havde hørt,
 Det Væld af Liv, de forhen folte stige,
 De stoled paa som Hjælp i Mørkets Nige;
 Men denne Nigdom, som de regned paa,
 Ved første Greb dog sammensmeltet laa.
 Den Fylde, som uendelig de drømte,
 Fra Livets Kilde dem ei meer tilstromte;
 Dens Væld var standset — tørret i dem selv
 Til Bunden var Lyksalighedens Elv,
 Og Alt, paa Mindet nær, for dem var omme.
 De folte sig paa eengang golde, tomme,
 Og med Forfærdelse nu greb dem først
 Den vilde Hunger og den hede Tørst:

Det friske Liv de maatte ha'e tilbage,
Den tabte Fylde — men hvorfra den tage?
Da (som en Rovfugl speidende seer ned)
De skued Menneskets Naturlighed,
Der nyskabt, sorglos, frisk og fuld og frodig,
I Ungdomshaabets Kraft sig ropte modig,
Og over den de styrtede sig vildt,
For deres Tørst og Hunger at faae silt;
Thi selv — som det i Skriften om dem hedder —
De vandre gjennem øde, torre Steder.
De ville møtte deres tomme Teg,
De ville, knyttede til Sjælevrimlen,
Med straalende Ansigt atter op i Himlen,
I Fyldens, i Lyksalighedens Hjem.
Bestandig deres Savn dem driver frem,
I deres Ørk de føle sig forladte;
Da Christus drev dem ud af den Besatte,

Og renset Menneskets Natur ved sin,
 De segte Tilflugt i de fede Svinn;
 De styrted sig i Søen fra dens Bredder,
 Ulting af Angest for de tørre Steder.

Til Frelsen er kun Maadens Bei den rette;
 Dæmonerne, som anden Bei vil gaae,
 Som bryde ind og Sjælene besætte,
 For den forspilde Herlighed at naae,
 Kun Rovere og Tyve kaldes maae.
 Men skjondt for deres Værk dem Rum er givet,
 Og skjondt de Tumleplads har her i Livet,
 De veed, at deres Magt en Ende faaer.
 De troe og skjælve, som der skrevet staaer.
 Hvor langt endog de Kampens Tid uddrage,
 Af sikkert Nederlag dog findes Spor
 I Legionens gamle Spaadomsord:
 Er du før Tiden kommen, os at plage?

„Om som en brølende Løve Djævlen gaaer.“
 Hvad er Betydningen? — En Løve brøler,
 Fordi en indre Vorst og Træng den føler,
 Som kun med Blod at stille den formaær.

En Løve smægter før sit Nøv den naær,
 Dens Gane torres naar dens Bytte noler;
 Saaledes Djævlen først sin Altraa koler,
 Naar i sin Magt han Menneskene faaer.

Han Menneskets Naturlighed begjører;
 I Kjød og Blod han grunde vil sit Rige,
 Udtørre Hjerter, for sin Vorst at stille.

Paa modsat Maade Christus ad sig bærer;
 Han søger Mennesket, det aandelige,
 Og gveger det med Ordet, Livets Kilde.

Ved Christi Seir er Djævlen overbunden,
 Og dog at friste jo endnu ham lykkes;
 Han virker fort — det Gode undertrykkes,
 Hvor var det muligt, var hans Magt forsvunden?

Ved Christi Seir til Kirken lagdes Grunden,
 Lig Djævlens Throne den af Sjæle bygges,
 Og for hver Sjæl der vindes, ud der rykkes
 En Steen af Thronen, som holdt før den bunden.

Mens Kirken stiger, Thronen sammen falder;
 Steenhjerterne, hvorover Djævlen kneiser,
 Faae Liv og skyde Angerens Krystaller.

Til sidst, naar levende er alle Stene,
 Maar paa sin Kirke Christus Spirer reiser,
 Er Thronen borte — Djævlen er alene.

Af Djævlens Fald gik Verdens Uro frem.
 Dengang han harde tabt med Lysets Hjem
 Det Høieste, der til en Skabning gives,
 Det Liv, hvori Lyksaligheden trives,
 Og nu Fortvivelsen angreb ham vildt
 Med sit fortapt, forspilt, fortapt, forspilt!
 Da — for af Naget ei at senderrives,
 Og selv fortærtes af et evigt Savn —
 Sin Øval han fasted ud i Verdens Favn.
 For Salighedens Billed at forjage,
 Forstyrrelsen tilhjælp han maatte tage;
 For det at drukne reent i Glemsels Elv,
 Usalighed han maatte skabe selv,
 I Undergangen Verden med sig trække,
 Forføre, friste, skuffe, ødelægge,
 Og flygtende bestandig for sit Dug,
 Sit eget Væsen i de Andres tabende,
 Sit eget Helved for de Andre slabende,

Ustadig storme frem paa Mørkets Vei.

I denne Djævelens Virksomhed og Trængsel

Er intet fugtigt Beemod, ingen Længsel,

Thi aldrig qbæges han af Haabets Bad;

Hans Sorg er som et vissent, løsnet Blad,

Der uden Hvile hvirvles om i Binden;

Fortvivelsen er som den tørre Wind,

Der fremad, fremad driver kun hans Sind,

Men evig terrorrer Taaren bort af Kinden.

Maar eengang Maadens Kald de Faldne høre,

Maar Ingen meer der gives at forføre,

Maar Djævelen ingen Verden eier meer,

Hvori han rase kan, og selv sig glemme,

Mens Andre Byrden af hans Øval fornemme;

Maar eensom i det Herved han sig seer,

Som for Alverden han berede vilde;

Maar selv han i den Ørken bliver stille,

Hvor Livet sig ved intet Spor betegner,
 Hvor — lig det golde Streng i Afrila —
 Der Intet vore kan, da ei det regner,
 Og, omvendt, ingen Negn kan falde, da
 Der Intet vorer — naar i denne Tørke
 Nu Djævlen sidder, rovet Magt og Styrke,
 Og nedes til at vende Blikket ind
 I hvad han vilde flye: sit eget Sind;
 Naar efter en uendelig Udvidelse
 Han endelig engang sig samle maa:
 Da først vil Straffens Tid for ham opgaae,
 Thi da begynder først hans egen Lidelse.

Lyksaligt er, sig nyskabt at fornemme,
 Og sole sig i Haabets Paradiis;
 Men saligt er, sit eget Selv at glemme,
 Og skabe noget Nyt paa aandig Vis.

Til denne Doppelthimmel vi os svinge,
 Naar for Tilværelsen vi takke Gud;
 Naar Hjertets indre Lovsang vi frembringe,
 Mens Livets Lyst i Toner bryder ud.

Dog hvis vor egen Most vi da fun høre,
 Det gaaer os som det forдум Djævlen gif:
 Hans Stemmes Skjønhed fængslede hans Dre,
 Og Åren af hans Lovsang Gud ei fil.

Han synger ikke længer — reent forstente
 Et Glædens Strenge, hvori Klangen laa,
 Og Hjertets Text, han over Sangen glemte,
 Forgjæves søger han at komme paa.

Men naar i Himlen eengang Fuga synges,
 Den store Fuga, der er Livets Lyst,
 Hvor alle Stemmer i hverandre slynges,
 Og hvor dog skjernes skal hver enkelt Rost;

Naar Gud, der sylder Alt, sin Lov skal høre
 Som Toner af hvert Hjertes Poesi:
 For Harmonien at fuldstændiggjøre,
 Mon ikke Djævlen da faaer et Parfi?

Paa Middelaldrens Borge, man fortæller,
 Stod Dandsen tidt og Gildet ovenpaa,
 Mens nedenunder, i den skumle Kjelder,
 I Lænker smægtende de Fange laae.

Saadan sig Himmerige Mange drømte:
 De Salige sad høit i Herlighed,
 Mens nedenfor med Hulen de Fordomte
 I Mørkets Dyb en evig Pine led.

Hvem havde holdt det ud i Dandsens Brimmel,
 Hvis Fængslets Suk var trængt til Borgens Sal?
 Hvem kunde finde Freden i en Himmel,
 Hvor end man troede paa en evig Dval?

Dengang den rige Mand i Luen var,
 Og han til Lindring, da han püntes ilde,
 Med Fingerspidzens Draabe læstkes vilde,
 Gav paa hans Bon ham Abraham kun Svar.

Hvi taug vel Lazarus, hvem Engle bar
 Midt ind i Haderkjødet, i det milde?
 Han under Bonnen sidder ganske stille,
 Og trøstet selv, ei mindste Trost han har.

Var han da ubarmhjertig? Ingenlunde!
 Men han saa dybt i Skjødet her sad gjemt,
 At ei den Püntes Rost han høre kunde.

Kun Abraham med Dommen kunde svare.
 I Himmel — kun til Lidelse bestemt —
 Kan Trost og Lindring ei sig aabenbare.

Om de Fordomtes Tilstand læser jeg,
 At i det fjerne Mørke ud de slukkes,
 Hvor Ormen dør ei, Ilden slukkes ei.

Er det vor Sorg, at Ilden ikke slukkes,
 At Ormen ikke dør? Nei, Livets Tegn
 Er denne Pine, der tilbage vender,
 Der Mindets qvalte Blus paany antænder,
 Og danner mod en evig Død et Hegrn.
 I denne Smertens Nat, foruden Lise,
 Endnu en Land kan truende sig vise;
 Den urofulde Sjæl, som ei kan døe,
 Hvem Maget holder vaagen, mens den skuer
 Ned i Fortabelsens den mørke Øg,
 Endnu ved Synet af en Dommer gruer.
 Den seer af Himplens Gud et ombvendt Billed
 I Dybet af sit soundne Liv fremstillet;
 Den seer, betagen af sin egen Skræk,

En Skrækvens-Land, for hvem den sammen farer;
 Den seer en Gud, men som kun aabenbarer
 Sig under Hævnerens de grumme Træk.

Boer intet Haab i de Fordomtes Hjem?
 Hvem eier Magten, som betvinger dem,
 Hvem vækker Dvalen op, som aldrig ender?
 Er Merkets Fyrste Den, der Straffen sender?
 Nei, Fristelsen kun denne hører til;
 Han stiller Synderen paa Afgrundstranden,
 Men Straffen hører Gud til, ingen Anden!
 I den Fordemtes Indbold, lig en Ild,
 Lig Ormen, der beständig gjenta'er Naget,
 Sin Bolig den Almægtige har taget,
 Thi som forsædlig han føles vil.
 Den Livets Lue, hvoraf Alt sig nærer,
 Den Varme, hvoraf Hjertet gjennemglodes,
 Den Flamme, hvoraf Saligheden fødes,

Fornemmes her som Ilden, der fortærer.
Men selv i den et Haab dog holder Stand;
Hvor stærk endogsaa blev den indre Brand,
Hvor dybt endogsaa den Fordomte skjæved:
Gud — Himmelens Gud — udgjør jo selv hans Helved.

Bi ligne Døden ved et Sædehorn,
 Som lægges ned, til atter op det skyder;
 Ved Puppen, som det Hylster gjennembryder,
 Hvori dens Liv var spundet ind tilforn;
 Thi Døden paa den nære Fødsel tyder.
 Naturens Krester Livet Bistand række,
 Idet dets gamle Form de ødelægge;
 Forraadnelsen dets Baand oplose vil,
 Selv Ormene, hvem Dødens Krav ansporer,
 Hver løbende med Sit, lig Creditorer,
 Ved Livets Gjennembrud maa hjelpe til.
 Men Sjælen mærker ei det vilde Spil;
 Dybt i sit eget Væsen concentreret,
 I Virksomhed og Dannen absorberet,
 Sit Legeme, det ny, den former sig.
 Den sidder sille — Archimedes lig,
 Der selv ved Krigens larmende Oprækelse,
 Ikun beskæftiget med sit System,

Fordybet sad og løste sit Problem
Midt under Syracusas Odelæggelse.

Det er den første Død, hvis Alt vi kjenner;
Men nu den anden Død, der tales om
I Skriften ved den endelige Dom,
Hvad er den anden Død, som ei faaer Ende?

Med hvilket andet Navn betegne denne,
End med Forhærdelsen? naar Stenen lig,
Død for Alverden og som død i sig,
Uvirk som, eensom, uforanderlig,
Berøvet med hver Streben Haab og Længsel,
Den gudsforladte Sjæl, i natligt Fængsel
Af sin Bevidsthed kun et Livstegn hentende,
Af mægtig paa Besrielse kun ventende,
Er fastholdt i et evigt Mørkes Skjod.

Er ingen Frelse fra den anden Død?

Bed Tidens Traad endnu dog Livet hænger,
 Bed Tiden, som kun er et Dieblik
 For Livet, der i Graben hvile sit,
 Men som sig uafseelig her forlænger,
 Afmaalende den aldrig endte Ned. —
 Er ingen Frelse meer fra denne Død?

Naar Stene sprængtes, stundom man derinde
 En levende Sudse jo har funnet finde,
 Som, maaskee hele Sekler indeklemt,
 Der sad og vented, for Alverden gjemt —

Saa er det og mit Haab, at eengang Gud
 Forhærdelsen med Magt vil gjennemtrænge,
 Vil med sin Maades Lynslag Døden sprænge,
 Og løse Sjælen af dens Fængsel ud:
 Den tabte Sjæl, hvis Liv i Afmagt endte,
 Og som, lig Sudsen, mægted kun at vente.

I vor Natur der boer en dobbelt Trang:
 Vi vil os føle frie, vil ei bestemmes;
 Men dog vil af et Forsyn ei vi glemmes,
 Vi Styrelsen vil spore paa vor Gang.

Hvordan saa modsat Altraa vel forlige?
 Kun Gud det mægted, som har skabt vor Aand:
 Han skjenked Sjælen Frihed — det vil sige,
 Han holder den i et elastisk Baand.

Bed hver Bevægelse det giver efter,
 Det rækker til endnu paa fjernest Bei,
 Ja styrted Sjælen end med fulde Kræfter
 Sig ned i Dybet — Baandet brister ei!

Hvordan skal Maadevalget vi forstaae,
 For hvilken Lære jo Saamange hæved:
 Har Gud for sig kun nogle Sjæle kræbet,
 Vil hvad der kældes Verden han forsmaae?

Paa Himlen selv Forklaringen jeg saae,
 Naar Nattens blanke Stjerner frem sig hæved,
 Og Melkeveiens Taage bag dem svæbed,
 Lig Verdens Myl bag de udvalgte Faa.

Bort Blik ei Melkeveiens Lys opdager,
 Og just som Nummet her, saa Tiden fjerner
 For Synet Dem, der eengang vælges ud.

Men Erigheden Rum og Tid optager,
 For Gud er ogsaa Melkeveien Stjerner,
 Og hver en Sjæl en udvalgt er for Gud.

I Paradiset gik de Lykkelige,
 Hvis Skjønhed i Naturligheden laa;
 Gi deres egen Nøgenhed de saae,
 Og ei af noget Skjul de vidste sige.

Men derimod i Himmeriges Rige
 Skal Bryllupsklædningen man have paa;
 Thi festlig smykket der man være maa,
 Hvor efter Gud at tækkes Alle hige.

Meer end den blotte Skabning dertil kræbes,
 Og derfor siden Paradisets Tid
 Der uafbrudt paa Bryllupsdragten væves.

At den kan Festens Skjønhed værdig blive,
 Maae alle Sjæle nu sig gjøre Flid,
 Og alle Konster deres Bidrag give.

Hvem har ei stundom følt det høie Mod,
 Hvorved det er, som Jorden knap vi rørte,
 Som om den hele Verden os tilhørte?
 I Livets Friskhed havde det sin Nod,
 I Hølelsen af Mystikabthedens Fylde,
 I den Lyksalighed, som kun vi skylde
 Vort Udspring og vort adelige Blod,
 Maar i vort Sind den Tanke sig befestet:
 Af Gud jeg skabt er, af den største Mester!
 Men dette Mod maa i sin Svelmen tæmmes,
 Skal over Værket Mesteren ei glemmes;
 Dets høie Skud maa kappes i sin Top,
 Skal ei det skyde vildt som Hormod op;
 Det selv maa af den Helligaand behandles,
 At det fra Stof kan blive til Product:
 Maa gjøres mygt — til Ydmyghed forvandles.
 Thi Ydmyghed af Modet er en Frugt;
 Den dybt i sig fornemmer Spirens Frudighed,
 Der da sig aabenbarer som Frimodighed.

Hvor er vort skjulte Menneske? Vi vide,
 At det er til og er vor Eiendom;
 Men om i os det gjemmes, eller om
 I Gud det skjules, verom kan man stride.
 Snart mærke vi det lige ved vor Side,
 Lig Duften af en Blomst, vi gaae forbi;
 Snart som et indre Suk det løses fri;
 Snart som en Klang det kommer — snart som Vinden,
 Kun hørlig ved dens Kommen og Forsvinden.
 Skjendt for vort Syn det aldrig holder Stand,
 Det sandses, føles og indaandes kan,
 Ja tidt saa tydelig dets Nærhed spores,
 At os vort eget Hjerte bli'er for trægt,
 Og vi dets Væsen føle kan som vores;
 Men tidt igjen det fjerner sig saa langt,
 Som var det ikke meer med os forbundet,
 Som var det ei blot skjult, men reent forsvundet.

Hvad er vort skjulste Selv, som snart at vige,
 Og snart at komme, faaet har for Skik
 Fra vor Bevidstheds første Dieblit:
 Med hvilket Ord dets Væsen vel udsige?

Det nævnes kan det Giendommelige,
 Der frem med os af Skabertanken gif;
 Det aandelige Navn, Enhver jo fil,
 Da frem af Intets Mat han monne stige.

Med vor Natur vi gjøre hvad vi ville,
 Vor Arv fra Slægten kan vi sætte til,
 Kan Gaver, Evner, Anlæg, Alt forspilde;

Men dette evige Navn, hvormed vi slættes,
 Vor Frihed aldrig sætte kan paa Spil;
 Vi var tilintetgjorte hvis det tabtes.

Maar faae vi denne skjulte Eiendom,
 Hvorved en jordisk Fødsel strax os skilte:
 Det Jeg, vi savned, om end ei forspildte,
 Da vi med Slægtens Synd til Verden kom?

Fra Buggen af gif sogende vi om;
 Vor Noes blandt Mennesker vort Savn ei stilte,
 Den rigeste Natur det ei formildte;
 Skilt ved sit skjulte Selv, er Sjælen tom.

Maar faae vi denne Skat, vi høiest skatte,
 Og som i Sikkerhed for Sjælen ud,
 Lig en Umyndigs Midler, Gud jo satte?

Maar ret vi blive myndige! Maar Navnet,
 Vort eiendommelige Navn hos Gud,
 Vi halvt har lært at kjende gjennem Savnet.

Hvordan det Jeg, der her er aabenbaret,
 Ved Fodslen af vort rette Jeg forsvinder —
 Hvordan sit skjulte Menneske man vinder:
 Paa dette Spørgsmaal gjemmer Himmel Svaret.

Den Helligaand sin Daad har ei forklaret,
 Og Mennesket, før selv han sig besinder,
 Alt født og dobt og nævnt ved Navn sig finder,
 Da Naaden kun som Virkning han erfared.

Om Vandens Værk dog ingen Tviol os leverb
 Det skjulte Menneske, der klart sig viser,
 Og ikke blot som Skaber Gud nu priser;

Thi nu med Sandhed han ham Fader nævner:
 Som Himmelens Barn, Guds Son han har til Broder,
 Som gjenfødt Sjæl, den Helligaand til Moder.

Hvad trøster os — os som ei Maaleet naaede,
 Som end med Slaegtens Arv betynged' gaae,
 Som aldrig i vor Magt os selv kan faae,
 Som rundtom see Naturligbeden raade? —
 Vi, som Gjenfødelsen endnu forvente,
 Vi hente Trosten af Guds egne Ord:
 „Den nye Himmel og den nye Jord
 Staae altid for mit Ansigt“ — „Jeg dig kjendte,
 Før i din Moders Liv jeg danned dig.“
 Hver Sjæl, som evig eiendommelig,
 Staaer altsaa ikke blot i Muligheden,
 Men færdig for Guds Ansigt. Jeg er til,
 Mit egentlige Menneske var til,
 Før det som født forvansket blev herneden,
 Og Gud det skuer, som det blive vil.
 Ørige Trost for os i Livets Spil,
 Hvor tidt det synes, som om Alt fortabtes!
 Men ogsaa Trost for Den, af hvem vi slabtes;

Med Blikket paa vort egentlige Jeg,
 Der staer for ham, før det i os er vorden,
 Gud i sin Salighed forstyrres ei
 Ved Syndens Raab, der lyder op fra Jorden.

Som Solen mig de Ord imøde skinne:
 Gud i sit Billed slabte Mennesket,
 Han i sit eget Billed slabte det,
 Dengang han slabte det som Mand og Qvinde.

Guds Væsen altsaa Qwinden slutter inde;
 Der har med Manden lige Byrd og Ret;
 Men hvor i Guddomsdybet skal vor Et,
 Skal vi det Qwindeliges Ophav finde?

Dets Udspring i den Helligaand jeg finder,
 Som har fra Evighed undfanget Sonnen,
 Og som i Tiden Sjælene gjensøder;

Som troster og veileder og paaminder,
 Som træder frem for os med Suk i Bonnen,
 Og som bedrøves, naar den Modstand møder.

Hvorhels^t Historiens Beg vi kun oplade,
Hvorhels^t vi paa Naturens Blækket rette,
Guds Gjerninger os i Forundring sætte;
Vi dem betragte studsende og glade.

Men skuende kun Livets Overflade,
Vi Synernes Betydning ikke gjette,
Og uden den til sidst vi blive trætte,
Lig Børn, der Billedbogen gjennemblade.

Bor Afmagt her den Helligaand opretter,
Som med sin Skuen gjennemtrænger Livet,
Og al dets Indhold samler og bevarer.

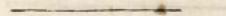
Den som en Moder ned til os sig sætter;
I Bogen, som os Faderen har givet,
Den Billederne tyder og forklarer.

Dengang den Helligaand sig kraftigt vorte
 I Kirken, mens den Verden danned om;
 Dengang dens Gaver overslodigt kom,
 Man om Mariadyrkelsen ei horte.

Først da for Kirken Nanden sig tilslorte,
 Og Sandsen blev med Tanken mindre from,
 Da først for Jordens Stægter man i Rom
 Maria frem som Himmeldronning forte.

Men vi, som er for Gloriens Straaler blinde,
 Som, søgerende det evig Drindelige,
 Det ei kan troe et Værk af Skaberhaanden:

Vi stige maae til Himlen, for at finde
 Den inspirerende, den naaderige,
 Den evige Madonna skjult i Nanden.

Vil vi den Helligaand som Væsen kjende,
 Og see, at Livet i sig selv den har;
 Vil dens Selvstændighed vi blive vaer,
 Maae Tankerne paa Bønnen vi henbende.

Ifael Gud Fader, hvem vi Bønnen sende,
 Var Den, der mod sin Himmel selv os har,
 Der baade bad i os og sendte Svar,
 Saes med et Spil jo Gud sig selv at blende.

Men Bønnens Andagt Sjælen ene skylder
 Den Helligaand, der sig i os nedlader,
 Og, bedende med os, vor Bøn gjør hellig;

Der med sit eget Guddomsliv os fylder,
 Og løftende vor Aand op mod Gud Fader,
 Er Get med ham, og dog fra ham forskjellig.

Vi elsker Faderen og Sønnen, men
 Den Helligaand, som trøster og opliver,
 Os ukjendt i vort eget Hjerte bliver,
 Og aldrig med vor Bøn vi naae til den;

Thi hvergang vi den søge, den igjen
 Os viser bort, idet den os indgiver
 Sit eget Bøsens Kjærlighed, der driver
 Mod Faderen og Sønnen Hjertet hen.

For sig den hverken Tak vil eller Ere,
 Fra sig den viser Kjærlighedens Rost,
 Thi den personlig kun for Gud vil være.

Alene ham de dybe Suk den skenker;
 I ham den henter sin og Verdens Trost,
 Naar i hans Bøsens Dybder den sig saenker.

Som Gud sin Son lod Tornekronen bære,
 Lod ham paa Jorden føle Hjemmets Savn,
 Saa sender ogsaa bort han fra sin Favn
 Den Helligaand, naar Sjæle Trost begjøre.

Kan end det synes, at den savner Gre,
 Maa end som Sendebud den gjøre Gavn,
 Og nævnes end i Daaben sidst dens Navn,
 Guds Omhed for den viser Skriftens Lære.

Enhver Bespottelse kan Gud tilgive,
 Endog den største mod ham selv og Sonnen,
 Men hvo der spotter Nlanden, domt vil blive;

Thi skjondt den som en salig Nland maa tenkes,
 Der hverken attraeer Gren eller Lønnen,
 Guds Hjerte kan ei taale, at den krenkes.

I hvilke Ord Forløsningstanken klæde? —
 Den maatte nævnes: Sønnens Gang fra Gud,
 Fra Faderhjemmet af, i Verden ud,
 For det guddommelige Spor at træde,
 Der siden efterfolges skal af Alle,
 Hvem med sin Hyrderest han høres kalde,
 Idet fra Verden han gaaer hjem til Gud.
 Forløsningen er Sønnens Vandren ud
 Og Verden hjem — dens Merketegn er Sporet,
 Hvortil vi ledes skal ved Kald af Ordet.
 Men medens her vi paa den dunkle Jord
 Af vor Forlösor see det lyse Spor:
 Hvor soge vi ham selv, der alle Dage
 Sig af Disciplene jo vilde tage? —
 Er han i Hvilen som en salig Mand?
 Han maa jo følge med Guds høire Haand!
 Endnu han førdes maa i Verdens Egne,
 Endnu sin Kjærlighed ved Daad betegne.

Skjøndt rykket bort, han er endnu os nær;
 Skjøndt fjern fra os, han taler med os her;
 De skilte Verdner kan hans Kraft forbinde,
 Som dengang han paa Bjerget saaes at skinne,
 Og stod som den forklarede Messias,
 Der talede med Moses og Elias.

Ungaaer Forlesningen blot denne Jord?
 De mange Boliger, vort Die kjender,
 Det store Faderhuus, hvis Glands os blender,
 Har det af Sønnens Vandring intet Spor?

Han selv os siger dog med Skrifstens Ord,
 At eengang sine Engle han udsender,
 Der samle skal til ham fra Himlens Ender
 De hellige, udvalgte Sjæles Chor.

Men de Udvalgte maa jo først han falde,
 Og der hvor Frelseren som Ordet var,
 Maa ogsaa Sporet af hans Vandring findes.

Saaledes seger Verdens Frelser Alle;
 De Faar, som af den anden Sti han har,
 Saavel som os den gode Hyrde mindes.

Førlesningen, ved Sonnens Fremadskriden
 Fra Gud til Verden, og til Gud tilbage,
 For hele Skabningen med sig at drage,
 Udgjør i aandelig Betydning Tiden.

I Christus Tiden er hans lange Liden,
 Hans Savn af Herlighedens Hjem — hans Plage,
 Ved paa sin Skulder Verdens Aag at tage:
 For ham er Tiden Gangen, Møien, Striden.

I Verden er den Spliden, Trivlen, Synden,
 Det deelte Sind, af Onsker sonderlemmet,
 Det spredte Sind, som mange Lyster foder;

Som hindre vil et evigt Livs Begynden,
 Som standser Frelseren paa Flugt mod Hjemmet,
 Og til en langsom Vandringsgang ham noder.

Mens Urets Gang vi ei formaae at boie,
 Mens vi den ydre Tid ei tage fangen,
 Sees i den indre Verden efter Trangen
 Og Hjertets Altraa Tiden sig at soie.

Forloseren vor Svaghed har for Die,
 Paa Sjaelenes Begjaeren og Forlangen
 Som et barmhjertigt Uhr han sagtner Gangen,
 Og lemper efter Evnen Skridtet noie.

Ind under Tidens Lag vor Bon ham bringer;
 Hvergang vi som vor Frelser ham anraabe,
 Sin Længsel efter Hjemmet han betvinger.

En Kraft fra den Langmodige vi drage,
 Vi trække ham i Kjaerlighedens Kaabe,
 At han os med sig maa paa Veien tage.

Hvis ikke Kloderne sig dreied mere,
 Den ydre Verdens Tid var heelt udrunden;
 Og Tiden var i Landens Verden svunden,
 Var Billien een — dens Netninger ei flere.

Kun i det Vexlende kan Tid regere,
 Til Kamp af Lys med Mørke den er bunden,
 Til Frugt og Haab, til Freden, tabt og vunden,
 Til Sindet, hvor de mange Billier ere.

Men denne Skiften om af Lys og Mørke
 Ophører dog, naar Lyset er oprundet,
 Der skal i Solens Sted for Verden skinne;

Og denne Sjælens Baklen uden Styrke,
 Naar hvad der er fornødent først er fundet,
 Naar Hvilen i Guds Kjærlighed vi finde.

Som Tidens Tegn, der os dens Ende spaer,
 Som Fylden, der dens Tomhed vil fordrive,
 Igjennem Universet (Tidens Skive)
 Lig Verdensuhrets Viser Christus gaaer.

Hans Ord det Varsel er, som Verden faaer
 Om til det Evige sig hen at give;
 Den Kreds, han paa sin Bane maa beskrive,
 Er Beien hjem, hvor Hviletimen slaaer.

Saalænge Viseren sig frem bevæger,
 Er end det Tid til Frelseren at komme,
 Som mod det store Maal bestandig peger.

Er Maalet naaet, der Christi Vandring kroner,
 Da er i evig Hvile Tiden omme,
 Og Evighedens dybe Klokke toner.

Sandt Menneske var Christus — vil det sige
 Lig Gen af os, lig Gen af vo're Lige:
 En enkelt, en bestemt Personlighed,
 Der sig som Gen iblandt de Mange veed? —
 Han var som os, da her han saaes at vandre,
 Men ei som Gen af os — ei Gen blandt Andre,
 Thi for vor Slægts Begrænsning han var fri.
 Enhver af os er som en Melodi,
 Forskjellig, og med ingen anden blandet,
 Af de oprindelige Toner dannet;
 Men Christus selv er ingen Melodi,
 Han er den ene, fælles Harmoni,
 Der kan med alle Melodier stemme,
 I hvilken Grundaccorden vi fornemme.
 Fra Hver forskjellig, og med Alle lig,
 Som evigt Menneske han viser sig,
 Hvis himmelske Natur blev Kjod herneden.
 Men som Personlighed han „Sønnen“ var;
 Som Den, der Gud os aabenbaret har,
 Tilhører evig han Treenigheden.

Da Gud er Kjærlighed, hans Væsen kræver,
 At han fra Evighed er meer end een;
 Men Kjærlighed hver Villieforskjel hæver,
 Og derfor Gud fra Evighed er een.
 Forskjelligheden i de tre Personer
 Er Kjærlighedens Forhold — er dens Toner.

Naar den oprindelige Tohed tænkes,
 Af hvilken Sonnen tænkes udelukt,
 Modtages Kjærligheden mens den skenkes,
 Og Sonnen sees som Kjærlighedens Frugt.
 Med ham, i hvem de To til En forbindes,
 Treenighedens indre Verden vindes.

Men denne himmelske Natur, som fødes,
 I hvilken Faderen sit Billed seer,
 I hvilken han med Aanden evig mødes,
 Og hvorved Kjærligheden Fyldest skeer:
 Men den Enbaarne, som har ingen Lige,
 Er det ei ham, der udad sees at hige?

Der skuer med de længselfulde Bliske
 Ud fra Treenigheden, for at naae
 Den Verden, som endnu dog findes ikke,
 Men som han forud i sin Længsel saae;
 Der beder Faderen den Verden slabe,
 Hvor i hans Kjærlighed sig kan fortabe?

Ud over Skabningen Guds Øie svæver —
 Han seer sit Værk, han seer dets Maal og Meed;
 Men kælig er hans Skaberkjærlighed,
 Og for hans Dommerblik vort Hjerte bæver.

Sit milde Faderøje først han hæver,
 Naar han forlod den skabte Verden veed;
 Thi da paa Sønnens Gjerning seer han ned,
 Der Faderhjertets fulde Bisald kræver.

Da elsker evig, som et Værk af Sonnen,
 Han denne Skabning, der sin Skjønhed tabte,
 Men nu af Hærlighedens Træk oplives;

Da for sin Kjærlighed han høster Lønnen,
 Naar Verden, som ved Sønnens Bon han skabte,
 Af Sønnens Hænder ham tilbagegives.

Jeg torster! fra sit Kors vor Fresser sukled,
 Da Skabningen han skued ved sin Fod;
 Men Hjærlighedens Torst blev ikke slukket,
 Skjondt Verden han at drikke gav sit Blod.
 Idet han breder Armene mod Alle,
 Til Tak ham rækkes Eddike og Galde.

Paa Sonnens Torst den Helligaand dog tænker;
 Naar Verden forst den gjenfødt kalder sin,
 Som Trostens Aaland den Aalandens Frugt ham skjenker,
 Ham skjenker Verden som „den nye Vijn“,
 Hvis Kraft og Styrke skal hans Bryst bevæge,
 Hvis Varme skal ham evig vederqvæge.

Naar Alt i Frelsens Favn er sluttet inde,
 Naar i Fuldendelsen vi hvile skal,
 Hvad hindrer da et nyt Tilbagefald?
 Hvad gjør, at alle Fristelser forsvinde?

Gud selv har Ingen skuet nogensinde;
 Et Englene, der fulgte Hormods Kald,
 Et Menneskenes endelose Tal,
 Der rev sig los og vandre som iblinde.

Men for de Rene Gud vil synlig blive,
 Og aabenbares først han for vor Sands,
 Kan Sjælen aldrig mere los sig rive.

Beskuelsen dens Salighed begrunder;
 Ved Synet af hans Faderaasyns Glands
 Al Frihed gaaer i Kjærligheden under.

I Himlen, hvor til sidst vi Bolig tage,
 Hvor Tiden og hvor hver en Streben ender,
 Hvor ingen Gjerning venter vore Hænder,
 Skal vi en evig Hviles Sodhed smage.

I den Bevægelsen dog bli'er tilbage:
 Den dybe Glæde, der til Savn ei kjender,
 Der under Hjertets Slag tilbage vender,
 Hvergang i Kjærlighed vi Ande drage.

Bed Siden af den Sjæl, vort Hjerte kaarer,
 I Lyset, som Treenigheden skabte,
 I Salighedens Skjød, ved Livets Kilde:

Med vor Forfæders Blod i vore Arær,
 Kun i Beskuelen af Gud fortalte,
 Fyldt af den Helligaand, vi sidde stille.

902

Colvte Sang.

Fra Kirken til Theatret! Overgangen,
Naar brat den skeer, forvirre maa vort Sind:
Fra Hjertets Himmelslugt i Psalmesangen
Til Phantasiens farveblandte Skin!
Fra Skriften Alvor, som ta'er Sjaelen fangen,
Til Daarlighedens lette Hjernespidn!
Til sleg en Overgang man maa sig ruste,
Dg for man Skridtet gjør, man lidt maa puste.

Saa pust, min Læser, forend frem du skrider
Til Skuespillet, som dig venter nu,
Dg lad imens mig kalde dig ihu,
At Sandhed, skjendt fun een, har flere Sider.
Mens Kirken blot den simple Sandhed lider,
Den brogede paa Scenen skuer du;
Men hvilken Form end vælges, Lærediget
Dog ligefuld til Sandhed er forpligtet. —

Det var som død at vi vor Helt forlod,
 Det var i Gravens Skjød vi sidst lod blive
 Det Menneske, som da han var ilive
 Vi fulgte paa hans Vandring Fod for Fod.
 Nu spørger jeg min Læser: har du Mod
 Til Dødens dunkle Forhæng bort at rive,
 Og mens i Jorden smuldrer Heltens Krop,
 Ham selv paa andet Sted at syge op?

Du havde godt deraf; et lille Nøre
 Frembragtes dog i Tankerne derved,
 Og Ting maaskee du funde faae at høre,
 Som traf dit Hjerte paa det rette Sted.
 Du selv skal dog den samme Reise gjøre,
 Naar eengang Livet du er færdig med,
 Og som paa Skuespil man først gør Probe,
 Saa funde du jo forud her dig øve.

I Homo's Sted du funde sætte dig,
 Og ved de Ord, som han med storste Føle
 Bag Gravens dunkle Bred tilegner sig,
 Og ved de Ting, der træde ham for Die,
 Du kunde tænke: Det maa mærkes noie,
 Det angaaer ham, men angaaer ogsaa mig;
 Blot i mit Hjertes Uhr der skeer en Stilstand,
 Saa er jeg netop selv i samme Tilstand.

Desuden, kjære Læser, du vist veed,
 At kloge Folk der gives, som saa gjerne,
 Til Lindring for en lærde Nysgjerrighed,
 Sig ønsked hensat paa en Nabostjerne,
 For der med Teleskoper fra det Hjerne
 Paa Jorden og dens Dunstikreds at see ned;
 De holde for, og sikkert med Nette,
 At stor Fornoelse der var i dette.

Men dersom Slight kan kaldes en Plaseer,
 Hvorom paa dette Sted vi ei vil stride,
 Da maa det sikkert dog fornoie meer,
 Maar, kommen om paa Dødens anden Side,
 Man lader Diet let tilbage glide
 Paa Livet og dets Skikkeler af Leer,
 Der springe, løbe, hoppe og staae stille,
 Og de forunderlige Røller spille.

Da bli'er det muligt først at hitte Nede
 I Bilderedet, hvori her man gaaer;
 Thi reven ud af Tummelen dernede
 Man stille paa den lyse Top da staaer,
 Hvor alle Taager sig for Diet sprede,
 Hvor fjernt i Perspectiv man skue faaer
 Hvad her os ligger altfor klos paa Næsen,
 Til at man skjelne kan dets rette Væsen.

Men hvad maaskee dog mest dig friste vil,
Til uden Ophold, kjæl og ufortroden
At vandre frem med Helten gjennem Døden,
Er den Omstændighed, som kommer til,
At netop slig en Vandring er fornøden,
For at tilendebringe Digtets Spil;
Og dersor Dødens Forheng raskt tilhøide!
Hvordan det Homo gaaer, vi dog maae vide.

Han i det andet Liv just aabner Diet,
I nyslæbt Form han just sig seer omkring.
Blandt alle de vidunderlige Ting,
Som haade ham forbausid og fornøied.
Livsfoelsen, ved Dødens Bad forhøiet,
Ham alle Pulse satte stærkt i Sving,
Og til hans Hjerte der en Glæde strommed,
Hvori hans Væsen som lyksaligt svømmed.

Nu doer du aldrig! i hans Bryst det klang;
I denne Skikkelse du eier Borgen
For Livet, som i Frihed op sig svang.
Fra Jorden vævet, er du løst fra Sorgen;
Her i Uddeligheds friske Morgen
Det sidste Led af Stovets Lænke sprang;
I evig Ungdom skrider du imode
Det Paradiis, hvis Frugter evig glede.

Alt efter Frugten greb han, da en Klage
 Frem af hans Indre som en Kilde brød,
 For meer og meer i Styrke til at tage,
 Til brusende hans Sjæl den overflod.
 Halv uvillaarlig saae han sig tilbage,
 Og idetsamme for hans Dre lød
 En Tordenrost, ham høilig uvelkommen:
 Nu, Adam Homo, stævnes du for Dommen!

Han ved sit fulde Navn sig hørte falde,
 Og da en myndig Rost fun voved Sligt,
 Det aldrig ham i Tanken funde falde,
 At ikke Lydighed var her hans Pligt.
 Han fulgte Rosten og gik frem — men Alle,
 Som følge med ham, gjores vitterligt,
 Til foreløbig Sætten-ind i Sagen,
 At Dommen her er ikke Dommedagen.

Nei Dommen her er den specielle Dom,
 Der venter paa Enhver, som Førstegrøden,
 Naar efter Gravens Mat i Morgenrøden
 Af det bevidste Liv man seer sig om;
 Naar Mindet, som var hyllet til i Doden,
 Og som fun langsomt ud af Evobet kom,
 Medeet som Lynet ned i Tanken falder,
 Og Jordens svundne Liv tilbagefalder.

Vor Helt befandt sig nu paa Dommens Sted.

Han saae i veiret — Blikket sig forlæste
 I Himmelens Lyshav, som han dobbelt priste,
 Da, ved at skue ned, han drælte ved
 Det Helvedmørke, som ham Dybet viste,
 Og som en bundles Afgrund trued med;
 Men for og bag sig, i et lige Leie,
 Han skued to uendelige Veie.

Han selv for en ubyre Vægtskaal stod,
 Hvis Tunge lodret sig i veiret haaved,
 Saa ganske lige begge Skaaler svæved
 Imellem Himmelens lyse Straalesflod
 Og Helvedmørket nedenfor hans Fod,
 Og her for Alvor først hans Hjerte baved;
 Thi klart, som om det prentet var i Staal,
 Sit Navn han læste paa den ene Skaal.

Han svimled fast, og uden lang Betænken
 Han ligefor sit Navn sig satte ned
 Paa hvad han selv antog for Synderbænken,
 Hvor nu en Stund han svedte Angstens Sved;
 Men da saa etter, efter dyb Nedsenken,
 Hans bange Blik i veiret langsomt gled,
 Saae pludselig, paa Vægtens anden Side,
 Processens Advocate frem han skride.

Bed Skranken oversor ham stod de stille:
 Tilhøire Advocatus Hominis,
 Der her Defensors Rolle skulde spille,
 Og der saae ud som var ham Seiren vis.
 Til sin Client, hvis Mod han styrke vilde,
 Han smilte tillidsfuld og veltilfreds.
 Hans Udtryk var uendelig Godmodighed,
 Foreent med en Forretningsmands Koldblodighed.

Paa venstre Side stod hans Kammerat,
 Ved Syn af hvem hver Streng i Homo dirred,
 Og det med Foe; thi han her jo stirred
 Paa Sagens Actor, Djævlens Advocat,
 Der med sit Minesspil ham reent forvirred,
 Og som en haard og hjertelos Krabat
 Med diabolisk Blik ham gjennembored,
 Og synlig ved sit Offers Angst sig mored.

Hos sin Fersvarer Offret sogte Trost;
 Til hans Medlidenhed hans Haab sig ranked,
 Hvorpaa sin sidste Smule Mod han sanked
 Og sig beredte til den haarde Dyst.
 Alt stod paa Spil — og dobbelt heftig banked
 Nu derfor ogsaa Hjertet i hans Bryst,
 Da Djævlens Advocat, som strax paaskyndte
 Processen, med en smidig Nøst begyndte:

I Medfør af den Stilling, jeg beklæder,
 Og med en Fuldmagt fra min Principal,
 Der ingen Exceptioner her tilsteder,
 Og med et Blik paa Lovens Ideal,
 For hvilket dristig jeg i Skranken træder,
 Fremsetter jeg i Netfærds Dommersal
 Den Paastand: at det Menneske, der falder
 Sig Adam Homo, Holvede tilfalder.

Til Støtte for min Paastand frem jeg lægger
 Personens Vita, fra hans Fødselsstund
 Indtil det Dieblik ham Graven dækker;
 Thi klart sig vise skal min Paastands Grund,
 Naar over Lovens sikre Maal man strækker,
 Om no^t saa lempeligt, hans Levnet kun.
 Som et Beviis, der strækker til for Tiden,
 Jeg derfor lægger Loven her ved Siden.

Her holdt han inde; men han knap forstummed,
 For Advocatus Hominis faldt ind:
 Jeg tager Ordet med et trostigt Sind,
 Nu da min Bederpart jeg har fornummet;
 Thi hans Beviis er virkelig forblommet,
 Og for hans Paastand er der knap et Skin.
 Han Homo's Liv med Loven her forener,
 Men hvilken Lov? — Mon Danske Lov han mener?

Ifald saa er, da kommer han tilkort;
 Med Danske Lov maa Homo's Liv man maale,
 Og blank som Solen min Client skal straale,
 Ustraffelig, kjendt fri for Bod og Tort.
 Saameget mere kan han Prøven taale,
 Som længst det Lovsted man har taget bort,
 Der her alene ham til Regnslab fræved;
 Thi Boderne for Leiermaal er' hæved'.

Men mener min Collega Mose Lov,
 Og vil han os Profeterne paanode,
 Da gaaer han aabenbart fun ud paa Lov,
 Og da med Exceptionen maa jeg møde:
 At min Client ei dommes kan som Jøde,
 Saa anden Domstol gjøres her behov.
 Jeg dersor til Moralens Lov mig vender,
 Thi den alene gyldig jeg erkjender.

Dog her jeg den Bemærkning strax maa gjøre,
 For at parere Lovens første Sted,
 At Homo blev med Arvesynden fød,
 Endnu før Haand og Hød han kunde røre;
 Men ham tilbogs vil dog vel ei man føre
 Den Synd, hvoraf som første Marsag flod
 Maaskee hans fleste Feilgreb og Wildfarelser,
 Der kun var Arvesyndens Nabenharelser.

Fremdeles — jeg det siger med Beklagelse,
 Da nødig jeg vil Nogen gaae for nær —
 Fremdeles, naar en mangelfuld Opdragelse
 I Hjemmet og i Skolen, men især
 Et slet Exempel hist, et andet her,
 I den Tid man er aaben for Modtagelse
 Af Godt og Ondt, til Ungdoms Letsind lægges,
 Da tænker jeg, en god Deel Skyld vil dækkes.

Dg endelig mit Hovedargument,
 Som her paa ingen Maade ter forsommes,
 Da sikkert af Enhver det vil indrommes,
 At skal en Characteer ei saa omtrent,
 Men upartisk, med Grundighed bedømmes,
 Maa man dens Tid tilfulde have kjendt;
 Thi Mennesket, dets Handlen og dets Liden,
 For største Part jo er Product af Tiden.

Men hvordan var beskaffen Homo's Tid?
 Bar den heroisk, idealisk, profetisk,
 Bar den romantisk, ridderlig, poetisk,
 Bar den arcadisk og idyllisk blid? —
 Gud bedre os! det var kun Kjærl og Strid;
 Det var en Tid, der kaldes maa cometisk,
 Da Halen spillede Hovedrollen i
 Dens Drama, som er gudske lov forbi.

Det var en Tid, da Middelmaadigheden
 Sig allevegne gjorde tyk og bred;
 En Tid, da Ungerne sined ud af Neden
 De Gamle, hvem tilskamme først de bed;
 En Tid, da hver en Sjæl var træt af Freden,
 Men ogsaa hjertelig af Striden kjed;
 En Tid, hvis Svaghed man især bemærked,
 Hvergang den rigtig lagde Haand paa Værket.

En Tid, da man i Hob sig kotted sammen,
 For at tilveiebringe noget Stort,
 Og under Hurra skiltes ad med Gammelen,
 Naar Ingenting tilsidst man havde gjort;
 En Tid, da man ved Hovedet af Skammen,
 Mens Ven blev bellikket og besmurt;
 En Tid, da selvklog Dommen, huul Bagtalen
 Bestandig stopped Munden paa Moralen.

Og nu man sætte sig i Homo's Sted!
 Det er at sige: nu' man ham opfattede
 Som Tidsproduct og som et enkelt Led
 Af Kjæden, den mangfoldig sammensatte,
 Og da først rigtig vil hans Værd man skatte!
 Vel havde han en Rem af Huden med,
 Vel saaes han stundom Tidens Svaghed dele,
 Men o, hvor staer han ødel idethale!

Hvor var han hævet over sine Tider
 Just i Moralen! Hvor var der et Spor
 Hos ham af Nid, Bagtalen, Nygtetmord,
 Af dette Hovmod, som Alverden rider,
 Af denne Riven-ned til alle Sider?
 Hvor var hans Virksomhed og Stræben stor!
 Hvor var han ærlig! Hvor var han alvorlig,
 Selsv naar han alt imellem handled daarlig!

Ta hvor kan han fordømmes? han, som ikke
 Sig af med Dommen og Fordommen gav;
 Han, som lod Pligten aldrig ganske ligge,
 Om end han ei opfyldte heelt dens Krav;
 Han, i hvis vennehulde Smil og Blikke
 Den gode Hensigt klart sig speiled af;
 Han, som i Planer virked for sin Næste,
 Og han, hvis Forsæt altid var det bedste!

Nei! En Natur af slig Efskværdighed
 Umulig dog kan Helvede tilfalde.
 Imellem Tidens Born jeg Faa kun veed,
 Hvem idehele jeg tor bedre kalde.
 Skal han fordømmes, da fordømmes Alle,
 Og trostig jeg den Paastand lægger ned:
 At Adam Homo, Slægts og Venners Glæde,
 I Himlens Herlighed nu tager Sæde.

Her stansed Advocatus Hominis,
 Det han nikked over til Clienten,
 Som med en frugtsom, drømmende Forventen
 Hans Tale havde hørt, og med en vis
 Fortumlen vaagned op dengang han end' en.
 Thi vel vor Helt var temmelig tilfreds
 Med Defensionen, men endnu i Hjertet
 Ham som en Braad dog Actors Paastand smertet.

Han kasted øengstelig et Blik paa Maalen,
 I hvil Bevægeler hans Skjæbne laa;
 Men efter en noiagtig Diemaalen
 Fandt Vægtens Tunge lige han at staae.
 Hans Navn tilsmilte ham saa blankt fra Skaalen,
 Og op igjen med styrket Sind han saae,
 Da Djævlens Advocat sig rede gjorde,
 Og etter tog paa denne Viis tilorde:

Hvis Himlen ved Undskyldninger man vandt,
 Hvis man til Paradiis sig kunde drømme,
 Da vilde selv vor Synder jeg tildomme
 Den Palme, ham Defensor værdig fandt;
 Men nu jeg ham alene kan indrømme
 Det Birkeriis, Moralen til ham bandt;
 Thi tydelig det fremgik vel af Talen,
 At jeg med Loven meente for Moralen.

Om Loven altsaa, ved mit Svars Begynden,
 Med min Collega let jeg enes kan;
 Men i hans Indløg nævntes Arvesynden
 Som Noget, der tilgode kom vor Mand,
 Da den betragtet blev som Syndebrunden,
 Hvoraf der siden droges Spand paa Spand.
 Da Homo selv ei havde gravet Brenden,
 Saa fjendtes fri han for en Deel af Synden.

Et smukt Bewiis! Min Vederpart viist troer,
 At han sig kan paa Billighed beraabe,
 Der rigtignok som Kjærlighedens Kaabe
 Behov kan gjores paa den usle Jord.
 Men hvor kan Billighed han her vel haabe,
 Hvor af Ubillighed ei findes Spor?
 Nei, hvor Netsærdigheden er fuldkommen,
 Der bruger Billighed man ei ved Dommen.

Den Arvesynd, som min Collega troede,
 Ved en sædvanlig Tanke-Confusion,
 At kunne regne sin Client tilgode,
 Just lægges med til Syndernes Portion.
 Hvad den beviser, efter streng Methode,
 Er ikke Skyldfrihed for en Person,
 Men kun at Menneskene sammen hænge
 Som Ærtehalm — men det vi vidste længe.

Det var om Arvesynden! Nu om Tiden,
 Hvortil Exemplet og Opdragelsen,
 Som Fosterbørn af Tidens Smag og Biden,
 Ifolge sund Logik maae høre hen,
 Da Tiden her er trukken ind i Striden,
 Saa vil jeg upartisk betragte den,
 Og ei som Vederparten bruge Maske,
 Blot for en smudsig Synder reen at vaske.

Da Homo's Fartoi gik for fulde Seil,
 Bar netop det en Tid, som hver en anden:
 Den havde sine Fortrin, sine Fejl,
 Sin Styrke og sin Svaghed i Forstanden,
 Sin Part af Himlen som sin Part af Fanden;
 Den var (hvad Tiden altid er) et Speil,
 Der gjengav i et klart og samlet Billed
 Den Samfundsand, der uklär sig fremstilled.

Og hvis man dette Billed for sig tær,
 Naar saae man da et bedre? — Lange Listen
 Man paa de svundne Slægters Feil jo har;
 Og spørges der om Syndernes Register,
 Profeter, Wise, Digtre, Moralister
 Os til enhver Tid give noksem Svar;
 Enhver Skribent, som end er værd at læse,
 Uvivtsomt gav sin egen Tid en Næse.

Men sæt, at Homo's Tid var bundlos slet,
 Hvad, spørger jeg, hvad gjør saa det til Sagen?
 Her af vor Synder fordres ikke det,
 Der er Product af Tiden, Dognet, Smagen,
 Men selve Frihedslivet, lagt for Dagen
 Som den moralske Kraft i Mennesket;
 Her spørges ei, hvorvidt han er begavet,
 Men ethisk, sand Personlighed er Kravet.

Heraf sit Horoscop kan Homo stille,
 Mens jeg, som nu mit Modbevis har fort,
 Ham lidt i Sommene vil efterpille.
 Om hans Elskværdighed vi nys har hort;
 Dog den vi ham med Glæde skjenke ville,
 Thi blev end Jordens Damer deraf rort,
 Saa er det afgjort dog (hvad jeg beklager)
 At ikke stort den Englene behager.

Hvormange hvist elskværdige Gemylter
 Der maatte ned i Pølen, jeg bedst veed,
 Saa hans Elskværdighed kun lidt ham nyter.
 Hans rene Hensigt, eller, som det hed,
 Hans gode Forsæt, heller ei beskytter
 Ham mod det bratte Fald i Dybet ned;
 Thi hvormed Beien brolagt er til Helved,
 Det veed Enhver, som her for Dommen sjælved.

Hans Dyder — her er Listen, som dem melder!
 Han domte ei — fordi hans Aland var svag,
 Og Egoisten fun hans Eget gjelder.
 Han ørlig var — ja, indtil Provens Dag!
 Han var begeistret — ja, for Bagateller!
 Han stæbte fremad — ja, i Selvbedrag!
 Han rastlos virked — ja, for egen Hæder!
 Han gjorde Godt — ja, mod den døde Skræder!

Nei, nu skal noget Undet han saae høre!
 Lig Klangen just af Boddelørens Staal
 Skal nu Moralen fuse for hans Dre!
 Til Knittren af det tændte Synderbaal,
 Mens intet Lem af Angst han mægter røre,
 Skal her han maales nu med Lovens Maal!
 Nu gjelder det! Nu kan han Hjælp behove!
 Knald eller Fald, nu skal hans Liv staae Probe!

Her holder Loven jeg, som undergiver
 Det hele Liv Samvittighedens Dom;
 Som ei paa Gjerninger alene driver,
 Men som den bedste Handling falder tom,
 Maar Retsfærd ei den Handlende opliver,
 Saa ei blot Net han gjør, men selv er from;
 Som kræver Hjertets Neenhed, og som strækker
 Sin Fordring ud, saa den hver Tanke rækker.

Her holder Loven jeg, som myndig krever
 Hvad ubetinget Lydighed er kaldt:
 En Lydighed, hvori man aander, lever,
 Og som man syldestgjør, hvad end det gjaldt;
 En Lydighed, som ingen Twivl ophæver,
 Fuldkommen Lydighed i Et og Alt,
 Gi efter Balg, Beregning og Besigtelse,
 Men Lydighed som absolut Forpligtelse.

Her holder Loven jeg, som knyter Nydelse
 Af evig Lykke til de holdte Bud,
 Mens, uret af den sildige Fortrydelse,
 Den i et evigt Merke viser ud,
 Til Dom, til Straf, til Dval og til Forskydelse,
 Enhver, som paa den mindste Pligt gør Brud.
 Med denne Lov vil Homo's Liv jeg maale;
 Vi faae nu see, om det kan Proven taale.

Han taug, og skred med djævelsk Hast til Værket,
 Idet han Livets Boger aabned brat,
 Og Lovens Maal ved Eftertryk forstærked.
 Vor stakkels Helt, af Modet reent forladt,
 Paa Synderbaenkens skjælv, thi han bemerked,
 At Vægtens Skaal sank ned mod Dybets Mat.
 Dog hans Defensor lod ham ei i Stikken,
 Men hæved hurtig Skaalen ved Nepliken.

Til Djævlens Advocat han raabte: Stop!
 Endnu er ei tilende vi med Christen,
 Hold med den Maalen og den Proven op!
 Der glemmes reent, at min Client er Christen,
 Er hævet over Loven, som Juristen
 Jo holder for Retfærdighedens Top.
 Fra Loven, som det strenge Maal justerer,
 Til Evangeliet Homo appellerer.

Ja det er noget Andet! Actor svared,
 Idet han Loven hurtig lagde hen,
 Og derpaa — just som Homo's Blik sig klared —
 Paa denne Wiis tilorde tog igjen:
 Hvis Eligt jeg havde vidst, jeg kunde sparet
 Mig al min Tale, thi hvad nyttet den?
 Hvis under Evangeliet Homo hører,
 Ham Lovens strenge Herrebud ei rører.

Og dersor — her paa eengang holdt han inde,
 Og gav vor Helt et Blik, saa mildt og lyst,
 At som en Steen der faldt fra Homo's Bryst,
 Og som en Sol hans Ansigt saaes at skinne,
 Ved Haabet om Processen nu at vinde:
 Og dersor — vedblev huun med venlig Rost,
 Men med et Smil, der rebed Helvedissten —
 Vi probe vil, om Homo er en Christen.

Han studser vel; men det skal ei mig hindre,
Hans Catechismus her at estersee;
For ham den hele, fulde Ret skal skee,
Men for min Principal dog ikke mindre.
Af Evangeliet vil jeg blot erindre
Om Tro og Haab og Kjærlighed — de tre
Fornedne Stykker for at være Christen;
Og hvad nu Troen angaaer, da maa Twisten...

Hvad Troen angaaer — faldt Defensor ind,
Tidet sin Bederpart han affslar Talen —
Da er den Paastand intet Hjernespidn,
Skjondt nys den blev forkastet i Moralen,
At Tidens Tro betragtes maa som Allen
For Troens Heidesstand i Homps Sind;
Kan end man være dydig muttersene,
Det fast umuligt er, at troe aleae.

Nei! Maar paa alle Kanter Troen vokler,
Og VanTro ikke længer er en Last,
Da kreves der af Himlen selv Mirakler,
For at i Mennesket den skal staae fast.
Men skenk nu Homo's Tide et Diekast!
See, hvor i Troen Alle vare Stakler!
De Fleste troede Intet, og hvis Noget
De Andre troede, var det hen i Saaget.

De, som ei reent ved deres Tro sig skammed,
 Gik dog med Christendommen paa Accord,
 Saa af dens Dogmer de kun dem annammed,
 Der mindst for sund Fornuft dem gjorde Tort.
 Guds Under i sig selv ved Twyl de lammed,
 Og ei blot Englen raisonneertes bort,
 Men de af Djævlen Intet vilde vide,
 Selv om hans Klær i sig de folte slide.

I slig en trolos Tid, hvor kan man vente,
 At Homo, som ei Mos lod paa sig groe,
 Som læste hvad den vantroe Tid lod prente,
 I noget Fast sig funde staae til No?
 Og dog var ei han ganske uden Tro,
 Den af og til sit Lys i ham dog tændte;
 Thy meer end een Gang ved sin Side saae
 Han ganske tydelig et Forsyn staae.

Fortræfligt! raabte Djævlens Kammerat:
 Min Bederpart Beviset har mig sparet;
 Jeg ta'er til Indtegt hvad jeg har erfaret,
 Og er blot Kjærligheden saa probat
 Som Troen, da er Homos Spil jo klaret.
 Jeg derfor spørge maa hans Advocat,
 Der af Clienten ta'er sig paa det bedste,
 Hvor høit han elsted Gud — hvor høit sin Næste?

Og hvor kan Kjærlighed man da forlange
 I nogen høi Grad? lod Defensors Svar:
 En Tid, der tager Felelsen tilfange,
 Jo med det Samme Varmen fra den ta'er.
 Er Kjærligheden bleven kald i Mange,
 Det paa den Enkelte sin Virkning har;
 Thi naar man i et koldt Num sig befinder,
 Den indre Varme jo nødvendig svinder.

Og dog var ei hans Kjærlighed et Nul;
 Den ulmed altid, skjøndt man ei tør maale
 Den med hans Haab, der, stedse holdt ved Huld,
 Frem af hans klare Dine saaes at straale.
 Hver Skjæernes Slag hans Haab har funnet taale,
 Af Haabets Stjerner var hans Himmel fuld,
 Ved Haabet leved han, bespændt af Nøden,
 Og Haabet tog han med sig selv i Doden.

Ia der er Syn for Sagen! Actor skreg,
 Idet han haanslig paa vor Helt nu peged,
 Hvis Angst just til det Høieste var steget,
 Og af hvis Blik og Miner Livet veg.
 Nei, vedblev han: hans Haab er overstreget!
 Hans Tro, hans Kjærlighed var kun en Leg.
 Af Defensionens lutter hule Nodder
 Jeg aned strax, han stod paa svage Fodder.

At ei han Christen er, den Ting er vis!
 Han er en Adamsson og maa tilbage
 Til Adams Lov, som frem igjen vi tage,
 Og med hvis Maal han vere maa tilfreds.
 Heldt! raabte Advocatus Hominis:
 Ei min Client behøver at forsage;
 Han higed mod Fuldkommenhedens Land,
 Til Idelet appellerer han!

Det kan jeg lide! Vederparten svared:
 Det lige løs paa Sagen er at gaae.
 Det Ideal, hvori er aabenbaret
 Hans eget Billed, men som et forklaret
 Og evigt, skal til Dommer her han saae.
 Men naar han nu det seer, pas bare paa,
 At han, som strækker Haanden ud mod Palmen,
 Fra Dynen ikke synker ned i Halmen.

Her saae han op, hvor Lysets Straaler spillede,
 Og Homo selv, hvis Die fulgte hans,
 Saae nu i Himsens Dyb med skærpel Sands,
 Skjondt fjernt dog klart, sit ideale Billed,
 Der ham som fuldendt Væsen forestilled,
 Omgivet rundt af Evighedens Glands.
 Endskjondt dets rene Skjønhed fast ham blendte,
 Han Billedet for sit dog strax erkendte.

Dets Træk vidunderlig hans Hjerte rørte,
 Men for dets straalende Fuldkommenhed,
 Der ham hans egen Usselhed afflørte,
 Slog skamfuld og fortapt han Diet ned.
 Gi sin Forsvarers Ord han længer hørte,
 De lun som tomme Lyd forbi ham gled,
 Og ikke meer han selv modsigte turde
 Anklageren, der høit nu tog tilorde:

All videre Proces er overflodig,
 Den klare Sandhed har hvert Blendværk spredt;
 Tilstaaelsen af Skyld, skjendt her unedig,
 Har i den bange Synders Blik vi seet.
 Defensor selv er mat, om ikke modig,
 Og nu da hans Client sin Diet er skeet,
 Og hver Appel har Broden lagt for Dagen,
 For Netsærds Domstol jeg indlader Sagen.

Der blev et Ophold og et lydlost Stille,
 De twende Advocater stirred paa
 Netsærdighedens Vægt, som om de vilde
 Udforske Skæbnen og den Dom, de saae
 Paa Tungen Spids vibrerende at spille.
 Men Dommen alt i Homo's Hjerte laa;
 Knap Tungen rørte sig, for dybt han skjæved,
 Og Skaalen med hans Navn sank ned mod Hælved.

Da greb ham Haabloschedens flamme Haand,
 Som til et Intet fast ham sammenknuged
 Og om hver Livets Ytring lagde Baand;
 En Bammelhed hans sidste Kraft udsgued,
 Og i den Afmagt, som paa Hjertet ruded,
 Og i den Svimmel, som betog hans Aand,
 Udtomte sig hans hele Dval i Sukket:
 Saa er da Naadens Lys for evig slukket!

Paanly at doe han harde onsket gjerne,
 Men pludselig til Livet blev han vakt;
 Thi lig et Lys i Bjergets dybe Schacht
 Saae lige for sig, men i videst Fjerne,
 Han nu paa eengang Glimtet af en Stjerne,
 Der tiltog meer og meer i Glands og Pragt:
 Da storst den var, den Straalerne forliste,
 Og fun et glandsfuldt Billed da sig visste.

Endnu dets Former uvist sammen flode,
 Men snart den rene Skikkelse blev klar,
 Der ilzte ham med Fuglens Hast imode,
 Og Haabet gjensødt til hans Hjerte var.
 Det var den unge Almas Træk, de sode,
 Og det den gamle Tomfru Stjernes var;
 Det var et Nasyn, lysende forklaret,
 Der begge Minders Skjønhed aabenbared.

Det Alma var, som for sin Støvdragt fri,
 I Form, der Væsnets Deilighed afflørte,
 I Glandsen af den Himmel, hun tilhørte,
 Ham hilste her paa Evighedens Sti.
 Et Blik af evig Kjærlighed ham rørte,
 Idet hun Skranken iilte let forbi,
 Idet med Uskylds straalende Egide
 Hun stilte sig til Forsvar ved hans Side.

O hvilket Haab oplived Homo's Bryst!
 O hvilken liflig Trost hans Sjæl husvalte,
 Ved Synet af de Treæ, hvori sig malte
 Den faste Tillid, da med himmelst Røst,
 Mod Skranken vendt, hun disse Ord nu talte:
 I Liv og Død var denne Sjæl min Lyst!
 Ham har jeg kaaret til mit Alt, mit Hele;
 Hans Lod er min — hans Skæbne vil jeg dele.

Med største Glæde! Jeg skal ei det hindre,
 Gjenælalte Djævelens Advocat paastand;
 Men — vedblev han — isald paa intet Mindre,
 End paa at frælse ham der lægges an,
 Da maa om Skriftens Himmel jeg erindre:
 Kun Gen har Neglen, som denaabne kan,
 Kun Gen er Frelseren paa Afgrundsrunden,
 Men ingen ståbt Sjæl frælse kan en anden.

Men fra Fortabelse den dog besrie!
 Gjensvared Alma med den hulde Stemme,
 Som Kjærlighedens Varme tored i:
 Hvor To de samme Lidelser fornemme,
 Og i den følles Nød sig selv forglemme —
 Hvor To er Get, er Helvede forbi.
 Meddelelsens den store Lov fuldender
 Først Reisærds Lov; thi Forskjel ei den kjender.

Den er for alle Slægter, alle Tider,
 Ja, gjennem Ewigheit den varer ved;
 Og som for Enes Skyld tild en Ander lader,
 Som Synd og Sorg og Mistvirl og Fortræd
 Meddeles kan som Pest til alle Sider,
 Saa gaaer det og med Glæde, Trost og Fred,
 Med Haab og Tro, der Frelsen Vei berede;
 Og efter denne Lov er jeg tilstede.

Hvad jeg af Maade modtog, her jeg bringer
 Den Sjæl, hvem Troskab jeg paa Jorden svor:
 Det Maadebrev, som mig en Plads betinger
 I blandt de salige Seraphers Chor,
 Med Net til Seirens Krands og Glædens Vinger.
 Her er mit Maadebrev! Med disse Ord
 Hun det paa den af Vægtens Skaaler fasted,
 Som nys, da Navnet sank, iweiret hastet.

Knap var det skeet, før Vægtens Tunge hæved,
 I Cirkelbue den tilbage gik,
 Og netop i det samme Øieblis
 Som ned med Naadebrevet Skaalen svæved,
 Sig Homos Navn fra Dybet opad hæved,
 Til samme Stilling begge Skaaler fik;
 Til atter Homo's Skjæbne svæved lige
 Imellem Hælvede og Himmerige.

Han selv sad uvis — rundt han saae sig om;
 Men paa et Wink af Allma han sig rørte,
 Og nu fra Dommen bort hun taus ham forte,
 I modsat Retning af den Bei, hun kom.
 Idet han vendte Skranken Ryggen, hørte
 Han Djævlens Advocat at raabe: Tom
 Staer Synderbænken! Der han smører Hæle!
 Fordømt! De holde sammen, disse Sjæle.

Men bort sig Homo skyndte — frem han skred
 Som en Forbryder, sluppen gjennem Bommen,
 Der i sin Angst i lang Tid ikke veed,
 Om og det muligt bli'er, at undflye Dommen.
 Dog nu han frest var; til sig selv nu kommen,
 Betragted han med dyb Grædighed
 Den milde Seraph, som han saae at skride
 Alvorlig, taus og stille ved sin Side.

Hvor qbæged dette hulde Syn hans Bryst!

Hvor kaldte det i Mindet frisk tilbage

Hvert Indtryk af hans Jordlivs bedste Lyst,

Af deres sorte Samlivs fagre Tage!

Hvor lod ham denne Vandring Glæden smage

Af en unævnelig og evig Trost!

Han harde overstaaet nu det Sværeste,

Og han var gjenforenet med det Kjæreste.

Uendelig ham tyktes Lykkens Sum,

Og da et fjeint og rødligt Skjær ham blendte,

Til Alma med det Spørgsmaal han sig vendte:

Er Himlens Indgang i det lyse Num?

Nei! lod det Gjensvar, som han Alma sendte:

Det Skinnet er fra Purgatorium;

Dets Porte lige for os seer du ligge,

Og anden Bei til Himsen har vi ikke.

Hvordan! udraabte han med bange Stammen:

Saa den er ikke kommen, Maadens Stund?

Fra Helsedmerket frelestes jeg da kun,

For at fortærer her i Skærsildsflammen!

Frygt ikke! svared hun: men tag dig sammen;

I disse Flammer vorder Sjælen sund,

I Lidelsen dig Trosten just berorer,

Og gjennem Luerne min Haand dig fører.

Du — spurgte Homo — du mig føre vil?
 Du til din Himmel ei tilbage vender?
 Du, hvem den Salighed, som aldrig ender,
 Blandt de udvalgte Sjæle hører til —
 O, svared hun, paa eengang streng og mild:
 Hvorlidi dog Kjærligheds Natur du kjender!
 Hvorlidi Udvælgelsen! Hvorlidi dog mig!
 Ja, jeg er udvalgt — men til Hjælp for dig.

Her skred med sikre, Trin hun modig frem,
 Og Homo, som af hende lod sig lede,
 Hvis faste Tillid holdt hans Uro nede,
 Snart naaede Luttringens og Smertens Hjem.
 Idet sig Porten aabned vidt for dem,
 Og dunkle Skikkelsær forbi dem glede,
 Som til en Hilsen og en Velkomst sang
 Dem dette Skærsildschor imøde klang:

Her vi omsnoes af blussende Flammer,
 Som med Jordstoffet ncere vi maae;
 Her fortærer hvad Sjælen kun lammer,
 Hvad fra Tanken, den verdslige, stammer,
 Hvad ei Himlen, den rene, kan naae;
 Her af Barmen os ud bliver revet,
 Her at sænkes i Luernes Elv,
 Hvad til anden Natur var os blevet,
 Saa det er os, som brændte vi selv.

Rundt omkring vi fun Ildhavet skuer,
 Der vil Sjælene lutre som Guld,
 Der vort Stempel at udslette truer,
 Der i Aften vor Hæder nedkuer,
 Der vor Herlighed brænder til Kul.
 Hjertets smelteude Vandser henslyder,
 Med vor Pynt drive Flammerne Spog:
 Vore Krandse, Bedrifter og Dyder
 Gaae op som et Intet i Nøg.

Hoit i veiret sig Luerne svinge,
 Mens i Baaret vi selv tynges ned
 Af den Vægt og Værdi, vi medbringe,
 Indtil Sjælen som fattig og ringe
 Stiger ud af den Smerte, den led.
 Fra sin tyngende Byrde løsreven,
 Af sin Længsel paa Vinger fert frem,
 Mere let da end Flammerne blevben,
 Gaaer den op til sit himmelske Hjem.

Anmærkning.

De to Dele af Digtet „Adam Homo“, som her meddeles, høre, hvad Plan og Udkast beträffer, til samme Tidspunkt som første Deel, der blev skrevet 1839. At der er hen-gaaet saa lang Tid mellem Øffentliggjørelsen af den første Deel (1841) og Udarbejdelsen og Tilendebringelsen af de to andre Dele, har sin Grund deels i mellemliggende Arbeider, deels i tilfældige Omstændigheder, som ikke staae i umiddelbar Forbindelse med selve Digtet. Anderen og tredie Deel vare bestemte til at offentliggjøres i Begyndelsen af dette Åar; men nogen Tid efter at Trykningen var begyndt, indtræf de store Begivenheder i vort Fædreland, der altfor meget optog Sind og Interesse, til at Forf. med stadig Opmarksomhed paa Revisionen kunde fremme Arbeider, der saaledes først nu seer Lyset. — Nagtet Scenen, hvorpaa Digtet bevæger sig, er Nutiden, vil Læseren dog let bemærke, at denne Nutid paa nogle Steder ikke er fra iaar; men at Tanken alt imellem maa gaae et Års Tid tilbage, for at finde Overensstemmelse mellem Digtets Ord og Tiden. Denne Tid ligger imidlertid saa nær, dens Billeder maa endnu være i saa frisk Grindring,

at Forf. ikke har anset det fornødent, at udelade af Bo-
gen de ganske enkelte Steder, der kunne siges at contrastere
med Dieblikket. — Af Digtets første Deel vil om nogen
Tid udkomme en ny, revideret Udgave.

December 1848.

Nettelse.

Side 39, Linie 3: Gif løs Gaaer

—♦•♦•♦—

